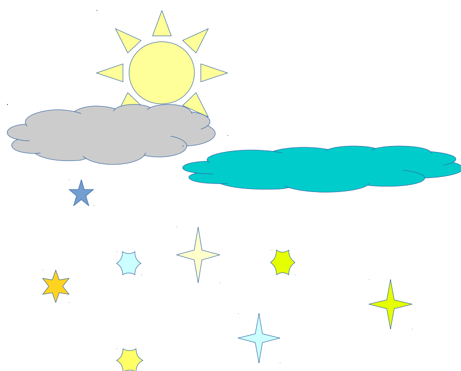
Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Τρίτο
(1990-1992)

Λιζέτα Βρανά

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN: 978-1329119864 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 5η:
Μυστικιστική Αναζήτηση

Άνοιξη 1990

Τα χρόνια περνούν πολύ γρήγορα, κοντεύω πια τα 27 και ούτε που έχω καταλάβει καλά-καλά για πότε έφθασα τόσο. Στην ηλικία που βρίσκομαι, θα έπρεπε να έχει ξεκαθαρίσει πλέον ο δρόμος μου. Ωστόσο, τίποτα δεν προχωρά σε κανέναν τόμεα, ούτε πρόκειται. *Εκεί έξω δεν υπάρχει τίποτα για μένα.* Κρίνω πως έχει έλθει πια η ώρα να κάνω αυτό που αναβάλλω εδώ και χρόνια: Μια στροφή της προσοχής προς τα μέσα...

Έτσι, από τις αρχές Μαρτίου έχω αρχίσει να παρακολουθώ έναν κύκλο μαθημάτων παραψυχολογίας στο κέντρο μεταφυσικής αναζήτησης “Ιανός”. Παρόλο που βρίσκεται στην Κυψέλη, είμαι διατεθημένη να πηγαίνω εκεί μια φορά την εβδομάδα, αψηφώντας την κούραση από το διπλό πήγαιν'-έλα στην Αθήνα εκείνη την ημέρα, δεδομένου ότι τα πρωινά πηγαίνω στο γραφείο μου στην Ομόνοια -σύνολο 6 ώρες ταλαιπωρία με τα λεωφορεία. Το δέχομαι, όμως, επειδή νιώθω ότι στον “Ιανό” μου ανοίγονται νέοι πνευματικοί ορίζοντες.

Το πρόγραμμα των μαθημάτων περιλαμβάνει διδασκαλίες του Αλέξανδρου Ρωμανού σχετικά με την εξέλιξη της ψυχής, την κυριαρχία των υποσυνείδητων καταγραφών στη ζωή του ανθρώπου, μεθόδους χαλάρωσης και διαλογισμού, την αφύπνιση της τηλεπάθειας και τα συναφή. Ο δάσκαλος διαθέτει μπόλικη ευφράδεια και πειθώ, εντυπωσιάζει με τις γνώσεις του σε πολύ ειδικά θέματα, ενώ δεν διστάζει να έλθει σε αντίθεση με τις κυρίαρχες μεταφυσικές θεωρίες. Για παράδειγμα, δεν δέχεται το “κάρμα της ανταποδοτικής δικαιοσύνης”, που πρεσβεύουν σχεδόν όλες οι άλλες σχολές πνευματικής αναζήτησης. Η μεταφυσική με συναρπάζει πραγματικά -και για πρώτη φορά στη ζωή μου νιώθω ότι με συναρπάζει κάτι.

Βασικές Διδασκαλίες του Αλ. Ρωμανού σε περίληψη:

α) ***Κοινωνικότητα***: Ο άνθρωπος, ως κοινωνικό ον (δηλαδή ζώο αγέλης) διέπεται από τις δύο βασικές αρχές που διέπουν κάθε ομάδα, το Άρχειν και το Άρχεσθαι. Στα βασίλεια των ζώων, το πιο ισχυρό "εκλέγεται" αρχηγός της αγέλης, ξυπνά μέσα του το Άρχειν και αναλαμβάνει ορισμένες ευθύνες για το καλό της ομάδας και την επιβίωση του είδους. Όμως, στην περίπτωση του ανθρώπου, το δίπολο Άρχειν-Άρχεσθαι δεν εξυπηρετεί τόσο την επιβίωση του συνόλου όσο την εκμετάλλευσή του από τους ισχυρούς.

β) ***Ο ψυχοσωματικός άνθρωπος*** χωρίζεται σε τρία επίπεδα: συνειδητό, υποσυνείδητο και ασυνείδητο. Οι πράξεις και οι επιλογές ενός ανθρώπου καθορίζονται κυρίως από τις εμπειρίες που έχει βιώσει. Οι καταγραφές που υπάρχουν στο υποσυνείδητό του ευθύνονται για τη διάπλαση του χαρακτήρα και για τις πράξεις του. Ο άνθρωπος είναι υποχείριο του υποσυνειδήτου του. Καταγραφές με αντίθετο περιεχόμενο μπορούν να προκαλέσουν συγκρούσεις μέσα μας, οι οποίες με τον καιρό καταλήγουν σε ψυχικές ή σωματικές παθήσεις.

γ) Με ***ειδικές τεχνικές χαλάρωσης*** μπορούμε να διερευνήσουμε το υποσυνείδητό μας και να το εξισορροπήσουμε με τις κατάλληλες εντολές. Έτσι, μπορούμε να πετύχουμε: Αυτοπεποίθηση, ανάπτυξη ταλέντων, ισχυρή θέληση, τέλεια μνήμη, ψυχοσωματική υγεία, εξάλειψη ελαττωμάτων. Όταν καθαρίσει το υποσυνείδητο, τότε μπορούμε να ξεκλειδώσουμε τα μυστικά του ασυνειδήτου και να ελέγξουμε ένστικτα, να βελτιώσουμε γενετικά χαρακτηριστικά, να αναπτύξουμε την τηλεπάθεια, να δούμε τις προηγούμενες ζωές μας κλπ.

δ) ***Η (αυτο)ΰπνωση*** είναι ο τεχνητός ύπνος του Συνειδητού με ειδικές μεθόδους, οι οποίες θέτουν το Υποσυνείδητο και το Ασυνείδητο υπό τον έλεγχό μας, οπότε βρισκόμαστε σε μια κατάσταση αυξημένης αντίληψης και αυθυποβολής. Υπάρχουν τρία στάδια ύπνωσης: a) Ελαφρά ύπνωση: χαρακτηρίζεται από κλειστά μάτια, αργή και βαθιά

αναπνοή, ψυχοσωματική απομόνωση, δυνατότητα απλών (αυθ)υποβολών. b) Μέση ύπνωση: Χαρακτηρίζεται από μερική αμνησία, αναισθησία στο δέρμα, δυνατότητα δημιουργίας ψευδαισθήσεων και αποδοχής πιο σύνθετων (αυθ)υποβολών. c) Βαθιά ύπνωση: Απόλυτη χαλάρωση, δυνατότητα αποδοχής κάθε είδους υποβολών. Τώρα το άτομο μπορεί να ανοίξει τα μάτια, να κινηθεί τριγύρω και να μιλήσει κανονικά, χωρίς όμως να έχει ξυπνήσει από την ύπνωση.

ε) ***Η τηλεπάθεια*** είναι η μετάδοση σκέψης από έναν νου σε άλλον. Είναι, επίσης, η δυνατότητα να αντιλαμβανόμαστε κάτι εξ αποστάσεως, χωρίς τη χρήση των πέντε αισθήσεων. Η τηλεπάθεια υπερβαίνει τη λογική και αποδεικνύει την ύπαρξη της ψυχής: Εφόσον υπάρχει ένα μέρος του πνεύματος το οποίο μπορεί να βιώνει τα περασμένα και τα μελλούμενα, άρα λειτουργεί έξω από το χώρο και το χρόνο, τότε αυτό το μέρος του εαυτού μας (η ψυχή) υπάρχει πριν από τη γέννησή μας και μετά το θάνατό μας. Η τηλεπάθεια μπορεί να εκδηλωθεί κατά της διάρκεια ύπνωσης. Όσο πιο καθαρό είναι το υποσυνείδητο, τόσο πιο εύκολα έρχονται τα τηλεπαθητικά μηνύματα. Ακόμη, η τηλεπάθεια εκδηλώνεται συχνά στα πρώτα ή στα τελευταία στάδια του ύπνου, μέσα σε προφητικά όνειρα, τα οποία υλοποιούνται λίγες μέρες αργότερα στην καθημερινή μας ζωή.

στ) ***Η διαδικασία του θανάτου:*** Τη στιγμή του θανάτου, το συνειδητό και το υποσυνείδητο κλείνουν και δεν δέχονται πια νέες καταγραφές. Το περιεχόμενο του υποσυνειδήτου εκφορτώνεται στο ασυνείδητο (οπότε, ο υποψήφιος νεκρός βλέπει “όλη τη ζωή του να περνά από μπροστά του”). Ύστερα, το ασυνείδητο ενώνεται μ' έναν άλλο “ψυχικό” χώρο, το υπερσυνειδητό. Εκεί γίνεται η επεξεργασία των εμπειριών της τελευταίας αλλά και όλων των προηγούμενων ζωών του ατόμου. Έτσι, η ψυχή αποφασίζει ποιές εμπειρίες και γνώσεις της λείπουν, ώστε να προγραμματίσει το νέο της βήμα στον υλικό κόσμο -δηλαδή ποιά θα είναι η επόμενη ζωή της. Η διαδικασία ζωή-θάνατος επαναλαμβάνεται όσες φορές χρειαστεί, ώστε η ψυχή να πετύχει την απόλυτη γνώση του υλικού και του πνευματικού κόσμου και να γίνει ένας νέος Θεός.

Τότε, ο νέος αυτός Θεός χωρίζεται σε δύο μέρη: Το ένα, η ανώτερη ψυχή, εισέρχεται σε μια αιώνια κατάσταση παντογνωσίας και μακαριότητας. Το άλλο, το κατώτερο μέρος της ψυχής που δεν έχει άμεση σχέση με τη γνώση, διαμοιράζεται σε απειράριθμα κομμάτια, σε απειράριθμες νέες ψυχές. Αυτές οι νέες ψυχές είναι τώρα αδρανείς φορείς, που έρχονται στον κόσμο ως πετρώματα ή μέταλλα. Αργότερα, με την πάροδο των αιώνων, γίνονται φυτά, ύστερα μετενσαρκώνονται σε ζώα, τέλος σε ανθρώπους. Κάθε μία από αυτές τις ψυχές ακολουθεί έναν πλήρη κύκλο ενσαρκώσεων, ώσπου κάποτε φθάνει στη θέωση.

ζ) ***Ο κύκλος των ενσαρκώσεων*** εξυπηρετεί την ανάπτυξη της ψυχής μέσα από τη συλλογή εμπειριών, έως ότου η ψυχή καταφέρει να ενωθεί με το Θείο. Σε αυτό τον κύκλο οπισθοδρόμιση δεν υπάρχει: Ο άνθρωπος δεν θα ενσαρκωθεί σε ζώο, ούτε το ζώο σε φυτό. Ωστόσο, ορισμένοι παράγοντες (πάθη, δυνατά εγώ, επέμβαση αρνητικών παραγόντων) μπορούν να καθυστερήσουν επικίνδυνα την εξέλιξη της ψυχής.

η) ***Το κάρμα της ανταποδοτικής δικαιοσύνης*** είναι αδιέξοδο: Η υποτιθέμενη τιμωρία του ενόχου “στην επόμενη ζωή” δεν λύνει κανένα πρόβλημα, αντίθετα το διαιωνίζει. Από την άλλη πλευρά, όσο πιο έμπειρη είναι μια ψυχή τόσο πιο καλά μπορεί να προγραμματίσει τη νέα της ενσάρκωση, ώστε ν' αποφύγει κακοτυχίες και προβλήματα.

θ) ***Μοίρα:*** Ορισμένοι άνθρωποι ζουν μια ευχάριστη κι επιτυχημένη ζωή, ενώ άλλοι μαστίζονται διαρκώς από κακοτυχίες και προβλήματα. Αυτό οφείλεται όχι στο "κακό κάρμα" αλλά στην εμπειρία της κάθε ψυχής μέσα στον κύκλο των ενσαρκώσεων, λέει ο Δάσκαλος. Μια πεπειραμένη ψυχή ξέρει πώς να κινείται, έτσι ώστε να αποφεύγει τις κακοτοπιές.

ι) Υπάρχει ένα ορισμένο χρονικό σημείο όπου κλείνει ένα ***“Θείο”***. Αυτό σημαίνει ότι όλες οι ψυχές που προέρχονται από αυτό το “Θείο” πρέπει να προφθάσουν να θεωθούν έγκαιρα. Δεν έχουμε απεριόριστο χρόνο στη διάθεσή μας. Αν μια ψυχή δεν προλάβει να τελειωθεί, τότε μπαίνει σ' έναν “λαβύρινθο ενσαρκώσεων”, όπου θυμάται τα πάντα, όλες τις περασμένες

ζωές, όλα τα λάθη, όλα τα βάσανα, και υποφέρει. Παράλληλα, ίσως καθοδηγεί άλλους ώστε ν' αποφύγουν να πάθουν τα ίδια. "Θαυμάζετε τους Δασκάλους, ενώ μπορεί να είναι καταδικασμένα όντα", μας είπε μια φορά ο Αλέξανδρος.

ια) ***Ο κύκλος του γίγνεσθαι:*** Στη φύση υπάρχουν δυο βασικές κυρίαρχες δυνάμεις: Το γιν (αρνητικό, γυναίκα, κρύο, μικρό, χειμώνας) και το γιανγκ (θετικό, άνδρας, ζεστό, μεγάλο, καλοκαίρι) και η κυριαρχία τους εναλλάσσεται ανά περιόδους. Όταν φθάνει πχ η σειρά του γιανγκ να κυριαρχήσει, τότε το γιν υποχωρεί σταδιακά, ενώ το γιανγκ γίνεται όλο και πιο ισχυρό, ώσπου κάποτε φθάνει στο ζενίθ. Τότε αρχίζει να υποχωρεί, ενώ το γιν αρχίζει να γίνεται όλο ισχυρότερο, κ.ο.κ. Αυτή η διαρκής εναλλαγή γιν και γιανγκ διατηρεί την ισορροπία στον κόσμο.

ιβ) ***Ο πολυδιάστατος άνθρωπος:*** Η ύπαρξή μας εκτυλίσσεται σε άπειρα χωροχρονικά συνεχή, σε άπειρες διαστάσεις του χωροχρόνου. Είναι δυνατόν κάποιος να ενσαρκώνεται ξανά και ξανά στο ίδιο χρονικό διάστημα, με τον ίδιο εαυτό, αλλά να ακολουθεί κάθε φορά διαφορετικές επιλογές, ώσπου να διορθώσει κάποιο σφάλμα ή να εκπληρώσει μια αποστολή.

ιγ) Έχουμε μάθει και μια βασική ***τεχνική χαλάρωσης***, η οποία γίνεται σε στάση καθιστή ή ξαπλωμένη, με τη σπονδυλική στήλη ίσια. Ξεκινάμε με σωματική χαλάρωση, όπου χαλαρώνουμε σταδιακά κάθε μέλος του σώματος, δίνοντας τις αντίστοιχες νοητικές εντολές από κάτω προς τα πάνω -για παράδειγμα: "Χαλαρώνουν τα πέλματα των ποδιών μου" ... "Χαλαρώνουν οι γάμπες μου" ... "Τώρα χαλαρώνουν οι μηροί μου" ... κ.ο.κ., μέχρι το κεφάλι.

Ύστερα, νοερά πάντα, μετράμε αντίστροφα από το 10 προς το 1, δίνοντας στον εαυτό μας εντολές για χαλάρωση -για παράδειγμα: "10: Χαλαρώνω, χαλαρώνω" ... "9: Χαλαρώνω όλο και βαθύτερα" ... "8: Όλο και βαθύτερα" ... "΄7: Καμία σκέψη δεν με ταράζει" ... "6: Κανένας θόρυβος δεν με ταράζει" ... "Χαλαρώνω όλο και πιο βαθιά" ... κ.ο.κ., χρησιμοποιώντας την προσωπική σας έμπνευση, μέχρι το 1. Στο 0 μπαίνουμε στο "κενό σημείο", όπου δεν αφήνουμε καμία σκέψη και κανένα συναίσθημα να εισέλθει μέσα μας και μένουμε εκεί για όσο

περισσότερη ώρα μπορούμε.

Η αφύπνιση γίνεται μετρώντας από το 1 έως το 5 αργά, με κατάλληλες εντολές που συνεισφέρουν στην επαναφορά μας στην πραγματικότητα. Μετά το 5, ανοίγουμε τα μάτια και σηκωνόμαστε με την άνεσή μας.

ιγ) ***Τεχνική διαλογισμού:*** Ακολουθούμε την Τεχνική Χαλάρωσης ως άνω. Αφού μείνουμε στο "κενό σημείο" για λίγο, επιλέγουμε ένα θέμα που μας απασχολεί και το επεξεργαζόμαστε νοερά όσο πιο διεξοδικά μπορούμε, αναφέροντας γεγονότα, σκέψεις, συναισθήματα, τρόπους δράσης. Μετά την αφύπνιση, γράφουμε όσα σκεφτήκαμε σ' ένα τετράδιο. Με αυτό τον τρόπο, ξεκαθαρίζει το υποσυνείδητο. Αργότερα αποκαλύπτεται το ασυνείδητο, ενώ μπορεί επίσης να φανερωθούν μεγάλες κοσμικές αλήθειες που οδηγούν ακόμη και στη θέωση.

Μετά από κάθε μάθημα, ορισμένοι μαθητές μαζευόμαστε και πηγαίνουμε για καφέ στην Πλατεία Φωκίωνος Νέγρη, όπου συζητάμε ένα σωρό ενδιαφέροντα θέματα: παραψυχολογία, μεταφυσική, κοινωνικά ζητήματα κλπ. Μετά από λίγο καιρό, αρχίζουμε να συναντιώμαστε και τα σαββατόβραδα. Σχεδόν δεν πιστεύω αυτό που μου συμβαίνει: *Εγώ* γυρίζω κάθε Σάββατο σε ταβέρνες, κρεπερί, καφετέριες, παμπ, μαζί με μια ενδιαφέρουσα, πολυμελή παρέα! Βιώνω και απολαμβάνω τη νέα πραγματικότητα, έστω κι αν ορισμένες φορές αισθάνομαι την ατμόσφαιρα γύρω μου περίεργα τεταμένη.

Από την παρέα του "Ιανού" συμπαθώ ιδιαίτερα τον Αποστόλη: Είναι 25 χρονών, λεπτός, μετρίου αναστήματος, ήρεμος και μετρημένος. Του δείχνω το ενδιαφέρον μου σε κάθε ευκαιρία, αυτός δεν φαίνεται να ανταποκρίνεται μα εγώ, ως συνήθως, αρνούμαι να δω την πικρή αλήθεια. Μόνο μια φορά δέχτηκε να βγούμε οι δυο μας, κι αυτό επειδή ήλπιζε πως θα με έπειθε να ασφαλιστώ στην ασφαλιστική εταιρεία όπου έχει πιάσει πρόσφατα δουλειά ως ασφαλιστής. Εγώ έκανα ότι τάχα ενδιαφέρομαι, μήπως και καταφέρω να ξεκινήσω προσωπικές επαφές μαζί του. Μια άλλη φορά, πήρα το θάρρος και του τηλεφώνησα για να του προτείνω να πάμε μαζί σινεμά για να

δούμε τα “Gremlins”. “Έχω κανονίσει για σήμερα”, μου απάντησε κοφτά. Έκτοτε, όποτε συναντιόμαστε με την υπόλοιπη παρέα, φροντίζει να είναι κουμπωμένος απέναντί μου αλλά ιδιαίτερα φιλικός προς τη Δανάη, η οποία είναι οκτώ χρόνια νεώτερη από μένα και πολύ πιο πλούσια. Ωστόσο, εξακολουθώ να ελπίζω...

Σάββατο, 16 Ιουλίου 1990

Απόψε παντρεύεται ο ξάδελφος Μάνος, γιος της θείας Βαρβάρας, μια Πατρινιά κι έχω έλθει μαζί με τον πατέρα μου εδώ, στην Πάτρα. Μετά το γάμο έγινε γλέντι σε μεγάλη ταβέρνα με ζωντανή μουσική κι έτυχε να καθήσω δίπλα σ' έναν τρίτο μου ξάδελφο, το Χρήστο. Είναι δυο χρόνια μεγαλύτερός μου, καπετάνιος στο επάγγελμα, ψηλός, γυμνασμένος, με ωραίο πρόσωπο και καστανά σγουρά μαλλιά. Μιλήσαμε χαρούμενα και άνετα για πολλά θέματα, επιδίωκα φανερά τη συντροφιά του και του έδινα συνεχώς θάρρος. *Ίσως αυτή να είναι η αρχή για κάτι ωραίο*, συλλογίζομαι και ανυπομονώ να τον ξαναδώ αύριο πάλι...

Κυριακή, 17 Ιουλίου 1990

Το δεύτερο βράδι του γλεντιού καθήσαμε ξανά μαζί με το Χρήστο, συζητήσαμε ευχάριστα για πολλή ώρα και είχα την εντύπωση ότι ταιριάζουμε. Στο τέλος, εξέφρασα την επιθυμία να συναντηθούμε και στην Αθήνα. Στο σημείο αυτό δεν μου φάνηκε τόσο πρόθυμος και απόρησα γιατί...

... Καμιά εβδομάδα αργότερα, τηλεφωνώ στην ξαδέλφη Αννίτα που γνωρίζει καλά τον Χρήστο και με τρόπο της προτείνω να βγούμε ένα βράδι, μαζί με το νεαρό. Εκείνη γελάει φιλικά -έχει πιάσει το νόημα- και δέχεται με χαρά. Ωστόσο, αυτή η ποθητή συνάντηση δεν μέλλει να γίνει ποτέ...

Παρασκευή, 29 Ιουλίου 1990

Κάθε Αύγουστο η Παγγαία κλείνει για όλο το μήνα, πράγμα που με βολεύει ιδιαίτερα: Δεν θα χρειάζεται να δίνω ομηρικές μάχες για να πάρω την άδειά μου! Ήδη έχω κανονίσει

να πάω διακοπές το εξωτερικό φέτος, συγκεκριμένα στη Δαλματία, με οργανωμένο γκρουπ το οποίο αναχωρεί αύριο. Αφού ολοκλήρωσα, λοιπόν, όλα τα κείμενα που μου είχαν δώσει για δακτυλογράφηση, τους τα παρέ-δωσε χθες και τους εξήγησα ότι δεν θα μπορέσω να δεχτώ άλλα έγγραφα ως το τέλος του μήνα (δηλαδή δυο μέρες υπόθεση) επειδή φεύγω για διακοπές. Δεν μου έφεραν αντίρρηση, εφόσον η εταιρεία ετοιμάζεται να κλείσει.

Σήμερα το πρωί, ωστόσο, χτυπά το τηλέφωνο. Μόλις σηκώνω το ακουστικό, ακούω μια πολύ θυμωμένη γυναικεία φωνή να μου λέει:

"Άκου, Υβόννη, είμαι η Μαρία από την Παγγαία και είμαι πολύ θυμωμένη μαζί σου, γιατί μας άφησες τρεις μέρες πριν το τέλος του μήνα, ενώ εμείς έχουμε πάρα πολλή δουλειά! Μην ξεχνάς ότι εγώ μίλησα για να σε προσλάβουν στην εταιρεία!"

Προς στιγμήν, μένω άναυδη· μετά της απαντώ ψύχραιμα ότι "Μου είπαν πως δεν υπάρχει τώρα πολλή δουλειά και πως μπορώ να φύγω!"

"Μα τι λες τώρα; Τόμοι τα λήμματα της νέας μας εγκυκλο-παίδειας και του λεξικού! Τόμοι!" μου κάνει έξω φρενών.

"Ναι, αλλά εγώ αναχωρώ για Γιουγκοσλαβία αύριο. Τι να κάνω;"

"Να ψάξεις να βρεις μια άλλη δακτυλογράφο, να σε αντικα-ταστήσει αυτές τις τρεις μέρες που θα λείπεις!"

"Καλά, θα προσπαθήσω", της απαντώ βιαστικά, πιο πολύ για να την ξεφορτωθώ.

"Και να είναι μορφωμένη, όχι καμιά αστοιχείωτη, ε;"

"Καλά, εντάξει..."

Στο μυαλό μου έρχεται κάποια Ζίνα από τον Ιανό, που είναι και αυτή δακτυλογράφος στο επάγγελμα. Την ενημερώνω αμέσως και της λέω να περάσει από την εταιρεία, αύριο ει δυνατόν. Εκείνη απορεί, μου εκφράζει μάλιστα μια μάλλον λογική ανησυχία "Μήπως μπω εγώ στην εταιρεία και βγει η Υβόννη;" εγώ όμως επιμένω να πάει, γιατί δεν θέλω να δυσαρεστήσω τη Μαρία Μπονάνου.

Δευτέρα, 8 Αυγούστου 1990

... ***Οι επταήμερες διακοπές στη Δαλματία*** αποδείχτηκαν ψιλοφιάσκο: Τα άτομα που αποτελούσαν το γκρουπ ήταν κάτι βαρετοί ηλικιωμένοι. Πρωτοστατούσε μια μαυροφορεμένη ψωνάρα δικηγόρος που δεν έχανε την ευκαιρία να κάνει επίδειξη πολυγνωσίας και ξενογλωσσίας, ωστόσο όλα τα πρόβατα στο γκρουπ την θαύμαζαν και την επευφημούσαν. Στο δρόμο για το Κοτόρ κάθησε και μετάφρασε ένα ολόκληρο διαφημιστικό φυλλάδιο σχετικά με τα αξιοθέατα της πόλης, ενώ οι άλλοι απολάμβαναν το πανέμορφο τοπίο. Πάντως, κανένας δεν έμεινε στο τέλος να ακούσει τη μετάφραση της κυρίας Πολυξέρου.

Η μόνη παρέα που κατάφερα να βρω ήταν μια 42χρονη χωρισμένη με τον 5χρονο γιο της. Μου είπε ότι έχει και δυο μεγάλες κόρες και ότι το τελευταίο παιδί το έκανε για να κρατήσει τον τελευταίο της γέρο γκόμενο, μα εκείνος λάκισε. Έτσι, η κυρία ήταν όλο πικρία και τσαντίλα, ανιαρή και στενόχωρη. Δεν παρέλειπε να μου πετάει και σπόντες:
“Δεν ξέρω αν εσένα περνάει η μπογιά σου, πάντως η δική μου δεν περνάει πια”. Ή, ακόμη: “Σε πειράζει που δεν παντρεύτηκες;” με ρώτησε κάποια στιγμή, σα να ήμουν 50 χρονών γεροντοκόρη.

Από δική μου κακή σκέψη, δέχτηκα να μείνω στο ίδιο δίκλινο δωμάτιο με μια γριά νευρασθενική που κατάπινε τα υπνωτικά με τις χούφτες όλη νύχτα και το πρωί παραπονιόταν:
“Μα δεν έχεις καθόλου φιλότιμο πια; Κοιτάς το ρολόι σου, ώρα 6:30 τα ξημερώματα, το χτυπάς στο κομοδίνο και με ξυπνάς! Τόση αναισθησία πια!”
“Εεεε, συγγνώμη!”
“Κι όλη νύχτα ρουχουνίζεις και δεν μπορώ να κοιμηθώ!”
Μου την έσπασε η κότα με τις υστερίες της. Στο κάτω κάτω, στις 7:00 έπρεπε να βρισκόμαστε στο φουαγιέ, έτοιμοι για την εκδρομή της ημέρας.

Μετά από δυο-τρία τέτοια επεισόδια απαίτησα να μου δώσουν μονόκλινο δωμάτιο, το ξενοδοχείο αρνήθηκε φυσικά, εγώ παραπονέθηκα στον αρχηγό της εκδρομής, χαμός. Τελικά,

όλοι άρχισαν να βλέπουν με συμπάθεια τη γριά μέγαιρα, ενώ κοίταζαν εμένα με μισό μάτι. Τέλος πάντων, είδα και ορισμένα όμορφα μέρη: Χέρτσεκ Νόβι, Κοτόρ, Τσετίνιε, Μοστάρ, Ντουμπρόβνικ, Μπούντβα, Άγιος Στέφανος. Ωστόσο, οι όποιες θετικές εντυπώσεις αμαυρώθηκαν από τις τέσσερις κουραστικές μέρες (δύο να πάμε και δύο να γυρίσουμε) στο τιγκαρισμένο πλοίο...

Τέλος πάντων, χθες βράδι επέστρεψα από τις διακοπές και σήμερα το πρωί τηλεφώνησα στη Ζίνα για να δω τι έγινε. Με μεγάλη μου έκπληξη έμαθα πως δεν τη χρειάστηκαν καθόλου και μάλλον απόρησαν που την είδαν! Αυτό κι αν είναι ***μυστήριο***...

Δευτέρα, 3 Σεπτεμβρίου 1990

Σήμερα το πρωί, που άνοιξε ξανά η Παγγαία μετά τις διακοπές του Αυγούστου, πήγα κατ' ευθείαν στο γραφείο της Μαρίας Μπονάνου.

“Λοιπόν, Μαρία;” ρώτησα με χαμόγελο. “Μήπως είχατε κανένα πρόβλημα εκείνες τις μέρες που έλειψα; Εγώ σας έστειλα μια κοπέλα, όπως μου ζήτησες στο τηλέφωνο, αλλά εκείνη μου είπε πως δεν τη χρειαστήκατε!”

“Τι; Εγώ δεν σε πήρα εγώ τηλέφωνο!” μου απάντησε κατάπληκτη.

“Μα αφού μου τηλεφώνησες στις 29 Ιουλίου και μου είπες ότι...”

“Δεν ήμουν εγώ! Μάλλον ήταν η Μαρία Σχοινά, που σου τηλεφώνησε!”

Η λεγάμενη έτυχε τότε να μπει στο γραφείο και επιβεβαίωσε το γεγονός, όλο χαρές και γέλια!

“Α, ώστε εσύ ήσουν”, της είπα σοβαρά. “Νόμιζα πως ήταν η Μαρία Μπονάνου, γι' αυτό και ανησύχησα! Μου είπες "η Μαρία από την Παγγαία", μοιάζουν

και οι φωνές σας...”

Αν ήξερα εξ αρχής ότι ήταν η Σχοινά τότε στο τηλέφωνο, θα είχα αντιμετωπίσει εντελώς διαφορετικά την υπόθεση και φυσικά δεν θα έμπλεκα καθόλου τη Ζίνα. Η Μαρία Σχοινά είναι μια μεγαλοκοπέλα που εργάζεται ως μόνιμη δακτυλογράφος στην εταιρεία, κομματάκι μουρλή και παράφορη, με το νου της πάντα στη λούφα. Δεν είναι να τη συνερίζεται κανείς...

* * * *

Τρίτη, 1 Ιανουαρίου 1991

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος παίξαμε χαρτιά στο πρωτοχρονιάτικο τραπέζι, σύμφωνα με το έθιμο. Όταν ήλθε η σειρά μου, έκοψα τα χαρτιά, η “μάνα” άρχισε να μοιράζει, σκέφθηκα τον άσσο κούπα και μου ήλθε ο άσσος κούπα! Ξανακόβοντας λίγο αργότερα, είχα κι άλλη ***προαίσθηση:***

“Για να δούμε, ποιος θα γίνει τώρα μάνα! Ο άσσος κάνει! ”, λέει ο Κώστας, ο σύζυγος της ξαδέρφης Νίκης.

Ο Λάμπης, που κάθεται δίπλα μου, τραβάει άσσο.

“Είναι άσσος κούπα;” ρωτώ.

Ήταν άσσος κούπα.

Ακόμη, κατάφερα να μαντέψω τα χαρτιά που μου έχονταν πρώτα στο παιγνίδι “εικοσιένα”: δέκα σπαθί, τρία καρώ, δύο κούπα, τέσσερα σπαθί αντί τέσσερα μπαστούνι, έξι καρώ αντί έξι καρώ. Για λίγη ώρα τα έβλεπα να σχηματίζονται αχνά στον λευκό τοίχο του σαλονιού! Σταδιακά όμως η τηλεπάθειά μου αδυνάτισε και δεν μπορούσα πια να μαντέψω...

Σάββατο, 5 Ιανουαρίου 1991

Το βράδι βγήκα με την παρέα από τον Ιανό και πήγαμε στην Πλάκα για κρέπες. Ενδιαφέρομαι ακόμη για τον Αποστόλη, μου αρέσει να τον παρατηρώ με τρόπο, μου φαίνεται πολύ γοητευτικός, ίσως να δείχνει και κάποιο ενδιαφέρον: Ορισμένες φορές τα πόδια του αγγίζουν τα δικά μου (τυχαία;) ενώ σε μια στιγμή μου έπιασε το χέρι για να δει το δαχτυλίδι μου, είπε. Ωστόσο, κατά βάθος γνωρίζω ότι δεν πρόκειται να

γίνει τίποτα μεταξύ μας.

Κάποια στιγμή, δεν δίστασα να μιλήσω στα παιδιά για τις αμφιβολίες μου σχετικά με τον Αλέξανδρο. Πώς θα ακολουθήσω δρόμο μαθητείας αν δεν αποδέχομαι απόλυτα το δάσκαλο; Τους εξήγησα και την πρόσφατη υποψία μου για μελλοντική μετάλλαξη του ανθρώπου. Κι όλα αυτά που κάνουμε -διαλογισμοί, πειράματα τηλεπάθειας και τα συναφή- τι είναι αν όχι υπέρβαση της φύσης; Κι αν αυτές οι “πόρτες” έπρεπε ν' ανοίγουν, δεν θ' άνοιγαν πιο εύκολα;

Δάσκαλοι και διδασκαλίες: Έχω αρχίσει να αμφισβητώ έντονα την “παραδοσιακή μεταφυσική” των Δασκάλων. Άλλωστε, τίποτα δεν είναι σίγουρο, τελικά: Οι ασκήσεις διαλογισμού, όσο συχνά κι αν γίνονται, δεν εγγυώνται κανένα αποτέλεσμα. “Μην περιμένετε επιβεβαίωση”, λέει ξανά και ξανά ο Αλέξανδρος. Τι άλλο να περιμένουμε, δηλαδή;

Όλες αυτές οι εσωτερικές διδασκαλίες μιλούν πολύ και λένε όλες τα ίδια: Προπαγανδίζουν την περιφρόνηση στην ύλη, την αποχή από οποιαδήποτε εκδήλωση ζωής, την ισοπέδωση όλων των συναισθημάτων: “Μη μιλάς, μη διαμαρτύρεσαι, μην κρίνεις, μην επιθυμείς, μην έχεις γνώμη, μη χαίρεσαι, μη λυπάσαι, μη θυμώνεις, μην ελπίζεις, μη φοβάσαι, μη... μη... μη...!” Φυσικά, δεν με πείθουν καθόλου ότι είναι δυνατόν να πετύχει κανείς την ανωτέρω κατάσταση ανυπαρξίας εν ζωή, ούτε μπορώ να ξέρω τι εξυπηρετούν εντέλει τα ιδανικά αυτά. Δεν με πείθει καθόλου η “σοφία” των τάχα ιερών συγγραμμάτων τους. Όλοι αυτοί οι “σοφοί”, με τις ύποπτες θολούρες των περίτεχνων διδασκαλιών τους, μου δίνουν την εντύπωση πως *κάτι κρύβουν*. Άλλοτε περιπαίζουν τους μαθητές τους με ρητορικά κόλπα, άλλοτε σερβίρουν ασυναρτησίες, άλλοτε φάσκουν και αντιφάσκουν για να προκαλούν σύγχυση. Κι όλα αυτά, σε αντίθεση με το αρχαίο πασίγνωστο ρητό: *Όσοι ξέρουν δεν μιλούν. Όσοι μιλούν δεν ξέρουν.*

Η αληθινή γνώση δεν διδάσκεται πουθενά. Μόνο με την προσωπική καθημερινή εμπειρία μπορεί να προκύψει αληθινή γνώση. Όσα μαθαίνονται από δεύτερο χέρι είναι καλά μόνο για επίδειξη γνώσεων από κομπλεξικούς (κ)οπαδούς θρησκευ-

μάτων. Η πορεία που διαγράφει κανείς μέσα από καθημερινές επιλογές, πράξεις και εμπειρίες, οδηγεί το κάθε άτομο στον προσωπικό προορισμό του. Νιώθω ότι το σταμάτημα αυτής της πορείας αποτελεί τρομερό ψυχικό κίνδυνο...

Τετάρτη, 9 Ιανουαρίου 1991

Μετά την αποτυχία της Γενεύης, η κατάσταση στο Ιράκ χειροτερεύει. Ένα εκατομμύριο αμερικανοί έφεδροι ετοιμάζονται για πόλεμο. Το ελληνικό πολεμικό πλοίο "Λήμνος" έφυγε. Οι Ιρακινοί απειλούν να χτυπήσουν το Ισραήλ και αρνούνται να αποχωρήσουν από το Κουβέιτ. Υπάρχει φόβος ο πόλεμος να εξελιχθεί σε παγκόσμιο. Κι όμως, έχω την εντύπωση πως όλα ήταν προσχεδιασμένα και υπολογισμένα από πρίν -όπως όλα σ' αυτό τον κόσμο.

Στο μεταξύ, η κρίση εξαπλώνεται σε κάθε τόμεα: Η ελληνική παιδεία διαλύεται. Χθες σκοτώθηκε ένας δάσκαλος καταληψίας από τσουτσέκια της εξουσίας. Τώρα όλος ο κόσμος είναι αναστατωμένος, γίνονται πορείες και απεργίες, βαρύ κλίμα παντού.

Ξαφνικά το μέλλον φαντάζει δυσοίωνο και γίνεται πασιφανές πλέον το πόσο λίγο ελέγχουμε τις ζωές μας. Η ύπαρξη του μέσου πολίτη εξαρτάται κυρίως από τα κέφια των ισχυρών. Τελικά, ίσως να έχει δίκιο ο Αλέξανδρος, όταν λέει πως τίποτα δεν αλλάζει πραγματικά. Οι λιγοστές ελευθερίες που έχουμε δεν είναι τάχα "κερδισμένες με αγώνα" αλλά παραχωρημένες από τους ισχυρούς επειδή έτσι τους συμφέρει προς το παρόν. Αν, όμως, κάποια στιγμή κρίνουν ότι τους συμφέρει αλλιώς, τότε χάνουμε αυτοστιγμή ζωή, υπάρχοντα και ελευθερία. Και ούτε θα διαμαρτυρηθεί κανείς.

Καθώς πλησιάζουμε προς το Τέλος των Καιρών, τίποτα δεν προχωρά πια. Αναβάλλουμε ό,τι θέλουμε να κάνουμε, κι αν το κάνουμε δεν φέρνει αποτέλεσμα! *Περίεργο: Νόμιζα ότι αυτό αποτελεί γνώρισμα της δικής μου ζωής μόνο...*

Ξαφνική Ιδέα: Η *φωτιά* μπορεί να είναι ένα Πνεύμα ή μια παγκόσμια οντότητα. Τα σπουδαιότερα φυσικά φαινόμενα την περικλείουν. Η φωτιά μεταβάλλει τις καταστάσεις της ύλης

δίχως να ανήκει σε καμία από αυτές. Ακόμη και σήμερα, κανένας επιστήμονας δεν μπορεί να πει με σιγουριά τι είναι στ' αλήθεια η φωτιά. Τα σημαντικότερα μεταφυσικά φαινόμενα εμπεριέχουν φωτιά ή φως...

Πέμπτη, 10 Ιανουαρίου 1991

Το πρωί, καθώς περπατούσα στην Πανεπιστημίου, σε μια στιγμή είχα μια περίεργη ***ψυχική εμπειρία:*** Διέκρινα μια τεράστια αύρα γύρω μου, ακτίνας τεσσάρων μέτρων περίπου, να με περιτυλίγει σε σχήμα αυγού.

Κατά τ' άλλα: Τεράστιες πορείες μαθητών και φοιτητών στο κέντρο της Αθήνας καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας. Το απόγευμα κατέφθασαν οι αναρχικοί και προκάλεσαν τα ΜΑΤ σε φασαρίες. Έπεσαν βόμβες μολότωφ, κάηκαν περίπτερα, οι αστυνομικοί έριχναν δακρυγόνα, φοιτητές ανέβαιναν συνεχώς στο γραφείο μου, στον 8ο όροφο, για να προφυλαχτούν και να χαζέψουν το θέαμα από ψηλά.

Το βράδι η κατάσταση χειροτέρεψε: Κάηκαν αμάξια, το απέναντι βιβλιοπωλείο έπιασε φωτιά, το φωτογραφείο δίπλα του επίσης, ενώ ένα δημοσιογραφικό ελικόπτερο γυρόφερνε πάνω από την περιοχή. Κάπου το διασκέδαζα, χωρίς να φοβάμαι ιδιαίτερα. Μα τι σόι άνθρωπος είμαι;

Τετάρτη, 16 Ιανουαρίου 1991

Πηγαίνοντας για μάθημα στον Ιανό, για πρώτη φορά μετά τις διακοπές των Χριστουγέννων, ανακάλυψα ότι το τμήμα μου έχει πια διαλυθεί. Πολλοί “προβιβάστηκαν” και πήγαν στο προχωρημένο τμήμα της Τρίτης. Κι όμως, ο Αλέξανδρος το είχε παρουσιάσει αυτό σαν κάτι το εξαιρετικά δύσκολο, λέγοντας πως αν ένας μαθητής αποτύχει (σε τι, αλήθεια;) δυο-τρεις φορές, κόβεται! Ωστόσο, ο Μάνος άλλαξε τμήμα μόνο και μόνο επειδή δεν τον βολεύει το ωράριο της δουλειάς του να έρχεται Πέμπτη. Εγώ δεν έγινα δεκτή στο προχωρημένο γκρουπ, επειδή δεν έδειξα σιγουριά, λέει. Επίσης, πρέπει να μάθω να ακούω περισσότερο, υποστηρίζει ο Αλέξανδρος. Ακόμη, “ένας σωστός μαθητής δεν έχει δικές του απόψεις, πρέπει σε κάθε περίπτωση

να υπακούει στον δάσκαλο” – κι εγώ αυτό δεν το τηρώ αρκετά.

Τέλος πάντων, ελάχιστοι παρέμειναν στο “καθυστερημένο” γκρουπ της Πέμπτης, στο οποίο θα εξακολουθήσω να πηγαίνω εγώ. Τόσο καλύτεροί μου είναι, δηλαδή, οι υπόλοιποι από μένα; Κάτι δεν με πείθει σ' αυτή την υπόθεση. Πιστεύω ότι ο Αλέξανδρος επιλέγει τους “προχωρημένους” με μοναδικό κριτήριο το πόσο υποταγμένοι δείχνουν απέναντί του. Υποψιάζομαι επίσης ότι δεν με θέλουν εδώ, ίσως επειδή όταν είμαι με την παρέα συχνά αμφισβητώ ορισμένες θεωρίες του δασκάλου. Δεν αποκλείεται, μάλιστα, τα άτομα που θεωρώ φίλους μου να πηγαίνουν και να τα λένε όλα χαρτί και καλαμάρι στο δάσκαλο. Αύριο Πέμπτη, λοιπόν, θα δω ποιοί ακριβώς έχουν μείνει στο τμήμα, θα ανιχνεύσω το κλίμα και σύντομα θα αποφασίσω αν θα συνεχίσω να πηγαίνω στον Ιανό, ή αν θα καταφύγω σε κάποια άλλη σχολή μεταφυσικής.

Πέμπτη, 17 Ιανουαρίου 1991

Είχαμε έντονη συζήτηση σήμερα στον Ιανό: Πόλεμος στον Περσικό Κόλπο, οι σύμμαχοι των Αμερικανών βομβαρδίζουν ανελέητα το Ιράκ, ενώ οι Ιρακινοί δεν αντιδρούν καθόλου. Θα μπορούσαν να έχουν αναχαιτίσει πολλά χτυπήματα μα δεν το έκαναν. Γιατί άραγε; Ως αντίποινα, το Ιράκ βομβαρδίζει το Ισραήλ! Θύματα ελάχιστα, κυρίως από δική τους αμέλεια ή πανικό. Το Ισραήλ θα μπορούσε να αναχαιτίσει τους πυραύλους. Γιατί δεν το έκανε;

“Κάτι άλλο ετοιμάζεται. Πιθανόν το Ιράκ να αποτελεί θυσία στο παιγνίδι των μεγάλων δυνάμεων, το οποίο μόλις ξεκινάει. Η Αποκάλυψη πλησιάζει, καθώς τα περισσότερα σημεία έχουν ήδη εμφανιστεί: Μόλυνση του περιβάλλοντος, πόλεμοι, φωτιές στα δάση κλπ. Οι περισσότερες προφητείες συγκλίνουν: Όλα τελειώνουν το 1999”, υποστηρίζει με πάθος ο δάσκαλος.

Πάντως, ο Αλέξανδρος με εκνεύρισε πάλι: Σήκωσα το χέρι και προσπάθησα να πω κι εγώ τη γνώμη μου για τον πόλεμο, όπως τόσοι άλλοι μαθητές πριν από μένα, εκείνος όμως μ' έκοψε περιφρονητικά, λέγοντας ότι το θέμα αυτό έληξε πλέον -ειδικά τη στιγμή που πήρα εγώ το λόγο. Δεν απάντησε καν σε

ό,τι είπα, ούτε άφησε άλλον να σχολιάσει τα λεγόμενά μου. Απλά φρόντισε να με διακόψει, με μάλλον προσβλητικό τόνο. Δεν με συμπαθεί επειδή εγώ δεν τον προσκυνώ ούτε τον θεωρώ θεό, όπως κάνουν ορισμένοι άλλοι...

Σάββατο, 19 Ιανουαρίου 1991

Καμία άσκηση διαλογισμού σήμερα. Αδύνατο να ησυχάσει κανείς σ' αυτό το σπίτι! Τι περίεργο, λοιπόν, όποτε προσπαθώ να κάνω διαλογισμό, υπάρχει πάντα κάποιος θόρυβος που μ' εμποδίζει να ηρεμήσω, ακόμη και σε ώρες κοινής ησυχίας: Τα σκανδαλιάρικα παιδιά της Αλίκης μπαινοβγαίνουν συνεχώς, κάποιοι γκαρίζουν απέξω, άλλοτε ακούγονται μουσικές στο διαπασών, κλπ.

Ούτε και στο λεωφορείο μπορώ να χαλαρώσω, καθώς υπάρχει πάντα κάποιος κοντά μου που μ' ενοχλεί: Ορισμένοι κουβεντιάζουν ουρλιάζοντας, άλλος παίζει μανιωδώς τα κλειδιά του, άλλος το κομπολόι του. Ένας ***Ηχητικός Πόλεμος*** που δεν σταματά ποτέ...

Παρασκευή, 25 Ιανουαρίου 1991

Το βράδι κανόνισα και πήγα για φαγητό στην Πλάκα μαζί με τρεις άνδρες: Τον Αποστόλη, τον Μάνο και τον Κώστα. Το ένιωθα κάθε στιγμή, ότι η ατμόσφαιρα γύρω μου ήταν τεταμένη. Σίγουρα, δεν τους είμαι ιδιαίτερα συμπαθητική. Κι εγώ, από τη μεριά μου, συχνά φέρομαι με νευρικότητα, πότε κάνω την έξυπνη, πότε την αστεία, προσπαθώντας να τους κάνω καλή εντύπωση. Αυτό που πετυχαίνω, είναι ακριβώς το αντίθετο. Μερικές φορές μου φάνηκε ότι με ειρωνεύονταν. Ωστόσο, είμαι βέβαιη πως αν κατέφευγα σε νάζια και πουτανιές (όπως κάνουν όλα τα σωστά θηλυκά), θα με εκτιμούσαν περισσότερο. Ιδίως όταν αναφέρομαι σε μεταφυσικά ζητήματα, δεν μπορούν καν να κρύψουν τον εκνευρισμό τους.

Φεύγοντας, ο Αποστόλης με πληροφόρησε χαρωπά ότι με την άκρη του παλτού μου αναποδογύρισα κατά λάθος ένα ποτήρι κρασί σε διπλανό τραπέζι, το οποίο έπεσε και λέρωσε κάποιον. Περίεργο, όμως: Εγώ δεν αντιλήφθηκα το παραμικρό.

Σάββατο, 26 Ιανουαρίου 1991

Από το πρωί βρισκόμαστε οικογενειακώς στο σπίτι του θείου Γιώργου στη Νίκαια. Κάποια στιγμή το φέρνει η κουβέντα και ο θείος μου εξηγεί την άποψή του σχετικά με το νόημα της ζωής: "Αν σκεφτείς πόσα μαλλιά, νύχια, εκκρίσεις, νεκρά κύτταρα ή ολόκληρα νεκρά σώματα καταλήγουν καθημερινά στο περιβάλλον, θα καταλάβεις ότι όλοι οι ζωντανοί οργανισμοί, ακόμη και οι άνθρωποι, χρησιμεύουν για να ταΐζουν τη γη! Όποτε ο πλανήτης χρειάζεται περισσότερα σώματα, τότε γίνεται ένας πόλεμος, μια επιδημία, μια φυσική καταστροφή· έτσι, χιλιάδες άτομα πεθαίνουν και η γη παίρνει τα κύτταρα που χρειάζεται".

Μια μάλλον υλιστική κοσμοθεωρία, ωστόσο αφοπλιστική στην απλότητα, στην ειλικρίνεια και στη λογική της -σε πλήρη αντίθεση με τα βαρύγδουπα που διδάσκουν οι διάφορες σχολές σκέψεις, φιλοσοφίες, αιρέσεις, θρησκείες και δε συμμαζεύεται...

Πέμπτη, 31 Ιανουαρίου 1991

Νωρίς το απόγευμα πλάκωσε στο σπίτι η Θεώνη και εντός ολίγου, δεν κατάλαβα πώς, άναψε καυγάς τρικούβερτος ανάμεσα στους γονείς μου. Η μαμά στενοχωρήθηκε και κατηγόρησε τη Θεώνη ότι λόγω αγραμματοσύνης βάζει φυτιλιές. Εγώ την συμβούλεψα να μη δίνει σημασία στον μπαμπά, ούτε στη Θεώνη η οποία σίγουρα παίρνει πάντα το μέρος του ισχυρού.

Στον Ιανό μιλήσαμε για την υποκειμενικότητα των πραγμάτων: Ο δάσκαλος έλεγε ότι αλήθειες δεν υπάρχουν παρά μόνο αυτές που εμείς κατασκευάζουμε. Κάτι πήγε να πει η Βανέσα, ότι ίσως υπάρχει κάτι το αντικειμενικό πέρα από τα προσωπικά χωροχρονικά καρέ· εκείνος την αποπήρε, χωρίς καν να περιμένει να τελειώσει η κοπέλα τη φράση της. Η Βανέσα νευρίασε και του τα είπε έξω από τα δόντια, τον κατηγόρησε ότι προωθεί τον μεσαιωνικό σκοταδισμό και την υποταγή στην αυθεντία, ενώ εκείνος την ειρωνευόταν κι έκανε το κορόιδο. Σα να μου φαίνεται πως δεν έχει η Βανέσα όλα τα άδικα...

Δευτέρα, 4 Φεβρουαρίου 1991

Απόψε ήταν η γιορτή του τμήματός μου στον Ιανό. Κατά τύχη είχε και ο Αλέξανδρος τα γενέθλιά του σήμερα. Έτσι, πήγαμε και του αγοράσαμε μια τεράστια κάρτα όπου γράψαμε όλοι ευχές. Αντί για δώρο, προτίμησε να του δώσουμε χρήματα επειδή, όπως λέει ο ίδιος, τα προτιμά από ένα ανούσιο καταναλωτικό δώρο.

Φτιάξαμε μπουφέ και φάγαμε όλοι καθισμένοι κάτω οκλαδόν, αφού πρώτα απομακρύναμε τις καρέκλες. Με το δάσκαλο στη μέση σαν αρχηγό, έγινε ομαδική ψυχανάλυση, με βάση τις σεξουαλικές μας προτιμήσεις και φαντασιώσεις: Η Δανάη παραδέχτηκε ορισμένες σκέψεις της να γινόταν λεσβία λόγω απογοήτευσης από τους άνδρες. Η Θεανώ δήλωσε ότι η πρώτη της ερωτική σχέση ήταν με μια φίλη της. Ο Χρήστος αποκάλυψε πως την πρώτη του φορά πήδηξε άντρα! *Περίεργη ειλικρίνεια, πάντως· πόσο γνήσια ήταν;*

Συμπέρασμα: Να μην κρίνουμε τους άλλους με βάση μια ταμπέλα, να βγούμε από τα στενά όρια του Εγώ. Για παράδειγμα, λίγο-πολύ όλοι μας είχαμε κάποτε ομοφυλοφιλικές σχέσεις ή σκέψεις. Κάτω από ορισμένες συνθήκες οποιοσδήποτε θα μπορούσε να κάνει οτιδήποτε.

Ακολούθησε μια εκτενής συζήτηση περί μητριαρχίας, με πρωταγωνίστρια τη Βανέσα. Ο Αλέξανδρος δεν ήταν τόσο μισογύνης όσο άλλες φορές. Εγώ δήλωσα ότι “Στην πατριαρχική κοινωνία η γυναίκα δεν μπορεί να αναπτύξει τη φυσική διαίσθησή της, επειδή ο άντρας παίζει όλους τους ρόλους: αυτός αναπτύσσει και την ενεργητικότητα (αρσενικό) και τη διαίσθηση (θηλυκό). Η γυναίκα δεν είναι γυναίκα στην πατριαρχική κοινωνία, είναι σαν να μην υπάρχει καν”. Παραδόξως, ο δάσκαλος δεν έσπευσε να με κόψει ή να μου πάει κόντρα· περιορίστηκε μονάχα σ' ένα αινιγματικό μειδίαμα.

Ύστερα παίξαμε “Θάρρος ή Αλήθεια”. Η σεξουάλα Αφροδίτη επέλεξε θάρρος και το πήγαινε φυρί-φυρί να κάνει στρηπ τήζ. Τελικά, έμεινε με το κορμάκι και το σουτιέν και με το ζόρι κρατιόταν να μη τα πετάξει κι αυτά. Στο τέλος,

βγαίνοντας από τον κύκλο, της έπεσε το σουτιέν. Ο Χρήστος, αρκετά εμφανίσιμος, λογιστής στο επάγγελμα, επέλεξε κι αυτός θάρρος και είχε μόλις δυο λεπτά στη διάθεσή του για να κάνει στριπ τηζ. Μετά από ένα λεπτό και 45 δευτερόλεπτα είχε βγάλει μόνο τα παπούτσια του. Στα τελευταία 15 δευτερόλεπτα κατάφερε να βγάλει όλα τα υπόλοιπα, με κινήσεις γρήγορες, προσεγμένες, επαγγελματικές. Έχει όντως πολύ καλό σώμα, όμως... πώς χαρακτηρίζεται αυτό τώρα; Απελευθέρωση τάχα; Πάντως, η φιλενάδα του Χρήστου, η οποία έρχεται κι αυτή στο ίδιο τμήμα, παραπονέθηκε ότι "Το επίπεδο της τάξης έχει πέσει πάρα πολύ".

Ύστερα, ξανά η Αφροδίτη επέλεξε θάρρος κι έπρεπε να κάνει ερωτική εξομολόγηση στη Βανέσα. Στο τέλος, της ξεκαθάρισε ότι "Θέλω να κάνουμε σεξ!", ρίχνοντας κάτω το μπουφάν της με μια θεατρική κίνηση. Όταν έτυχε να 'ρθει η σειρά μου, εγώ προτίμησα την "αλήθεια", οπότε με βομβάρδισαν με ερωτήσεις:

"Γιατί είσαι τόσο απόλυτη στις θέσεις σου;" με ρώτησε πρώτη η Μαίρη, που ανήκει στο στενό κύκλο του δασκάλου.

"Δεν είμαι απόλυτη στις θέσεις μου".

"Τι σε απογοητεύει περισσότερο;"

"Με απογοητεύει η υποκρισία".

"Τι σου δίνει χαρά;"

"Χαρά μου δίνουν τα μικρά παιδιά".

"Πιστεύεις ότι υπάρχει αγάπη στον κόσμο;"

"Υπάρχει αγάπη, σε διάφορα επίπεδα", απάντησα, χωρίς να το πιστεύω πραγματικά.

"Είσαι ευτυχισμένη; Τι θα σε ολοκλήρωνε;"

"Θεωρώ ότι είμαι μάλλον ευτυχισμένη. Θα με ολοκλήρωνε η εσωτερική ηρεμία, η μεταφυσική άνοδος".

"Ποια είναι τα όνειρά σου;"

"Θέλω να γίνω πλούσια και διάσημη", αστειεύτηκα και τότε επενέβη ο Αλέξανδρος:

"Θέλεις να γίνεις πολύ πλούσια και διάσημη;" με ρωτάει και διπλώνει μια χαρτοπετσέτα στα τέσσερα.

"Ναι", του απάντησα.

“Τσίμπα εδώ”, μου είπε και μου έδειξε να κόψω ένα κομματάκι από το κέντρο όπου διπλώνει η χαρτοπετσέτα.
“50 εκατομμύρια σου φτάνουν;” ρώτησε μετά.
“Όχι”, του λέω.
“Κόψε λίγο ακόμα”, μου είπε κι εγώ υπάκουσα. “100 εκατομμύρια;” ξαναρώτησε.
“Όχι”.
“Ξανακόψε!”
Μετά από λίγες ερωτήσεις, φτάσαμε σ' ενα ικανοποιητικό ποσόν: “Δύο δισεκατομμύρια δραχμές σου φτάνουν;” με ρώτησε πονηρά.
“Καλά είναι!”
“Κόψε λίγο ακόμη!”
Αφού υπάκουσα, ο Αλέξανδρος ξεδίπλωσε τελικά τη χαρτοπετσέτα. Στο κέντρο της είχε σχηματιστεί μια τεράστια τρύπα!
“ Τόσος πρέπει να γίνει ο κώλος σου για να γίνεις πλούσια και διάσημη, κακομοίρα μου!”, κατέληξε ο δάσκαλος σκωπτικά. Όλοι ξέσπασαν σε γέλια, κι εγώ επίσης. Είχαμε, όμως, και συνέχεια:
“Πόσο συχνά κάνεις έρωτα;” με ρώτησε η Δανάη.
“Κάνω έρωτα σε φυσιολογική συχνότητα” (μούσι).
“Πόσο ήταν ο μεγαλύτερο και πόσο το μικρότερο πέος (!) που έχεις αντιμετωπίσει ως τώρα;”, με ρώτησε τότε ο Βαγγέλης, με πονηρό ύφος.
“Δεν μετρώ το μήκος του πέους του αντρα, όταν κάνω έρωτα”, απάντησα ήρεμα.
“Γιατί σοκαρίστηκες με την ερώτηση του Βαγγέλη;” με ρώτησε ο δάσκαλος.
“Μου φάνηκε παράξενη”, εξήγησα. *Δηλαδή δεν θά 'πρεπε να σοκαριστώ;*

Τελικά, η συγκέντρωση ήταν ενδιαφέρουσα, διασκεδαστική, εποικοδομητική. Ίσως η πιο ευχάριστη γιορτή όπου έχω βρεθεί. “Ο Αλέξανδρος να έλειπε”, χαριτολόγησε ο δάσκαλος.

Πέμπτη, 7 Φεβρουαρίου 1991

Διαυγές Όνειρο: Ανεβαίνω σ' ένα δένδρο για να αποφύγω

ρινόκερους και άλλα άγρια θηρία που με καταδιώκουν. Εκεί πάνω αποφασίζω να κάνω άσκηση διαλογισμού. Σχεδόν αμέσως το σώμα μου αρχίζει να αιωρείται αλλά φαίνεται δισδιάστατο σαν σε ταινία, ενώ προσπαθώ να διακρίνω διάφορα που διαδραματίζονται πίσω από ένα μαύρο πέπλο. Κάτι με τραβάει μακριά, μέσα σε μια μαύρη φασματική σήραγγα. Τότε, όμως, θυμάμαι τον Αλέξανδρο που επιμένει ότι δεν πρέπει να επιχειρούμε εμπειρίες του είδους αν δεν το έχει επιτρέψει ο ίδιος. Αρχίζω να αμφιβάλλω, αγωνιώ, προσπαθώ να σταματήσω, ώσπου καταφέρνω να αναστρέψω την πορεία μου μέχρι που βγαίνω από το τούνελ κι επιστρέφω πίσω στο αρχικό όνειρο, πάνω στο δένδρο. Ξυπνώ με ανησυχία και κόπο...

Απόψε στον Ιανό μιλήσαμε για την ***τέχνη***: “Η τέχνη είναι τέχνη μονάχα όταν έχει έναν σκοπό πέρα από τον εαυτό της. Όμως, το τι μας αρέσει και τι όχι είναι αποτέλεσμα της μάθησης”, είπε ο Δάσκαλος. *Δηλαδή, η κοινωνία σε μαθαίνει τι πρέπει να σου αρέσει και τι όχι...*

Αργότερα, εκτελέσαμε όλοι μαζί ένα ***τηλεπαθητικό πείραμα:*** Ο δάσκαλος τοποθέτησε ένα αντικείμενο πάνω στο τραπέζι της ρεσεψιόν, έξω από την αίθουσα. Ύστερα όλη η τάξη κάναμε άσκηση χαλάρωσης και προσπαθήσαμε να “δούμε” τι ήταν. Πολλοί μαθητές βρήκαν ορισμένα στοιχεία του αντικειμένου: Ήταν ένα λευκό κερί πάνω σε κηροπήγιο, πλατυσμένο κάτω. Εγώ “είδα” κάτι μακρόστενο σαν μπαστούνι, που πλάταινε κυκλικά προς τα κάτω και είχε ένα σταυρό στο πάνω μέρος. Ο Αλέξανδρος το θεώρησε επιτυχία. Μου είπε επίσης ότι, περνώντας από δίπλα μου κατά τη διάρκεια της άσκησης, ένιωσε ένα ρίγος, σαν κρύο ή συγκίνηση.

Σάββατο, 9 Φεβρουαρίου 1991

Απόψε έχουμε κανονίσει με την παρέα να πάμε σε κινέζικο εστιατόριο. Διασκεδάζω αρκετά, είναι μια εμπειρία πρωτόγνωρη για μένα, ωστόσο δεν αποφεύγω τη συνηθισμένη ταλαιπωρία: Φεύγω από το σπίτι τις 19:40. Ως τις 20:00 λεωφορείο δεν φαίνεται ούτε ως δείγμα. Πηγαίνω με ταξί μέχρι τη στροφή Ηλιουπόλεως. Από κει παίρνω κάποιο λεωφορείο.

Ελεγκτής. Ανακαλύπτω, ευτυχώς έγκαιρα, ότι έχω ξεχάσει την κάρτα απεριορίστων διαδρομών στο σπίτι. Πατάω κουδούνι, βγαίνω γρήγορα, ανεβαίνω σε άλλο λεωφορείο και φθάνω ως το Κέντρο. Από εκεί, μπαίνω σε τρίτο λεωφορείο για να φτάσω στην Κυψέλη, όπου έχουμε ραντεβού. Τουλάχιστον, καταφέρνω να είμαι συνεπής στην ώρα μου: Συναντώ την παρέα στις 21:00 ακριβώς.

Επιστροφή: Παίρνω ταξί ως τις στήλες του Ολυμπίου Διός. Προφταίνω στο τσακ το λεωφορείο των 1:00, το οποίο κάνει τέρμα στον Άγιο Τρύφωνα. Αναγκάζομαι νυχτιάτικα να περπατήσω από εκεί κανένα τέταρτο μέχρι το σπίτι μου, ενώ κάποιος μεθυσμένος ακολουθεί πίσω μου, ουρλιάζει και κάνει εμετό.

Έχω αρχίσει ν' αναρωτιέμαι: Αξίζει τον κόπο όλη αυτή η φασαρία κάθε φορά; Πόσο φίλοι μου είναι στ' αλήθεια αυτά τα παιδιά; Ωστόσο, είναι η μοναδική επιλογή που έχω για κοινωνική ζωή. Τι άλλο θα μπορούσα να κάνω; Να κάθομαι σπίτι και να βλέπω τηλεόραση; Δε βαριέσαι; Όσο κρατήσει...

Κυριακή, 10 Φεβρουαρίου 1991

Προαίσθηση: Αρχικά, σκόπευα να ξετυλίξω το 3ο κεφάλαιο του νέου μου βιβλίου μέσα σ' ένα μπαρ. Το σήριαλ "Ομάδα Δράσης" σήμερα ήταν γυρισμένο κατά μεγάλο μέρος σ' ένα μπαρ...

Σήμερα οι γονείς μου έλειπαν σχεδόν όλη μέρα, επειδή γινόταν συνεστίαση στο Αρχοντικό του Σαράντη, οργανωμένη από τον κεφαλλονίτικο σύλλογο "Οι Ρίζες Μας". Εγώ βαρέθηκα να πάω, έμεινα μόνη και απόλαυσα λίγη μοναξιά...

Όταν είναι οι γονείς παρόντες, έχω την αίσθηση ότι παρακολουθούμαι διαρκώς. Ιδίως η μητέρα μου παρατηρεί την κάθε μου κίνηση: πόσο συχνά ανοιγοκλείνω τα μάτια μου, πόσο ζωηρή είμαι, πόσο συχνά ακούω μουσική μόνη μου -και παραπονιέται για όλα. Όσο περνά ο καιρός χειροτερεύει. Θέλει να ελέγχει την κάθε μου κίνηση και την πιάνει αμόκ όσο βλέπει πως μένω ανύπαντρη. Ευτυχώς, σύντομα θα μείνω μόνη, στο δικό μου σπίτι...

Τετάρτη, 13 Φεβρουαρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Το πρωί όνειρεύτηκα πως διάβαζα ένα όμορφο ποίημα, σχετικά με κάποιον που ταξιδεύει παντού και ζει πολλές εμπειρίες αναζητώντας το νόημα της ζωής. Εντέλει, καταλήγει πλάι στο τζάκι, στη ηρεμία και στην απλότητα. Τελευταίος στίχος που θυμάμαι: ‘‘και τότε οι σκέψεις έρχονται...’’. Ξαφνικά, το χαρτί φεύγει μπροστά απ' τα μάτια μου και ξυπνώ...⇑

Μετά από συστάσεις του ξαδέρφου Δαμιανού, αποφάσισα να κάνω ασφάλεια ζωής και σύνταξης στην εταιρεία EasyLife. Σήμερα ήλθε ο ασφαλιστής και υπογράψαμε το συμβόλαιο: Θα μου στοιχίζει 8000 το μήνα και στα 40 μου θα πάρω σύνταξη, λέει, μόνο που δεν μπορούμε να προβλέψουμε από τώρα πόση θα είναι. Έσπευσε να ασφαλιστεί και η αδελφή μου για σύνταξη στα 40 κι εκείνη. Αν το μάθει ο Αποστόλης θα με σκοτώσει!

Κυριακή, 17 Φεβρουαρίου 1991

Το βράδι κανόνισα και πήγα μαζί με τη Βανέσα και τον φίλο της βόλτα στην Πλάκα, όπου αυτή την ημέρα (Απόκριες) επικρατεί γιορταστικό κλίμα, με μασκαρεμένους, σερπαντίντες, κονφετί, ρόπαλα και καραμούζες. Σταθήκαμε σ' έναν πάγκο ν' αγοράσουμε ρόπαλα, ενώ πλήρωσα κανονικά ο πωλητής ισχυριζόταν πως δεν του έδωσα χρήματα, εγώ επέμενα, εκείνος δεν θυμόταν και μουρμούριζε: "Ο Έλληνας δεν μπορεί, θα κλέψει!"

Εννοείται δεν πλήρωσα για δεύτερη φορά, μπλεχτήκαμε στο πλήθος, παίξαμε ροπαλιές, γελάσαμε, ευχαριστηθήκαμε. Αργά τη νύχτα, στο τελευταίο λεωφορείο έκανα μια σύντομη άσκηση χαλάρωσης...

Πέμπτη, 28 Φεβρουαρίου 1991

Αναπάντεχο νέο: Η Περσεφόνη παράτησε το σχολείο στα μισά της τρίτη Λυκείου, παρόλο που είναι άριστη μαθήτρια, επειδή μπούχτισε το διάβασμα, λέει. Υποψιάζομαι, πάντως, ότι υπάρχουν και άλλοι λόγοι: Κατά πάσα πιθανότητα, οι υπόλοιποι μαθητές της έκαναν συνεχώς καζούρα εξαιτίας του υπερβολικού πάχους της...

Απόψε στον "Ιανό" ο δάσκαλος μας εξέπληξε ευχάριστα: Δέχθηκε να κάνουμε μια καθοδηγούμενη ***άσκηση αναδρομής σε προηγούμενη ζωή***, η οποία ακολουθεί τα παρακάτω στάδια:

* Αργές αναπνοές ως εξής: Κλείνω με το χέρι μου το ένα ρουθούνι, εισπνέω· κλείνω το άλλο ρουθούνι, εκπνέω. Εισπνέω με το ίδιο ρουθούνι, το κλείνω. Εκπνέω από το πρώτο ρουθούνι, κ.ο.κ., 5-6 φορές το κάθε ρουθούνι.
* Σωματική χαλάρωση
* Αντίστροφη μέτρηση από το 10 έως το 1
* Μετά, ξανά αντίστροφη μέτρηση από το 5 έως το 1
* Στο "κενό σημείο" αναπωλώ αντίστροφα τα χρόνια μου: τώρα που είμαι 27 ετών, συμβαίνουν αυτά ... πέρσι, που ήμουν 26, συνέβαιναν εκείνα ... στα 25 γινόταν εκείνο ... στα 24 γινόταν το άλλο ... κ.ο.κ. μέχρι τον 1ο χρόνο ζωής.
* Όταν φθάνω στα 0 χρόνια, οραματίζομαι την εισαγωγή μου πίσω στη μήτρα.

* Κατόπιν φαντάζομαι ότι γλιστρώ μέσα σε μια σκοτεινή σήραγγα ώσπου, κάποια στιγμή, εκτινάσσομαι έξω στο φως.
* Παρατηρώ ατάραχη όποια γεγονότα από προηγούμενη ζωή εμφανιστούν.

Το αποτέλεσμα: Χαλαρώσαμε όλοι αρκετά, ωστόσο το μόνο που βίωσαν ορισμένοι (απ' ότι είπαν, δηλαδή) ήταν μερικές ασύνδετες εικόνες, από τις οποίες δεν έβγαινε κάποιο σοβαρό συμπέρασμα...

Κυριακή, 3 Μαρτίου 1991

Προαίσθηση: Στο β΄ κεφάλαιο του νέου μου βιβλίου, γράφω σήμερα: Όνομα Rhodes, 11 εκατομμύρια μονάδες που μετά τις κάνω 15. Στο σημερινό επεισόδιο της σειράς “Εκδικητές”, ένα από τα κύρια πρόσωπα ονομαζόταν Rhodes, αναφερόταν ένα ποσό 11 εκατομμύρια λίρες και 15 χρόνια φυλακή...

Κατά τ' άλλα: Τελευταία, της αδελφής μου της έχει μπει η φαεινή ιδέα να ανοίξει δικό της γυμναστήριο μαζί με την καλύτερή της φίλη, τη Μιλένα! Με τι προσόντα, αλήθεια; Δίπλωμα γυμνάστριας δεν έχει καμιά τους! Όσο για τα απίστευτα κεφάλαια που απαιτούνται για ενοικίαση ικανού χώρου και εξοπλισμού, η εύπορη Μιλένα προτίθεται να διαθέσει κάποιο ποσό, ενώ η απένταρη Αλίκη θέλει να πουλήσει το σπίτι της! Βέβαια, ελλείψει διπλώματος γυμνάστριας δεν θα μπορούν να βγάλουν άδεια λειτουργίας, οπότε το γυμναστήριό τους θα είναι παράνομο! Παρόλα αυτά, οι γονείς μου πάνε πάσο, δεν διαννοούνται να φέρουν την παραμικρή αντίρρηση στην κόμισσα Αλίκη. Υποχωρούν πάντα σε κάθε της απαίτηση, όσο παράλογη κι αν είναι.

Τέλος πάντων, η ιδέα αυτή θα εγκαταλειφθεί γρήγορα επειδή οι γονείς της Μιλένας (προφανώς πιο μυαλωμένοι) δεν συμφωνούν να παραχωρήσουν κεφάλαια για μια επιχείρηση που δεν θα έχει νόμιμη άδεια. Πάλι καλά...

Τρίτη, 12 Μαρτίου 1991

Η Αφροδίτη, η ζωηρή ξανθιά συμμαθήτριά μου στον

Ιανό, εξέφρασε την επιθυμία να με γνωρίσει καλύτερα, όπως με ενημέρωσε η Βανέσα. Έτσι, σήμερα το απόγευμα κανονίσαμε να πάμε για καφέ στην πλατεία Βικτωρίας οι τρεις μας. Η Αφροδίτη μας διηγήθηκε ορισμένα περιστατικά από τη ζωή της, που δείχνουν πως διαθέτει ανεπτυγμένη τηλεπάθεια. Πρότεινε, μάλιστα, να δημιουργήσουμε οι τρεις μας ομάδα μεταφυσικών πειραμάτων, ιδέα καθόλου άσχημη. Μου φαίνεται παρορμητική, ίσως ελαφρόμυαλη, αλλά όχι πονηρή όπως ορισμένοι άλλοι.

Η ουσία είναι ότι αισθάνομαι πολύ πιο άνετα με αυτή τη συντροφιά! Μαζί τους μιλάω πολύ πιο ελεύθερα κι ευχάριστα, παρά με τους άλλους. Οι κοπέλες αυτές με αποδέχονται όπως είμαι, μαζί τους μπορώ να είμαι ο εαυτός μου. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα μεταξύ μας, ούτε καν όταν αμφισβητώ τα λόγια του Δασκάλου, καθώς ούτε και αυτές τον πιστεύουν τυφλά. Αντίθετα, η άλλη παρέα γίνεται εχθρική όποτε εκφράζω την παραμικρή αμφιβολία για τις διδασκαλίες του Αλέξανδρου, ενώ φροντίζουν να διακωμωδούν οτιδήποτε λέω. Η Αφροδίτη και η Βανέσα δεν με εξωθούν να φέρομαι νευρικά ή να αυτοσαρκάζομαι ηλιθιωδώς, όπως γίνεται με τους άλλους.

Η Βανέσα κι εγώ εκφράσαμε το ενδεχόμενο να απευθυνθούμε αλλού, σε κάποιο άλλη σχολή αυτογνωσίας, εφόσον ο Ιανός δεν μας ικανοποιεί. Μήπως όμως είναι όλα τα ίδια, ή χειρότερα; Επιπλέον, η κλασική μεταφυσική θεωρεί τις γυναίκες κατώτερα όντα, χωρίς σπουδαία περιθώρια πνευματικής εξέλιξης. Εγώ, όμως, απορρίπτω την κλασική μεταφυσική· βρίσκω ότι πάσχει από αρτηριοσκλήρυνση.

Αργότερα, πήγαμε στο σπίτι της Αφροδίτης, όπου κάναμε ένα τηλεπαθητικό πείραμα με σύμβολα Zener. Δεν κατάφερα να συγκεντρωθώ, πέτυχα μόλις 2/20, η Βανέσα 4/20 και η Αφροδίτη 7/20. Πάντως, χρόνια είχα να νιώσω τόσο όμορφα με μια παρέα...

Αδιέξοδα

Δευτέρα, 18 Μαρτίου 1991

Δεν μπορώ πια να αγνοήσω τα γεγονότα: Ακόμη μια φορά, η δουλειά μου φτάνει σε αδιέξοδο. Η απόσταση Άνω Γλυφάδα-Ομόνοια γίνεται όλο και μεγαλύτερη, λόγω αυξανόμενης κυκλοφοριακής συμφόρησης. Χρειάζομαι περίπου δύο ώρες κάθε πρωί για να φτάσω στο γραφείο κι άλλο τόσο για να επιστρέψω στο σπίτι το απόγευμα. Έτσι, έχω αρχίσει να μην πολυπηγαίνω στο γραφείο, δουλεύω περισσότερο στο σπίτι.

Δεν έχω αρκετή πελατεία, επιπλέον οι τρεις καλοκαιρινοί μήνες είναι νεκροί. Όσο για την Παγγαία, δεν μου έχουν κάνει καμία αύξηση, ενώ τα λήμματα που μου δίνουν γίνονται όλο και πιο απαιτητικά, δυσανάγνωστα και γεμάτα διορθώσεις. Έτσι, η πληρωμή δεν είναι ικανοποιητική πλέον. Από την άλλη πλευρά, τα πάγια έξοδα (φως, ΤΕΒΕ, κλπ) αυξάνονται, το ίδιο και ο ανταγωνισμός: Ανοίγουν συνεχώς νέα, μεγάλα, πολυτελή γραφεία δακτυλογραφήσεων με κομπιούτερς, φωτοτυπικά και διάφορα ογκώδη εντυπωσιακά μηχανήματα. Σαφώς, οι πελάτες τα προτιμούν από μένα.

Τι μπορώ να κάνω; Η μητέρα μου προτείνει να βρω μια υπαλληλική δουλειά, ήδη έχω ψάξει για κάτι, χωρίς αποτέλεσμα. Κατά βάθος, δεν έχω καμία όρεξη να καταλήξω πάλι σ' ένα γραφείο, με το αφεντικό κι ένα κάρο τραγελαφικές υποθέσεις στο κεφάλι μου. Τι άλλο μου μένει; Γιατί να υπάρχει πάντα τόση στειρότητα στη ζωή μου;

Πέμπτη, 21 Μαρτίου 1991

Στο σημερινό μάθημα στον Ιανό, ο Αλέξανδρος παραπονέθηκε ότι συχνά τα λόγια του παρεξηγούνται. Ύστερα μας εξήγησε ότι ένας δάσκαλος είναι κατάλληλος για ένα συγκεκριμένο φάσμα μαθητών, ανάλογα με το επίπεδό του. Ίσως, πάλι, τα λέει αυτά επειδή θέλει να απαλλαγεί από κάποιους από μας που δεν τον αποδεχόμαστε απόλυτα...

Στην άσκηση χαλάρωσης που κάναμε αργότερα, "είδα": Εμείς, όλη η παρέα, τρέχουμε στο δάσος, με την Δανάη να προπορεύεται στο αυλακωτό μονοπάτι. Εγώ είμαι μάλλον τελευταία, δεν τους προλαβαίνω. Πυκνά φυλλώματα κρύβουν τον ουρανό, σχηματίζοντας μια σκουροπράσινη σήραγγα. Πέρα στο βάθος διακρίνονται σκοτεινά, πράσινα, απότομα βουνά. *Ερμηνεία: Μάταια προσπαθώ να ακολουθήσω τη Δανάη και τους υπόλοιπους...*

Παρασκευή, 22 Μαρτίου 1991

Το βράδι κανόνισα και βγήκα με τα παιδιά. Πρώτα πήγαμε για κρέπες στην Κάτω Γλυφάδα, ύστερα για ποτό στο “Rusty Nail”. Έφερα και την Αφροδίτη, φοβάμαι όμως πως ήταν λάθος: Κατ' αρχήν μας καθυστέρησε λόγω αμέλειας ή αφέλειας, ενώ όλο το βράδι μονοπωλούσε τη συζήτηση λέγοντας κρυάδες. Ώρες-ώρες έδινε την εντύπωση ότι κάπου χάνει, ίσως επειδή προσπαθούσε υπερβολικά να φανεί ευχάριστη στους υπόλοιπους. Πάντως, δεν ταιριάζει με αυτή τη συντροφιά -ούτε κι εγώ, άλλωστε.

Η αλήθεια είναι πως όσο περνά ο καιρός τόσο βεβαιώνομαι πως κάτι δεν πάει καλά με αυτή την παρέα: Κατ' αρχάς, πάντοτε με ειδοποιούν μόλις μιάμιση ώρα πριν την ώρα του ραντεβού -μόλις που προφταίνω να ετοιμαστώ και να φύγω. Λες και το κάνουν επίτηδες, μήπως και παρ' ελπίδα τους πω ότι “τώρα δεν προλαβαίνω”. Σήμερα η Δανάη μου παραπονέθηκε ειρωνικά, επειδή της επέστρεψα τα αρνητικά ορισμένων φωτογραφιών χωρίς τη χάρτινη θήκη τους. Κι όμως, η ίδια με είχε διαβεβαιώσει ότι δεν την ενδιέφεραν καν τα αρνητικά. Ο Αποστόλης αστειεύτηκε ότι θα έκανε ένα παιδί μαζί μου αν τον πλήρωνα ένα εκατομμύριο δραχμές. Ο Μάνος γέλασε κοροϊδευτικά.

Στο δρόμο της επιστροφής, ζήτησα από τη Φιλιώ να στριμωχτούμε λίγο στο αμάξι της (πέντε άτομα συνολικά) και να με πετάξει μέχρι τον Άγιο Τρύφωνα -ούτε πέντε λεπτά δρόμος γι' αυτήν. Με φανερή απροθυμία παραπονέθηκε έντονα ότι το αυτοκίνητο είναι μικρό και δεν μπορεί να κουβαλάει

πέντε άτομα! Στο μεταξύ, η ώρα ήταν 1:00 μετά τα μεσάνυχτα. Κλονίστηκα και δεν ξανάπα κουβέντα. Κατάλαβα ότι η Δανάη δεν γουστάρει πολλά-πολλά μαζί μου, ενώ μου είναι πια ξεκάθαρο ότι πέφτει μπόλικο κουτσομπολιό πίσω από την πλάτη μου.

Αμφιβάλλω αν τελικά θα πάω μαζί τους εκδρομή στη Χίο, το άλλο Σαββατοκύριακο: Με προβληματίζει και ο Αποστόλης, που δηλώνει διατεθημένος να ταξιδέψει μόνος του στο κατάστρωμα για τη Χίο, σε περίπτωση που οι υπόλοιποι πάρουμε το πλοίο που έχει καμπίνες. Ή είναι υπερβολικά τσιγγούνης, ή "πάσχει". *Θα βγάλει πολλά αυτή η εκδρομή...*

Σάββατο, 23 Μαρτίου 1991

Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι φαντάσματα: Χθες το βράδι έκλαψα. Η αλήθεια πονάει, ιδίως όταν αποφασίζεις να τη δεις μετά από εθελοτυφλία χρόνων. Κάτι συμβαίνει. Όλοι με αγνοούν. Αυτό είναι και θα είναι το πρόβλημα της ζωής μου. Όλα τα υπόλοιπα, είναι απλώς επακόλουθα. Ουσιαστικά, με αντιμετωπίζουν σαν να μην υπάρχω: Στις παρέες δεν με αφήνουν να πάρω το λόγο, με διακόπτουν μόλις αρχίζω να μιλώ, σαν να μην είχα ξεκινήσει καν. Η γνώμη μου δεν υπολογίζεται ποτέ και απορρίπτεται αμέσως, χωρίς την παραμικρή συζήτηση. Όποτε καταφέρνω να μιλήσω ανοιχτά σε φίλους το μετανιώνω, καθώς κάθε μου κουβέντα παρεξηγείται -λες και μιλώ ξένη γλώσσα. Νιώθω μόνη στον κόσμο, με ελάχιστα σημεία επαφής. Για την ακρίβεια, μόνο με τη μητέρα μου έχω κάποια επικοινωνία. Ουσιαστικά, αυτή είναι ο συνδεκτικός κρίκος μου με την ανθρώπινη κοινωνία.

Όταν βρίσκομαι μαζί με άλλους, νιώθω πάντα μια ισχυρή αίσθηση αποξένωσης. Ξένη. Πάντα το ίδιο, όπως κι αν το εκφράσει κανείς. Όλοι γύρω μου καλοπερνούν, συμμετέχοντας αβίαστα σε κάθε λογής διασκεδάσεις. Για μένα, όλα αυτά αποτελούν δοκιμασία. Όλα μου φαίνονται βαρετά, χωρίς νόημα, κι αυτό επειδή δεν βρίσκω εξωτερική ανταπόκριση, με ό,τι κι αν ασχοληθώ: Γράφω βιβλία που ξέρω ότι δεν πρόκειται να κυκλοφορήσουν ποτέ στην αγορά, ακόμη κι αν πληρώσω. Στη

δουλειά, ο λόγος μου δεν ακούγεται ποτέ· είμαι πάντα η δακτυλογράφος, δηλαδή ο τελευταίος τροχός της αμάξης. Προσπαθώ να πλησιάσω ορισμένους άντρες μα δεν μου δίνουν καμιά σημασία. Όλη μου η ζωή κινείται σε αυστηρά προσωπικό επίπεδο. Οποιαδήποτε απόπειρα επικοινωνίας με τους ανθρώπους αποτυγχάνει παταγωδώς.

Ό,τι κι αν κάνω, είναι σα να φωνάζω στην έρημο. Η έρημος. Αυτό είναι το αληθινό πρόσωπο του δικού μου κόσμου. Άνθρωποι πάνε κι έρχονται, φωνές, διασκεδάσεις, ζωή που σφίζει -μα τίποτα δεν είναι εδώ για μένα. Όλα φαντάζουν πολύ μακρινά και ψεύτικα. Όλοι αυτοί οι "συνάνθρωποι" που με περιτριγυρίζουν, θα μπορούσαν κάλλιστα να μην υπάρχουν. *Ίσως να μην υπάρχουν.* Ζωντανεύουν μόνο για λίγες απατηλές κουβέντες, ένα αινιγματικό χαμόγελο, και μετά ξεφτίζουν και χάνονται σαν φαντάσματα. Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι φαντάσματα· πιθανόν επικίνδυνα φαντάσματα...

Σάββατο, 30 Μαρτίου 1991

Χθες βράδι ξεκίνησα για ***εκδρομή στη Χίο***, μαζί με τα παιδιά: τον Αποστόλη, τη Δανάη και το Μάνο. Με το που έφτασα στο λιμάνι του Πειραιά, άρχισαν τα προβλήματα: Το καράβι με τις καμπίνες όπου είχε κλείσει θέσεις ο Αποστόλης, δεν πήγαινε τελικά στη Χίο! Ρωτήσαμε σε άλλο καράβι, μα καμπίνες δεν υπήρχαν! "Τώρα, θα έλθεις μαζί;" με ρώτησε ο Αποστόλης, ενώ στεκόμουν μπροστά του με τις βαλίτσες.

Παράξενη ερώτηση: Μήπως θα προτιμούσε να μην έλθω; Εντέλει, ταξιδέψαμε όλοι στο κατάστρωμα, κάτω από την κουβέρτα μου, "σαν μια αγαπημένη οικογένεια".

Σήμερα το πρωί, μόλις φτάσαμε στο νησί, μας περίμενε μια νέα αναποδιά: Οι γονείς του Αποστόλη έχουν αλλάξει την κλειδαριά στο σπίτι τους εδώ στη Χίο, κι έτσι αναγκαστήκαμε να περιμένουμε στο αμάξι από τις 6:00 μέχρι τις 9:00, μέχρι να ξυπνήσει ένας θείος του και να μας δώσει τα κλειδιά. Απλά, αναρωτιέμαι: Δεν μπορούσε να τον ξυπνήσει λίγο πιο πριν; Έπρεπε να περιμένουμε τρεις ώρες;

Πάντως, παρά την μόνιμη υπνηλία μας που κράτησε όλη την υπόλοιπη μέρα, δεν περάσαμε άσχημα: Πήγαμε βόλτα στα αρχοντικά, στη Μονή, στη θάλασσα. Το βράδι συναντήσαμε κάτι ξαδέλφια του Αποστόλη σ' ένα συμπαθητικό καφέ-μπαρ.

Κυριακή, 31 Μαρτίου 1991

Επίσκεψη στη Νέα Μονή. Γοητευτικό, άγριο τοπίο, διάσπαρτο με γκρίζους βράχους και ερειπωμένα μεσαιωνικά σπίτια. *Είμαι τόσο κοντά του κι όμως τόσο μακριά! Τόσο υπέροχα, τόσο θλιμμένα... Να είναι καλύτερα έτσι, για κάποιο παράξενο λόγο;*

... Το ίδιο βράδι ονειρεύομαι ότι είμαι μαζί με τον Γιώργο Φραντζή. Πανέμορφος, τέλειος όπως πάντα. Πίνουμε μαζί καφέ σ' ένα ζαχαροπλαστείο, περνάμε ευχάριστα, μα όταν του ζητώ να τον ξαναδώ, αυτός αρνείται! *Ερμηνεία: Ίσως ο Γιώργος Φραντζής να συμβολίζει τον Αποστόλη (μοιάζουν στην εμφάνιση), με τον οποίο βγαίνω φιλικά μα δεν ενδιαφέρεται περισσότερο για μένα.*

Μεγάλη Δευτέρα, 1 Απριλίου 1991

Βόλτα στο Λαγκαδά και στη Δασκαλόπετρα. Φωτογραφίες μπροστά στο βράχο όπου υποτίθεται ότι δίδασκε ο Όμηρος. Αργότερα, μετά το μεσημεριανό μας στο Λαγκαδά, ζήτησα να σταθούμε μισό λεπτό για να φωτογραφήσουμε ένα μικρό γραφικό ποταμάκι γεμάτο βάρκες, που χύνεται στη θάλασσα. Οι άλλοι αρνήθηκαν, προτείνοντας να το αφήσουμε για "αύριο,

που θα έχει περισσότερο φως”. Πιο κάτω όμως, σταματήσαμε το αμάξι για να φωτογραφήσουμε κάτι γαλάζιους τρούλους, από δύο χιλιόμετρα απόσταση. Εκεί “είχε φως”...

Το απόγευμα, στο σπίτι, είχαμε επεισόδια: Ο Μάνος αμφισβήτησε ένα ρητό του Νίτσε που έχει γράψει η Δανάη στο ημερολόγιό της. Η κυρία ξέσπασε σε κλάμματα, χωρίς ουσιαστικό λόγο (αμάθητη να την αμφισβητούν), μα σύντομα της πέρασε (πουτανιές). Αργότερα, μιλήσαμε για το θάνατο κι εγώ δήλωσα, μάλλον αφελώς, ότι αδυνατώ να νιώσω θλίψη όταν κάποιος πεθαίνει. “Σα να μου φαίνεται πως είσαι ζώον!” μου πέταξε ο Αποστόλης, δήθεν στ' αστεία. Εγώ, πάντως, δεν έβαλα τα κλάμματα.

Μεγάλη Τρίτη, 2 Απριλίου 1991

Ξανά στο Λαγκαδά για ψάρι. Ωραία ήταν, πάντως ούτε σήμερα φωτογραφήσαμε το ποταμάκι, επειδή ήταν “βρώμικο” και “πολύ άσχημο”, όπως είπαν ειρωνικά οι υπόλοιποι. Πιο κάτω, όμως, ο Αποστόλης εξέφρασε την επιθυμία να σταματήσουμε το αμάξι στη μέση του πουθενά, στην άκρη ενός γκρεμού, για να φωτογραφήσουμε κάτι γλάρους στην ακρογυαλιά, 300 μέτρα κάτω στο γκρεμό. “Δεν είναι τίποτα σπουδαίο”, τόλμησα να πω εγώ και τότε η Δανάη φρενάρησε απότομα. Βέβαια, μέχρι να βγούμε από το αυτοκίνητο, τα πουλιά είχαν εξαφανιστεί μυστηριωδώς, οπότε φωτογραφίες γιοκ! Μου είναι όμως πλέον φανερό ότι δεν με υπολογίζουν καθόλου. Με αντιμετωπίζουν συνεχώς σαν ενοχλητική ηλίθια.

Το απόγευμα πήγαμε να βγάλουμε τα εισητήρια της επιστροφής. Ενώ είχα εξηγήσει στον Αποστόλη ότι εγώ ήθελα καμπίνα, αυτός δεν το ανέφερε καν στα εκδοτήρια. Ο Μάνος γελούσε κοροϊδευτικά κι εγώ δεν διαμαρτυρήθηκα καθόλου.

Μεγάλη Τετάρτη, 3 Απριλίου 1991

Επιστροφή στην Αθήνα. Εννέα ατέλειωτες ώρες μέσα στο κρύο και στην απίστευτη βαρεμάρα. Ωστόσο, βιώνω μια αφύπνιση, καθώς βρίσκομαι τώρα εδώ, ολομόναχη έξω στο κατάστρωμα, ενώ οι υπόλοιποι έχουν λουφάξει στις καρέκλες

της τουριστικής θέσης μετά από σύντομο καυγά που είχα με τον εξυπνάκια Μάνο: Κάποια στιγμή, ο κύριος θεώρησε ότι το μπουφάν μου είχε γίνει "ξεσκονόπανο". Ύστερα πήγα και πήρα καφέ, οπότε μου πέταξε περιπαικτικά: "Πρόσεξε μη το χύσεις πάνω μας!"
"Έτσι όμως το λες, μπορεί και να γίνει, είναι ψυχολογικό! Εσύ που λες ότι ξέρεις από ψυχολογία, θα 'πρεπε να ξέρεις ότι αυτό είναι στοιχειώδες!" του απάντησα.
"Μην αρχίζετε πάλι!" παραπονέθηκε η Δανάη.

Στιγμές αλήθειας στην απόλυτη ησυχία: Αυτά τα παιδιά σίγουρα δεν είναι φίλοι μου, ούτε ήθελαν κατά βάθος θα έλθω μαζί τους στην εκδρομή. Όλες αυτές τις μέρες αλλά και όποτε συναντιόμαστε στην Αθήνα, με ειρωνεύονται συνεχώς, με αντιμετωπίζουν σα να είμαι καθυστερημένη, δεν δίνουν δεκάρα τι θέλω, ενώ μεγαλοποιούν και γελοιοποιούν κάθε μου κουβέντα. Συχνά αναγκάζομαι κι εγώ η ίδια να σαρκάζω τα λεγόμενά μου, για να μη δίνω την εντύπωση σπαστικής και ξερόλας.

Στο εξής, καλά θα κάνω να κόψω πια τα αστειάκια και τις εκμυστηρεύσεις με αυτούς. Δεν θα τους ζητώ την παραμικρή χάρη, θα τους κρατάω και πόζα! Προς το παρόν θα συνεχίσω να βγαίνω μαζί τους εφόσον χρειάζομαι μια παρέα, μα από δω και πέρα θα είμαι σοβαρή, τυπική, ντίβα.

Μεγάλη Πέμπτη, 4 Απριλίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ο Αλέξανδρος με κυνηγά θυμωμένος έξω στο ύπαιθρο. Ξέρει ότι τον προδίδω, εφόσον διατηρώ τις δικές μου ιδέες αντί να προσκυνώ αποκλειστικά τις δικές του. Παράλληλα, οι γονείς μου έχουν ανακαλύψει τα πάντα για τις μεταφυσικές ενασχολήσεις μου. Τρέχοντας, καταλήγω μπροστά σ' έναν απόκρημνο γκρεμό. Ο δάσκαλος πλησιάζει, αγωνία με πλημμυρίζει. Τότε, αντιλαμβάνομαι πως ονειρεύομαι και κοιτάζω τα χέρια μου -σύμφωνα με τις οδηγίες για ονείρεμα του Καστανέντα. Όλα θολώνουν, ο ήλιος πέφτει, ωστόσο καταφέρνω να πετάξω μακριά, πριν με πιάσουν. *Ερμηνεία**:** Έκφραση φόβου και ενοχής απέναντι στον Δάσκαλο·*

ή, μήπως, ψυχική επίθεση εκ μέρους του;

Το απόγευμα ήλθε η ξαδέλφη Νίκη μαζί με το σύζυγο και τις κόρες της, για επίσκεψη στην αδελφή μου. Εγώ, ως συνήθως, έτρεξα να μπω στην παρέα, αγνοώντας τα γνώριμα στραβομουτσουνιάσματα. Κάποια στιγμή, ο εξυπνάκιας Κώστας είπε ότι παντρεύτηκε νέος επειδή δεν ήθελε να χάνει το χρόνο του και τη ζωή του άσκοπα. Αμέσως μετά δήλωσε ότι "οι ανύπαντροι παθαίνουν μαλάκυνση εγκεφάλου". Σαφής σπόντα για μένα. Ένιωσα προσβεβλημένη μα έκανα το κορόιδο. Μάλλον, στο εξής πρέπει να αποφεύγω τις παρέες-ζευγάρια...

Δευτέρα, 8 Απριλίου 1991

Εδώ και αρκετό καιρό νιώθω την ανάγκη να μείνω μόνη μου. Δεν έχω ησυχία σ' αυτό το σπίτι: Μόλις επιστρέφω από τη δουλειά και πάω να ξαπλώσω για να ηρεμήσω λίγο, τσουπ, σκάει μύτη η αδελφή μου μαζί με τους δύο γιους της, τώρα 2 και 6 ετών, και τους αμολάει στο σπίτι μας μέχρι αργά τη νύχτα. Έτσι, ζήτησα από τους γονείς μου να ξενοικιάσουν το σπίτι του πρώτου ορόφου και να πάνε να μείνουν εκεί.

Σήμερα το απόγευμα ξεκίνησε η μετακόμιση. Οι γονείς μου μεταφέρθηκαν ήδη από σήμερα στον πρώτο όροφο, ενώ εγώ θα μένω μόνη μου στο ισόγειο. Το βράδι παρακολούθησα στην τηλεόραση την αμερικάνικη ταινία "Bachelor's Party". Γέλασα διαφορετικά, ανέμελα, ελεύθερα. Επιτέλους, μόνη!

"Μα... είναι καιρός για τέτοια πετάγματα τώρα;" απόρησε ο Λάμπης, μόλις πληροφορήθηκε το γεγονός. Δεν έχει κι άδικο: Χάνουμε το ενοίκιο, είναι και δύσκολοι οι καιροί, αλλά εγώ τι να κάνω; Χρειάζομαι το χώρο μου...

Σάββατο, 13 Απριλίου 1991

Βραδινή έξοδος στην Πλάκα μαζί με τον Αποστόλη, τη Δανάη, τον Κώστα και το Μάνο. Μετά το φαγητό σε κρεπερί, ψάχναμε για παμπ. Η μία τους ξίνιζε, η άλλη τους βρώμαγε, φτάσαμε μέχρι την Κάτω Γλυφάδα. Δεν καταλήξαμε πουθενά, έτσι τους κάλεσα στο σπίτι μου. Δυσκολεύτηκα να καταλάβω εντυπώσεις. Κάναμε μια άσκηση χαλάρωσης (κάπου μου την

έδωσε το κόλλημά τους, τι τη θέλαμε την άσκηση τώρα;), μετά επικράτησε ησυχία, ύστερα μιλήσαμε ως τις τρεις τα ξημερώματα. Πιστεύω ότι η παρέα παραείναι κολλημένοι με το δάσκαλο. Σε κάποιο σημείο παραπονέθηκαν ότι δεν κατάλαβαιναν τι έλεγα, μα απέφυγα τα πολλά λόγια κι έτσι θα κάνω στο εξής.

Κυριακή του Θωμά, 14 Απριλίου 1991

Το απόγευμα πήγα μαζί με τη μαμά στο ποντιακό πανηγύρι στα Σούρμενα. Δεν με γοήτευσε, όπως άλλοτε, ούτε ένιωσα την ανάγκη να αγοράσω κάτι, εκτός από ένα αντιμασονικό βιβλίο. Διαβάζοντας σκόρπιες γραμμές περί παγκόσμιας συνομωσίας, αυθόρμητα μου γεννήθηκε η ***υποψία:*** Μήπως όλα τα μεταφυσικά συστήματα έχουν τη ρίζα τους στις μυστικές εταιρείες; Πιθανότατα...

Κατά τ' άλλα, ανία. Θυμήθηκα τα λόγια του Μάνου από τον Ιανό: “Τίποτα δεν με ενδιαφέρει πραγματικά” -ίσως επειδή τίποτα δεν είναι εδώ για μένα...

Σάββατο, 21 Απριλίου 1991

Το Αποκορύφωμα της Κρίσης: Ο Αποστόλης τα έφτιαξε με τη Δανάη! Χθες το βράδι που βγήκαμε όλοι μαζί, μόλις αντιλήφθηκα όλες εκείνες τις χειρονομίες και τα αγγίγματα ζεστασιάς ανάμεσά τους, έπεσα από τα σύννεφα! Ποτέ δεν έχω ξανανιώσει τόσο απαίσια στη ζωή μου! Τα χαμόγελα και οι τρυφερότητες που αντάλλαζαν περπατώντας πλάι-πλάι, μου προκάλεσαν ένα πανίσχυρο, ανυπόφορο αίσθημα ζήλιας για μια ευτυχία που εγώ δεν πρόκειται να βιώσω ποτέ! Όπως οι ίδιοι αποκάλυψαν, αποφάσισαν να γίνουν ζευγάρι τη νύχτα της 13ης Απριλίου, που είχα καλέσει όλη την παρέα στο σπίτι μου! Τα έφτιαξαν μέσα στο σπίτι μου!

Πληγώθηκα πολύ, αισθάνθηκα παραγκωνισμένη, ωστόσο ξέρω καλά ότι το περίεργο θα ήταν να προτιμούσε εμένα ο Αποστόλης. Η αλήθεια είναι ότι δεν είμαι καθόλου ελκυστική σαν γυναίκα, εφόσον το σώμα μου είναι επιεικώς απαίσιο: λεπτά λιπαρά μαλλιά που μοιάζουν πάντα αχτένιστα· φαρδιά

αραιά φρύδια με μεγάλες τρίχες που δεν μαζεύονται με τίποτα· μυωπικά μάτια με γυαλιά (δεν αντέχω τους φακούς επαφής)· λεπτά χείλη με το επάνω σχεδόν ανύπαρκτο· μια τεράστια μαύρη κρεατοελιά στο πλάι του σαγονιού· πολύ ψηλός λαιμός με λάρυγγα που προεξέχει· ο σβέρκος μου κυρτώνει προς τα εμπρός αντιαισθητικά· κύφωση, λόρδωση, σκολίωση (αυτά ευτυχώς σε ελαφρά μορφή)· στήθη πολύ μικρά, στενός θώρακας· πλευρά μάλλον ασύμμετρα, σε σημείο που η διάμετρος της μέσης να είναι μεγαλύτερη από τη διάμετρο του θώρακα· κοιλιά που πετάει μονίμως· περπάτημα σπασμωδικό: όταν βαδίζω οι ώμοι μου σείονται γοργά και χρειάζεται να καταβάλλω συνειδητή προσπάθεια για να το ελέγξω κάπως. Βέβαια, όλα τα ανωτέρω σωματικά ελαττώματα δεν δικαιολογούν πραγματικά την ερωτική απομόνωσή μου. Σαφώς υπάρχουν γυναίκες πολύ πιο άσχημες από μένα (πχ κοντόχοντρες, όλο λίπη και προγούλια), που τελικά παντρεύονται και κάνουν οικογένεια. Εκείνες, όμως, δεν διαλέγουν. Παίρνουν ό,τι τους τύχει: Κοντό, χοντρό, φαλακρό, κουτσό, κλπ.

Από την άλλη πλευρά, όλες οι παραπάνω ατέλειές μου αποκτούν σημασία μόνον όταν ξεγελιέμαι από τα κοινωνικά πρότυπα και θεωρώ τον εαυτό μου σαν ένα άσχημο, ανεπιθύμητο αντικείμενο ηδονής. Πέρα από το φάσμα του σεξ, τα σωματικά ελαττώμματά μου δεν υφίστανται καν. Εκείνο που μετρά πραγματικά είναι η υγεία. Το σώμα μου είναι υγιές και αυτό αρκεί.

Παράλληλα, η συμπεριφορά μου δεν έχει καμία “θηλυκή χάρη”: Δεν καταφεύγω ποτέ σε νάζια και πουτανιές, αντίθετα συχνά επιδεικνύω πνεύμα και ανησυχίες απαράδεκτες για θηλυκό, όπως η μεταθανάτια ζωή, τα παραψυχολογικά φαινόμενα, το πολυδιάστατο σύμπαν κλπ, πράγμα που εξοργίζει τους άντρες. Φυσικά, ούτε κι αυτό εξηγεί τίποτα, εφόσον ο κόσμος είναι γεμάτος με στρίγγλες που έχουν κάκιστο χαρακτήρα, ωστόσο εμπνέουν τρελά πάθη!

Η αλήθεια είναι πως δεν είχα ποτέ ερωτικό δεσμό επειδή η εξωτερική μου εμφάνιση δεν αρέσει στους άνδρες. Σε γενικές γραμμές, ο χαρακτήρας της γυναίκας δεν παίζει σπουδαίο ρόλο

στη δημιουργεί ενός δεσμού: Ο άνδρας επιλέγει τη γυναίκα αποκλειστικά από την εμφάνιση. Όταν η εμφάνιση της γυναίκας ελκύει τον άνδρα, αυτός δεν υπολογίζει τίποτε άλλο, απλά τρέχει και της μιλάει. Τα όποια ψυχικά ελαττώματά της θα του φανούν χαριτωμένα, τουλάχιστον στην αρχή. Ίσως σε κανένα μήνα να τη διώξει αν παραείναι ανυπόφορη, ωστόσο ο δεσμός θα ξεκινήσει. *Όχι όπως στην δική μου περίπτωση, που δεν με πλησιάζει αρσενικό ούτε στα 100 μέτρα...*

Πέρα απ' όλα αυτά, θα έλεγα πως υπάρχει μια ασυνείδητη, αμοιβαία άπωση ανάμεσα σε μένα και στους άντρες: Εκείνοι με απορρίπτουν συστηματικά, εγώ τους αποφεύγω αυθόρμητα. Είναι επίσης αλήθεια ότι δεν είμαι θερμή γυναίκα -ποτέ δεν είχα ισχυρές σεξουαλικές ορέξεις. Ωστόσο, δεν θα απέρριπτα έναν εμφανίσιμο, φυσιολογικό άνδρα. Έλα, όμως, που αρέσω μονάχα στους προβληματικούς...

Αλλά κι εγώ, από τη μεριά μου, φαίνεται πως δεν ενδιαφέρομαι πραγματικά για ερωτικό δεσμό, αλλιώς θα κύτταζα να βελτιώσω με κάθε τρόπο την εξωτερική μου εμφάνιση: Θα έκανα πλαστικές εγχειρήσεις, θα αφαιρούσα τα δυο κάτω πλευρά για να φτιάξω λεπτή μέση, θα έβαζα δυο κιλά σιλικόνη στο κάθε στήθος, θα πήγαινα και σε καμιά αισθητικό, θα φορούσα ό,τι ξετσίπωτο θα έβρισκα μπροστά μου και θα γινόμουν η πρώτη γκόμενα! Εγώ, όμως δεν έχω σκοπό να κάνω τίποτα τέτοιο...

Φαίνεται πως υπάρχει μέσα μου μια μυστηριώδης, ακατανίκητη δύναμη, η οποία με αποτρέπει να σχετίζομαι με άντρες και όσο περνούν τα χρόνια, τόσο περισσότερο εμπιστεύομαι και υπακούω σε αυτή τη δύναμη. Πιστεύω ότι η σεξουαλική πράξη θα μου έφερνε αηδία. Ποτέ δεν κυνήγησα το σεξ, δεν έχω αυνανιστεί ούτε μια φορά στη ζωή μου! Δεν έχω νιώσει ποτέ την ανάγκη να κάνω κάτι τέτοιο! Παλαιότερα είχα κάποιες σεξουαλικές φαντασιώσεις με άντρες, οι οποίες όμως γίνονται όλο και πιο σπάνιες. Απλά δεν μου έρχονται πλέον. Συχνά, μάλιστα, συλλογίζομαι πόσο απλούστερα, ξεκάθαρα, καλύτερα θα ήταν τα πράγματα, αν δεν υπήρχε καθόλου το σεξ...

Η τελευταία φορά: Ακόμα μια φορά περνώ μια κρίση. Όλα γκρεμίζονται. Διαρκής αναστάτωση με κατακλύζει. Ακόμα μια φορά βλέπω πόσο περιορισμένα είναι όλα στη ζωή μου. Κάθε μου προσπάθεια για εξωτερίκευση καταλήγει στην μοναξιά και στην απόρριψη:

- Στο γραφείο μου δουλεύω μόνη, πράγμα που μάλλον απολαμβάνω. Παράλληλα, βλέπω ότι η δουλειά δεν πάει τόσο καλά. Δεν ξέρω αν μέχρι του χρόνου θα έχω ακόμη αυτό το γραφείο...
- Γράφω βιβλία που απολαμβάνω, μα ξέρω πως δεν θα εκδοθούν ποτέ.
- Οι παρέες μου είναι ελάχιστες, και δεν διαρκούν: Στο τέλος οι φίλες με αποστρέφονται και εξαφανίζονται.
- Απόλυτο μηδέν στον έρωτα. Δεν είχα ποτέ δεσμό, ούτε για μια μέρα. Απλά, δεν γίνεται.

Αποφασίζω, λοιπόν, να παραιτηθώ απ' όλα αυτά. Οριστικά. Δεν μπορώ πια να αναλώνομαι σε αδιέξοδα μονοπάτια. Όσο για την απομόνωσή μου, ως τώρα νόμιζα πως φταίνε οι δηλώσεις που κάνω καμιά φορά. Μα όχι. Αν έλεγε η Δανάη τα ίδια πράγματα, όλοι τα την κοιτούσαν με θαυμασμό. Όσο κι αν "κρυφτώ", όσο κι αν το παίξω "φυσιολογική", το αποτέλεσμα θα είναι πάντα το ίδιο. Παλαιότερα, όταν ήμουν νεότερη, δεν έλεγα τίποτα το παράξενο, τίποτα που να ξεφεύγει από τα πολιτικώς ορθά. Μα και τότε ήμουν πάντα μόνη μου.

Έχω βαρεθεί πια να καταλήγω σε αδιέξοδα, να αγωνιώ, να αμφιταλαντεύομαι σχετικά με το τι πρέπει να κάνω: Να αλλάξω δουλειά ή όχι; Να ζητήσω το βιβλίο μου από τον Χάλαρη ή όχι; Να αφήσω τον Ιανό ή όχι; Να εκφράζω τις σκέψεις μου στους φίλους ή όχι; Μάταια. Ό,τι κι αν κάνω είναι αδιάφορο, επειδή θα είμαι χαμένη σε κάθε περίπτωση. Σε αυτή τη ζωή δεν υπάρχει τίποτα εδώ για μένα. Γι' αυτό κι εγώ εγκαταλείπω κάθε προσπάθεια...

Ex Oblivion (Θραύσματα μιας ξεχασμένης αλήθειας): Κάτι τέτοιες σκέψεις με οδηγούν σε παλιές, ξεχασμένες συνειδητοποιήσεις: *Εγώ δεν ανήκω στο ανθρώπινο είδος*. Είμαι

κάτι *διαφορετικό*, και αυτή η ξένη φύση μου αποκαλύπτεται όλο και περισσότερο μέρα με τη μέρα. Πιθανότατα αυτός είναι ο βαθύτερος λόγος που το ανθρώπινο κοπάδι μοιάζει τόσο εχθρικό απέναντί μου, σα να προσπαθούν πάση θυσία να με αποβάλλουν από τον κόσμο τους. Δεν εξηγούνται, λοιπόν, όλα τα γεγονότα με βάση τις “καταγραφές στο υποσυνείδητο”, όπως διατυμπανίζει ο Αλέξανδρος. Ειδικότερα η δική μου περίπτωση δεν εξηγείται με τίποτα! Λες και ισχύουν διαφορετικοί φυσικοί νόμοι για μένα! Ό,τι ισχύει για τους άλλους ανθρώπους δεν ισχύει για μένα και αντιστρόφως! Δεν ανήκω εδώ. Έπεσα στη Γη, ένας Θεός ξέρει από πού...

Εγώ
Είμαι ένας μακρινός, παγωμένος πλανήτης
που μόλις φωτίζεται από έναν σκοτεινό ήλιο.
Καταδικασμένος σε αιώνια έκλειψη
πάνω από απέραντους, ομιχλώδεις οκεανούς.
Σταματημένος χρόνος
βασιλεύει σε αρχαίους ξεχασμένους τάφους,
ανίερα μυστικά παραφυλάνε βαθιά,
δεν ακούγεται ήχος, δεν πετάει ψυχή...

Παρασκευή, 3 Μαΐου 1991

Ψυχική Εμπειρία: Νωρίς το πρωί, πηγαίνοντας στη δουλειά, κάνω άσκηση διαλογισμού μέσα στο λεωφορείο. Ξαφνικά, ενώ έχω τα μάτια κλειστά, βλέπω να διακρίνεται μπροστά μου ένας μαθηματικός τύπος: $(z\text{-}z^{o}) = (\lambda\text{-}\lambda^{o})\cdot\mu$ -ή κάτι τέτοιο. *Επαλήθευση: Την ίδια μέρα, λαβαίνω από την Παγγαία ένα κείμενο για δακτυλογράφηση, το οποίο περιέχει τον ανωτέρω τύπο! Η εξίσωση αφορά την μεταβολή φάσης ή συχνότητας του φωτός – δεν θυμάμαι καλά, εκείνη την εποχή δεν διατηρούσα ακριβή ημερολόγια, δυστυχώς...*

Κυριακή, 5 Μαΐου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μέσα σ' έναν μισοφωτισμένο διάδρομο υπάρχει μια μαύρη μεταλλική καρέκλα. Στο

κέντρο του καθίσματος φαίνεται μια στρογγυλή τρύπα. Αντί για πλάτη, η καρέκλα έχει ένα μεταλλικό κοντάρι που καταλήγει σε κράνος. Άνθρωποι πηγαινοέρχονται συνεχώς μέσα στον διάδρομο, χωρίς να προσέχουν την καρέκλα. Πότε-πότε κάποιος πάει και κάθεται εκεί. Τότε, το μεταλλικό κράνος κατεβαίνει πάνω στο κεφάλι του και τον ναρκώνει. Εντέλει, ο άνθρωπος λυώνει, απορροφάται και χάνεται μέσα στην τρύπα.

Μια ομάδα ερευνητών, ανάμεσα στους οποίους αναγνωρίζω τον Αποστόλη, προσπαθούν να ανακαλύψουν γιατί εξαφανίζονται οι άνθρωποι σ' εκείνο το διάδρομο. Φυσικά, κανείς δεν υποψιάζεται ένα έπιπλο. Όμως, κάποια στιγμή σταματούν να περνούν άνθρωποι από εκεί. Η καρέκλα καταλήγει ν' απομείνει ολομόναχη μέσα στον διάδρομο, σκεπτόμενη: *Πότε θα έλθει κάποιος άνθρωπος εδώ, να μου κάνει παρέα; Νιώθω τόση μοναξιά. Ίσως, όμως, κάποτε να συναντήσω κάποιον σαν εμένα...*

Πιθανή ερμηνεία: Αλληγορία της εσώτερης φύσης μου; Συχνά αισθάνομαι σαν την μοναχική, εξωγήινη "καρέκλα". Πιθανόν να υπάρχει μια εσώτερη αιτία που οι άλλοι με αποφεύγουν, ίσως νιώθουν κάποια απειλή εκ μέρους μου, ενώ εγώ ενδόμυχα αναμένω την άφιξη κάποιου "δικού μου" από μακριά...

Πέμπτη, 9 Μαΐου 1991

Ψυχική Εμπειρία: Αρχικά στάδια σχηματισμού της γης, μόρια στον άνεμο, ομορφιές ανομολόγητες στον κόσμο, που κανένα ανθρώπινο μάτι δεν μέλλει ποτέ να αντικρίσει...

Πύρινο, χρυσοκόκκινο περιβάλλον από αέρια και στιγμιαία υγρά, ρευστοί όγκοι που μεταλλάσσονται και στροβιλίζονται αδιάκοπα σε μια μανιασμένη, ατμώδη, λευκωπή ατμόσφαιρα.

Πανύψηλα όρη, χρυσαφένια ποτάμια, ουράνιοι καταρράκτες, απέραντες θάλασσες που ατμίζουν και απορροφώνται στα ουράνια – όλα συμπλέκονται, αλλάζουν διαρκώς μορφή, αφανίζονται σε απειροελάχιστους χρόνους. Μάζες αέρινες, συμπαγείς ή φασματικές, ρέουν στους πανίσχυρους ανέμους, η

ύλη μετουσιώνεται με αδιάκοπες σχάσεις, συντήξεις, υπερπυκνότητες.

Στριγγοί ήχοι, εξώκοσμα θροΐσματα ταξιδεύουν στον καυτό μαζί με απόκοσμες, αλλόκοτες μουσικές συμφωνίες: "...and I need all the love that I get...". Ορχηστρικά μοτίβα, φωνές από πλάσματα που κάποτε θα εμφανιστούν ή δεν θα εμφανιστούν ποτέ πάνω στη γη, συρτοί ήχοι από παράδοξα οχήματα που μέλλουν να 'ρθουν σε μακρινές, ξένες εποχές – όλα αναμιγνύονται και συνυπάρχουν σε μια τρελή, ανίερη, ειρωνική συναυλία.

Μεταλλικοί ουρανοξύστες, εξοχικά σπίτια με γυρτές στέγες, θαυμαστοί ναοί, αριστοτεχνικά αγάλματα, άλογα που καλπάζουν μαζί, φιγούρες ανθρώπινες από διάφορες εποχές και τόπους σχηματίζονται ανεπαίσθητα πάνω στις αέρινες μάζες για να εξαφανιστούν εν ριπή οφθαλμού, προτού άλλες πάρουν τη θέση τους.

Είμαι ένα μόριο στον άνεμο που ταξιδεύει με απίθανη ταχύτητα, αλλάζει συνεχώς σύνθεση και κατεύθυνση, "βιώνει" όλα αυτά, υπάρχει μέσα σε όλα αυτά, είναι όλα αυτά, είναι στα πάντα. Υπάρχω για ένα μόνο κλάσμα του δευτερολέπτου αλλά και για πάντα...

Σάββατο, 11 Μαΐου 1991

Είναι βράδι και βρισκόμαστε οικογενειακώς σε μια συνοικιακή ταβέρνα στον Κορυδαλλό, όπου παίζει κιθάρα και τραγουδά ο θείος μου ο Γιώργος -αδελφός της μητέρας μου. Προς έκπληξή μου, διαπιστώνω πως είναι πολύ καλύτερος απ' όσο νόμιζα: Είναι άριστος οργανοπαίχτης, ξέρει να τραγουδάει σωστά παρόλο που δεν έχει σπουδαία φωνή -αν και το μικρόφωνο τον κάνει να ακούγεται φωνάρα. Λέει και μερικά δικά του κομμάτια ("Αγαπημένη", "Ο Διαμαντής"), τα περισσότερα ανέκδοτα μα πολύ συμπαθητικά. Δίχως αμφιβολία, θα μπορούσε να έχει διαπρέψει στη μουσική· όταν όμως δεν είσαι στα κυκλώματα, δεν γίνεται τίποτα...

Σάββατο, 18 Μαΐου 1991

Νωρίς τα χαράματα αποφασίζω να επιχειρήσω μια άσκηση αναδρομής ως την εμβρυακή ηλικία. Καθώς προχωρά η άσκηση, διαπιστώνω ότι οι εικόνες περνούν άνετα μέχρι τα 14 χρόνια μου περίπου. Παρόλο που δεν νιώθω κανένα συναίσθημα, με πιάνει ταχυπαλμία. Όσο γυρίζω πίσω προς την παιδική ηλικία, οι αναμνήσεις γίνονται πιο αραιές, πιο ξένες. Θυμάμαι κάποιες σκηνές από τότε που ήμουν 18 μηνών περίπου (όρθια στην κούνια μου, κρατώ μια παιδική ροζ τσαντούλα), ύστερα φαντάζομαι τον εαυτό μου σαν βρέφος, μα δεν θυμάμαι τίποτα. Ύστερα προσπαθώ να φανταστώ τον εαυτό μου σαν έμβρυο που πλέει μακάρια στο αμνιακό υγρό. Όμως, δεν πείθομαι από αυτή τη φαντασίωση· είναι σα να ξεφύτρωσα ξαφνικά στον κόσμο, στην ηλικία των 18 μηνών.

Ξυπνώ μετά από γοργή επιστροφή στην τωρινή ηλικία μου, νιώθω μια ζάλη, υπνηλία, ελαφρό πονοκέφαλο, ένταση στο κεφάλι, ενοχλήσεις που διαρκούν πολλή ώρα, ενώ αισθάνομαι ανικανοποίητη...

Τετάρτη, 22 Μαΐου 1991

Επαναλαμβάνω την ανωτέρω αναδρομή στη μήτρα. Αυτή τη φορά αντιλαμβάνονται δυο "σπασίματα" στο δρόμο της ζωής μου: Ένα στην ηλικία των 6 ετών (όταν πρωτοπήγα σχολείο), κι ένα σπουδαιότερο στα 14 (όταν πήγα στο λάθος γυμνάσιο). Κάτι στράβωσε τότε. Σαν να βρέθηκα ξαφνικά από το καλό στο κακό, σα να υποβιβάστηκα βίαια. Επαρκή εξήγηση δεν βρίσκω, όμως η ζωή που κάνω έκτοτε δεν μου αξίζει, δεν ήταν για μένα. Τι μου έκλεψε τη ζωή;

Από μικρή βιώνω μια περίεργη διανοητική διαταραχή, όχι πνευματική καθυστέρηση αλλά κάτι που μπλοκάρει το νου μου, δεν μου επιτρέπει να προχωρώ πουθενά, ενώ δίνει την ευκαιρία στους άλλους να με περιφρονούν και να με παραγκωνίζουν κι εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτό.

Μέσα στη μήτρα δεν αισθανόμουν καλά. Ήταν σα να βαραίνω, να πνίγομαι, να δυσανασχετώ, καθώς ένιωθα γοργές σφίξεις σε όλο μου το σώμα. Η μητέρα μου πώς να ένιωθε

άραγε όταν ήταν έγγυος σε μένα;

Μετά το ξύπνημα είχα ξανά ζάλη, πονοκέφαλο, ένταση στο κέντρο του μετώπου για αρκετή ώρα. Δεν νομίζω ότι θα ξανακάνω τέτοιου είδους άσκηση...

Πέμπτη, 23 Μαΐου 1991

Το βράδι κάναμε ένα ***τηλεπαθητικό πείραμα*** στον Ιανό: Κατά τη διάρκεια του διαλογισμού, "είδα" ένα άδειο βάζο, κάπως στρογγυλό. Μετά μπερδεύτηκα: Είδα σταυρούς ή τρίαινες, όπως η Αφροδίτη. Τελικά, το αντικείμενο που είχε τοποθετήσει ο δάσκαλος στο τραπέζι της εισόδου ήταν όντως ένα άδειο βάζο, σε οβάλ σχήμα.

Μετά το μάθημα πήγαμε σε φαστφουντάδικο μαζί με τη Βανέσα και την Αφροδίτη. Αρχικά, εκφράσαμε τις αμφιβολίες μας για όλα αυτά τα μεταφυσικά συστήματα που απαιτούν το “σπάσιμο του εγώ” και βασίζονται στον μεσαιωνικό σκοταδισμό, όπου κανείς δεν επιτρέπεται να αμφισβητεί τις κάθε είδους αυθεντίες. Αργότερα, η Βανέσα μας εκμυστηρεύτηκε τα ισχυρά προαισθήματά της για ένα επερχόμενο παγκόσμιο κακό: Σκηνές αλλοφροσύνης εκτυλίσσονται παντού, καθώς ολόκληρη η ανθρωπότητα διασκεδάζει χαιρέκακα με τα διάφορα δεινά που εμφανίζονται, ώσπου το Κακό καταλαμβάνει τα πάντα.

Στη συνέχεια, η Βανέσα μας έκανε ένα ***ψυχολογικό τεστ:*** Σ' ένα κομμάτι χαρτί ζωγράφισε τα εξής σχήματα:

Εγώ: o
Περιβάλλον: O
Ζωή: +
Θάνατος: x
Αγάπη: △
Έρωτας:

Ο εξεταζόμενος πρέπει να συνεχίσει αυτά τα έξι σχήματα, φτιάχοντας έξι δικές του ζωγραφιές αντίστοιχα. Ύστερα, κάτω από κάθε ζωγραφιά γράφει τρεις χαρακτηρισμούς που να εξηγούν το σχέδιο που έχει φτιάξει ο ίδιος. Φυσικά, ο εξεταζόμενος δεν πρέπει να γνωρίζει από πριν τι σημαίνει το κάθε αρχικό σχήμα...

Εγωισμός και Φόβος: Ο εγωισμός είναι η έκφραση του ενστίκτου αυτοσυντήρησης σε νοήμονα όντα. Ακόμη, είναι η εκδήλωση της σύγκρουσης ανάμεσα στο *Είμαι* και στο *Δεν Είμαι*, ανάμεσα στο *Μέσα* και στο *Έξω*. Το Εγώ είναι η Αυτοσυναίσθηση.

Όλα ανεξαιρέτως τα όντα στη φύση αντιμετωπίζουν με σχετική εχθρότητα οτιδήποτε κείται έξω από τη δική τους ατομική οντότητα. Όλα τα ζωντανά πλάσματα στον κόσμο βιώνουν έναν αρχέγονο φόβο απέναντι σε οτιδήποτε άγνωστο ή διαφορετικό. Κατά βάθος, πάντα φοβόμαστε πως οτιδήποτε ή οποιοσδήποτε θα μπορούσε να μας επιτεθεί και να μας αφανίσει

στην πρώτη ευκαιρία. Ένας φόβος βαθύς, που συχνά δεν είναι αβάσιμος (ποιά “ενότητα” και κουραφέξαλα;). Κατά συνέπεια, κάθε ζωντανό ον προσπαθεί, συνειδητά ή ασυνείδητα, να εξολοθρεύσει -ή έστω να καθυποτάξει- όλα τα υπόλοιπα!

Κάθε μας απόπειρα να επιβληθούμε στο περιβάλλον μας είναι μια σπασμωδική προσπάθεια να ενσωματώσουμε αυτό το ξένο περιβάλλον στη δική μας οντότητα, άρα να επεκτείνουμε τα όρια του εαυτού μας. Χωρίς να γίνεται συνήθως αντιληπτό, κάθε μας πράξη, σκέψη, συναίσθημα (ακόμα και η αγάπη) έχει σαν στόχο την επιβολή. Επιβολή σε όλους και σε όλα...

Οι Δάσκαλοι ισχυρίζονται ότι η ζωή είναι μια ενότητα, όμως αυτό είναι ψέμα: Αν είναι έτσι, τότε “Γιατί το κάθε πράγμα στη Γη να αντιμάχεται κάθε άλλο πράγμα; Γιατί το παραμικρό πράγμα στον κόσμο είναι αναγκασμένο να μάχεται ενάντια στον ίδιο τον κόσμο; Γιατι, Θεέ μου, μια μύγα πρέπει να αντιμάχεται ολόκληρο το Σύμπαν;” Τζ. Κ. Τσέστερτον, στο διήγημα “Ο άνθρωπος που ήταν η Πέμπτη”.

Το κάθε τι που κάνουμε, σκεφτόμαστε, αισθανόμαστε, σωστό ή λάθος, με "σκοπό" ή χωρίς, δίνει στο υπο(α)συνείδητο την εξής πληροφορία: Υπάρχω. Κάθε εμπειρία στη ζωή μας ενισχύει βασικά αυτή την καταγραφή: *Υπάρχω*. Όταν δεν δρούμε, δεν σκεφτόμαστε, δεν αισθανόμαστε, τότε στο υπο(α)συνείδητο εισέρχεται η αντίθετη πληροφορία, δηλαδή το *Δεν Υπάρχω*. Με δυο λόγια, το περιβόητο “σπάσιμο του εγώ” που διατυμπανίζουν οι Δάσκαλοι της Νέας Εποχής, ενισχύει στο έπακρο το *Δεν Υπάρχω*.

Τι συνέπειες μπορεί να έχει το περιβόητο “σπάσιμο του εγώ” στον ανθρώπινο ψυχισμό; Πιθανότατα, με την η απάρνηση του εγώ ίσως να καταστρέφονται κι άλλα πράγματα εκτός από τον εγωισμό. Ίσως να υπάρχει σοβαρός κίνδυνος για την ίδια την ψυχή. Δεν αποκλείεται καθόλου, όλα τα μεταφυσικά συστήματα να έχουν ως απώτερο σκοπό την καταστροφή και συγχώνευση των ψυχών σε κάτι άλλο, εφόσον όλα ανεξαιρέτως διατάσσουν το σπάσιμο του εγώ και την υποταγή σε κάποια “αυθεντία”: “Όταν σπάσει το εγώ σας, τότε θα εισέλθουν μέσα σας άλλες, ανώτερες ενέργειες” ... “Όταν διαλυθεί το εγώ, τότε

θα ενωθείτε με το Θεό", διατυμπανίζουν. Τι εννοούν, αλήθεια, οι Δάσκαλοι όταν λένε πως πρέπει να αφεθούμε για να ενωθούμε με το "Θείο" ή το "Υπερθείο";

Δεν ξέρω τι γίνεται, πάντως εμένα αυτό μου φαίνεται κάπως σαν τεχνική δαιμονισμού: Τι ακριβώς εισέρχεται μέσα σε κάποιον, όταν δεν έχει πια αυτοσυνείδηση;

... Αλήθεια, τι πραγματικά πετυχαίνει κανείς με το περίφημο ***"σπάσιμο του εγώ"***; Την κατάρριψη του εγωισμού, τάχα; Όπως εξήγησα και στα κορίτσια, τις τελευταίες μέρες έκανα ένα πείραμα με τον εαυτό μου: Φρόντισα να πράττω και να αισθάνομαι σύμφωνα με τις επιταγές του Αλέξανδρου, δηλαδή χωρίς ίχνος εγωισμού. Πολύ σύντομα, άρχισα να αδιαφορώ για τα ενδιαφέροντά μου, τις ανάγκες μου, τα θέλω μου, τα συναισθήματά μου επειδή, σύμφωνα με τα λόγια του δασκάλου, "όλα αυτά ικανοποιούν το εγώ, άρα είναι αρνητικά για την ψυχική εξέλιξη".

Το αποτέλεσμα: Αν το συνέχιζα αυτό λίγο παραπάνω, θα διαλυόμουν εντελώς, πιθανόν να σκεφτόμουν και την αυτοκτονία! Γιατί, υπάρχει και κάτι που λέγεται χρόνος και δεν περνά χωρίς ενασχολήσεις κι ενδιαφέροντα. Επιπλέον, η αυτοεκτίμησή μου μειώθηκε στο ελάχιστο· άρχισα να σκέφτομαι πως σε τίποτα δεν τα καταφέρνω αρκετά καλά, ενώ οτιδήποτε κι αν κάνω είναι άχρηστο εφόσον εξυπηρετεί τη δική μου ικανοποίηση. Πνιγόμουν όλο και περισσότερο μέσα στην απραξία και την απάθεια· ήταν σα να μην υπήρχα -και αυτό, αρχικά, έμοιαζε με απελευθέρωση...

Κίνδυνος: Τι εννοούν οι Δάσκαλοι όταν μιλούν για "σπάσιμο του Εγώ"; Κυρίως απώλεια της κριτικής ικανότητας και της προσωπικής βούλησης. Όταν δεν έχεις δική σου κρίση και βούληση, τότε δέχεσαι άκριτα την κρίση και τη βούληση κάποιου άλλου. Στο τέλος, τα θύματα καταλήγουν θα θεωρούν την υποταγή στον αρχηγό ως μέγιστη τιμή κι ευτυχία.

Ωστόσο, η μεταφυσική πορεία είναι αυστηρά προσωπική. Ο κάθε άνθρωπος ανακαλύπτει τη δική του αλήθεια. Ο φερόμενος ως "δάσκαλος" δεν μπορεί να σε διδάξει την αλήθεια

σου· μπορεί μόνο να σου μεταδώσει τη δική του αλήθεια. Γι' αυτό το λόγο απαιτεί την παράδοσή σου, την απόλυτη υπακοή σου, και τη βαφτίζει "θάρρος". Αν του παραδοθείς ολοκληρωτικά, τότε ίσως μάθεις τη δική του αλήθεια. Τότε, όμως, δεν θα είσαι εσύ. Θα είσαι *εκείνος* -γι' αυτό προαπαιτείται το περιβόητο "σπάσιμο του εγώ". Εσύ, ως οντότητα δεν θα υπάρχεις πια και η δική σου αλήθεια θα είναι νεκρή. Αυτό μπορεί να εμπεριέχει μέγιστο μεταφυσικό κίνδυνο. Ο δρόμος της υπακοής που απαιτούν όλοι οι Δάσκαλοι και Μύστες, οδηγεί πιθανότατα σε ψυχικό θάνατο ή απώλεια...

Όλοι οι μύστες (Ιησούς Χριστός, Κομφούκιος, Βούδας, κλπ) εμφανίζονται ως αυτοδίδακτοι. Δεν μαθήτευσαν ποτέ, σε κανέναν. Από την άλλη μεριά, κανένας από τους μαθητές τους δεν αναφέρεται να έχει προοδεύσει σημαντικά στη μεταφυσική. Κανείς τους δεν ξεπέρασε τη μετριότητα και την αφάνεια. Το μόνο που κατάφεραν (χάρη στη μεγάλο αριθμό τους) ήταν να αυξήσουν την αίγλη του Μύστη. Αναρωτιέμαι, λοιπόν, τι πραγματικά είναι οι θρησκείες: "Συνεχώς σας λέω να κάνετε διαλογισμό και αυτοπαρατήρηση, ώστε να γίνεται ισχυρές ψυχές. Όμως, τι να μας περιμένει, στ' αλήθεια, μετά το θάνατο, στην Άλλη Πλευρά; Το φαντάζεστε να υπάρχουν εκεί πέρα τίποτα εξωγήινοι που να τρέφονται με ισχυρές ψυχές;" μας είπε κάποτε ο Αλέξανδρος, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Ο εχθρός από μέσα: Υπάρχει *κάτι* μέσα σε κάθε άνθρωπο, ένα *ψευδοεγώ* που πλαστοπροσωπεί τον αληθινό εαυτό του ατόμου. Σαν ένα alien, εισχωρεί πονηρά στον ψυχισμό μας από τα πρώτα παιδικά χρόνια. Μέρα με τη μέρα εξελίσσεται, δυναμώνει, γιγαντώνεται, ώσπου κάποτε γίνεται αντιληπτό ως "προσωπικότητα".

Γύρω στα 18 έτη, το ψευδοεγώ αρχίζει να υπερισχύει του Εαυτού, και γινόμαστε αυτό που η κοινωνία χρειάζεται: Παρατηρούμε όλο και λιγότερα, βιώνουμε όλο και λιγότερα, αντιδρούμε όλο και λιγότερο, υπακούμε όλο και περισσότερο, ανταποκρινόμενοι σε πολύ συγκεκριμένα πρότυπα.

Το ψευδοεγώ (προσωπικότητα) τρέφεται αλλά και

εκφράζεται με τον εσωτερικό διάλογο. Κάθε σκέψη, είτε θετική είτε αρνητική, έχει σκοπό να ικανοποιήσει, να επιβεβαιώσει, να καθησυχάσει, να ενισχύσει, να διαιωνίσει το ψευδοεγώ, μπλοκάροντας τη συνειδητότητα. Γι' αυτό λέμε ότι "κάθε άνθρωπος ζει στον κόσμο του".

Η "προσωπικότητα" είναι ένας ξένος, μια ψευδοοντότητα που αρχικά δημιουργείται από το συλλογικό νου της ανθρωπότητας (μαζικό ασυνείδητο) και σταδιακά εγκαθίσταται μέσα σ' ένα συγκεκριμένο άτομο, έτσι ώστε αυτό να υιοθετεί τον αυστηρά καθορισμένο ρόλο που χρειάζεται και απαιτεί η κοινωνία. Γινόμαστε αυτό που οι άλλοι θέλουν να είμαστε – και είναι απίστευτα δύσκολο να αντισταθούμε έστω και λίγο.

Οι διάφορες σκέψεις που εισβάλλουν αδιάκοπα στο νου του ατόμου πολύ συχνά δεν είναι δικές του αλλά η φωνή του μαζικού ασυνειδήτου, η οποία προβάλλει συνεχώς μέσα μας κάθε είδους φοβίες, αμφιβολίες, ανάγκες, υποχρεώσεις, απατηλές υποσχέσεις, απογοητεύσεις, μπλοκάροντας έτσι την έκφραση του Εαυτού.

Πώς θα μπορούσα εγώ να αντισταθώ; Χρειάζεται εσωτερικός αυτοέλεγχος, σταμάτημα άχρηστων προβληματισμών, περιορισμός εσωτερικού διαλόγου, παρατήρηση του περιβάλλοντος χώρου, διατήρηση ψυχικής ηρεμίας. Και υπομονή...

Δευτέρα, 17 Ιουνίου 1991

Σήμερα πήγαμε οικογενειακώς στο γύρισμα της τηλεοπτικής εκπομπής "Ο τροχός της τύχης". Είχα προαίσθημα ότι ο αριθμός μου (1337) θα κληρωνόταν στους δέκα υποψήφιους παίχτες, πράγμα που έγινε. Τελικά, όμως, δεν με διάλεξαν να παίξω στο παιγνίδι, ίσως επειδή τραύλισα όταν με ρώτησαν τα στοιχεία μου.

Προαίσθηση: *Πριν μπούμε στο κτίριο, σκεφτόμουν τον ηθοποιό Άγγελο Αντωνόπουλο. Τελικά, το όνομά του ήταν ένας από τους γρίφους στο παιγνίδι της ημέρας...*

Τετάρτη, 26 Ιουνίου 1991

Κατά τις έξι το πρωί ξεκινώ μια άσκηση χαλάρωσης στο

κρεβάτι. Πέφτοντας βαθιά, αισθάνομαι αρκετά ενεργοποιημένη ώστε να επιχειρήσω ***αστρική προβολή****:* Ασυναίσθητα οραματίζομαι δύο φωτεινά σημεία που διαγράφουν αντίθετες, κυκλικές, παράλληλες διαδρομές στον αέρα· μόλις φθάνουν στα δύο ακραία σημεία της διαδρομής τους, ένα ισχυρό ρεύμα με τραβά προς τα πάνω. Ξεκολλάω βίαια, από το κεφάλι προς τα πόδια, σταδιακά μα γρήγορα, ώσπου βρίσκομαι μετέωρη πάνω από το κρεβάτι. Σκέφτομαι να μετακινηθώ παραπέρα, ωστόσο επιστρέφω αμέσως στο σώμα μου. Ξαναδοκιμάζω να "βγω", βλέπω το αστρικό μου σώμα να επιμηκύνεται παρέξενα. Μετά βρίσκομαι μέσα σ' ένα άλλο σπίτι με λευκά πλακάκια. Η αστρική προβολή έχει καταλήξει σε όνειρο...

Πέμπτη, 27 Ιουνίου 1991

Το πρωί έκανα άσκηση χαλάρωσης, όχι ιδιαίτερα πετυχημένη. Διήρκεσε 40 λεπτά, που μου φάνηκαν σαν 15. Ύστερα, βυθίστηκα απότομα στο κενό σημείο και αμέσως ξεκίνησε μια αυθόρμητη ***αστρική προβολή****:* Το αστρικό μου σώμα σηκώθηκε ως τη μέση, όμως δεν κατάφερα να ξεκολλήσω τα πόδια μου. Μπορούσα να το δω, φασματικό και κατάλευκο, από όλες τις πλευρές, ακόμη και από πίσω! Κατόπιν, αντιλήφθηκα ένα ευχάριστο κρύο ρεύμα ν' ανεβοκατεβαίνει στη σπονδυλική μου στήλη -υπέροχη αίσθηση που κράτησε μερικά δευτερόλεπτα. Ύστερα, πήγα ν' ανοίξω τα μάτια μου μα μου ήταν αδύνατο. Ξαφνικά, βρέθηκα πάλι μέσα στο κανονικό μου σώμα και ξύπνησα...

Περισπασμοί

Σάββατο, 29 Ιουνίου 1991

Σήμερα το απόγευμα περιμένουμε επισκέψεις: Θα έλθει η θεία Μαρία από τον Κορυδαλλό, μαζί μ' έναν υποψήφιο γαμπρό που θέλει να μου προξενέψει. Έτσι, με προτροπή της μητέρας μου, έχω πάει στο κομμωτήριο, έχω φορέσει τα πιο καλά μου ρούχα και έχω εξαφανίσει τα γυαλιά μου.

Το κουδούνι χτυπά και στο κατώφλι εμφανίζονται, εκτός από τη θεία και τον επίδοξο γαμπρό, η ξαδέρφη Αρχοντία και η μητέρα του γαμπρού, μαζί μ' ένα κέηκ για πεσκέσι. Εκ πρώτης όψεως, ο "γαμπρός" δεν μου φαίνεται άσχημη περίπτωση: Τον λένε Μιχάλη, είναι ψηλός, λεπτός, καλοντυμένος, φαίνεται ευγενής και, απ' όσο μου έχουν εξηγήσει, έχει μόνιμη δουλειά σε μεγάλη εταιρεία. Βέβαια, η φάτσα του δεν είναι τόσο της προκοπής, θυμίζει παντόφλα με μια τεράστια μύτη στο κέντρο. "Δεν πειράζει, καλός είναι, όταν το κάνετε θα του βάζεις ένα μαξιλάρι στη μούρη και θα είστε μια χαρά", χαριτολογεί η αδελφή μου. Όλα βαίνουν ευνοϊκά, η συζήτηση ξετυλίγεται σε κλίμα χαρούμενο, κάποια στιγμή φορώ και τα γυαλιά μου για να βλέπω πιο καθαρά πρόσωπα και πράγματα· ελπίζω, μόνο, οι διόπτρες να μην κόψουν τη όρεξη του "γαμπρού". Εντέλει, κανονίζουμε συνάντηση για το επόμενο Σάββατο.

Σάββατο, 6 Ιουλίου 1991

Φθάνει η επίμαχη μέρα και η θεία Μαρία επιμένει να περάσω από το σπίτι της, στον Κορυδαλλό, αρκετές ώρες πριν από την ώρα της συνάντησης με το νυμφίο -δεν κατάλαβα το γιατί. Τέλος πάντων, φθάνω εκεί κατά τις 3:00 το μεσημέρι, η θεία με υποδέχεται χαρούμενη, πιάνουμε ζωηρή κουβέντα, δεν λείπουν και οι διακριτικές "ορμήνειες" σχετικά με το πως να σαγηνεύσω το γαμπρό. Τέλος πάντων, οι ώρες περνάνε μάλλον ευχάριστα, ώσπου φθάνει η ώρα 5:30 το απόγευμα κι έρχεται ο Μιχάλης για να με πάρει με το αμάξι του.

Προς μεγάλη μου έκπληξη, αντί να πάμε να καθήσουμε κάπου οι δυο μας, ο τύπος με ενημερώνει ότι είναι καλεσμένος σ' ένα γάμο συναδέλφου του στις 6:00, οπότε θα πρέπει να περάσουμε από την εκκλησία. Αναγκάζομαι, λοιπόν, να παρευρεθώ στο γάμο ενός τελείως άγνωστού μου ανθρώπου, να περιμένω στην ουρά για τις απαραίτητες χαιρετούρες και στο τέλος, εκεί που έλεγα πως ξεμπερδέψαμε, μας πλευρίζει ένας συνάδελφος του Μιχάλη, μαυριδερός και αντιπαθητικός, και μας κολλάει να πάμε οι τρεις μας για καφέ! "Δεν ήξερα ότι θα συνέβαινε αυτό!", μου δικαιολογείται ο "γαμπρός".

Πηγαίνουμε, λοιπόν, και καθόμαστε σε μια κοντινή καφετέρια, όπου εκτυλίσσεται μια μάλλον ανούσια συζήτηση. Κάποια στιγμή, δοκιμάζω να ζωντανέψω την κουβέντα αναφέροντας ότι τα αυτοκίνητα γίνονται όλο και πιο πολλά, πνίγοντας τους δρόμους. "Α, βλέπω ότι σκέφτεσαι πολύ!", μου κάνει ο νυμφίος με γνήσια απορία, σα να αντιμετώπιζε ένα σπάνιο φαινόμενο. Στο μεταξύ, ο φίλος του έχει αρχίσει να ψυλλιάζεται την κατάσταση και μας παρατηρεί περίεργα.

Δεν είχα αντίρρηση να ξαναδώ τον "γαμπρό" και του το έδειξα ξεκάθαρα. Εκείνος, όμως, δεν ξανάδειξε σημεία ζωής. Υποψιάζομαι πως όλη η φάση διοργανώθηκε μόνο και μόνο για να με επιδείξει στους συναδέλφους του, τάχα ως γκόμενα...

Σάββατο, 11 Ιουλίου 1991

Ψυχική Εμπειρία: Μετά από μεσημεριανή άσκηση χαλάρωσης, πέφτω αρκετά βαθιά μα νιώθω ένα σφίξιμο στην καρδιά, η οποία μου δίνει την εντύπωση ότι έχει διογκωθεί. Το σφίξιμο μεταφέρεται σε όλους τους μυς, ακούω το κρεβάτι να τρίζει! Αναβρασμός σε όλο μου το σώμα, νιώθω ρεύματα να ανεβοκατεβαίνουν στη σπονδυλική μου στήλη...⇧

"Ο Ψαλιδοχέρης": Απ' ότι φαίνεται, όλοι οι δρόμοι με οδηγούν στη μοναξιά. Αισθάνομαι σαν τον Edward Scissorhand: Είμαι εξ ορισμού διαφορετική από τους άλλους, ωστόσο λαχταρώ την κοινωνικοποίηση. Βάζω τα δυνατά μου, στην αρχή γίνομαι αποδεκτή, ύστερα όμως, εκείνα τα γνωρίσματά μου που κάποτε έλκυαν τους άλλους, εντέλει τους

απωθούν. Έτσι, αποτραβιέμαι ξανά στον κόσμο μου -και δεν γίνεται αλλιώς.

Στην περίπτωση του Ψαλιδοχέρη, ο Έντουαρντ ερωτεύτηκε μια κοπέλα που τον αγάπησε κι εκείνη· στο τέλος, όμως, οι δυο τους είδαν πως ήταν αδύνατο να μείνουν μαζί. Έτσι, εκείνη γύρισε στον κόσμο της, δηλαδή στην ανθρώπινη κοινωνία, ενώ εκείνος έμεινε για πάντα αποκλεισμένος στον πύργο του, περνώντας τον καιρό του εξασκώντας τα ασυνήθιστα ταλέντα που κάποτε οι άλλοι είχαν αποδεκτεί. Η διαφορά πληρώνεται...

Αφορισμός του Έρωτα: Αλήθεια, πόσο αγαπούν οι άνδρες τις γυναίκες και αντιστρόφως; Είναι γεγονός ότι σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, σε όλες τις εποχές, οι γυναίκες αναγκάζονταν να μετα(παρα)μορφώνονται για να αρέσουν στους άνδρες: Παλαιότερα οι Κινέζες παραμόρφωναν τα πόδια τους σε τέτοιο σημείο ώστε αδυνατούσαν να περπατήσουν. Οι αρχαίες Αιγύπτιες ξύριζαν το κεφάλι και φορούσαν περούκα. Οι σύγχρονες ιθαγενείς σε πολλές αφρικανικές φυλές χρησιμοποιούν μεταλλικά εξαρτήματα για να παραμορφώνουν το πρόσωπο και το σώμα τους, συχνά με φρικτούς τρόπους. Οι μουσουλμάνες εξαφανίζονται τέλεια πίσω από τα τσαντόρ. Οι πολιτισμένες γυναίκες μεταμορφώνονται βάφοντας το μαλλί και το πρόσωπο, κάνοντας πλαστικές εγχειρήσεις, ή φορώντας ρούχα που "κτίζουν" έναν ορισμένο τύπο σώματος, ένα σώμα που “δεν το δίνει η φύση”, όπως λέει και η διαφήμιση. Πάντως, σε καμία περίπτωση, η γυναίκα δεν επιτρέπεται να μένει φυσική. Κάτι τέτοιο θεωρείται ασχήμια και έλλειψη θηλυκότητας.

Αντίθετα, οι άνδρες ποτέ και πουθενά δεν χρειάζεται ν' απαρνηθούν τη φυσικότητά τους. Σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, οι γυναίκες τους αποδέχονται απόλυτα, χωρίς την παραμικρή απαίτηση. Ο άνδρας, από την άλλη πλευρά, μοιάζει να μην αντέχει τη θέα μιας φυσικής, ανεπιτήδευτης γυναίκας. Ο άνδρας δεν αγαπά τη γυναίκα αλλά την μετα(παρα)μόρφωσή της. Ερωτεύεται αυτό που δεν είναι πια γυναίκα. Ο άνδρας δεν γυρίζει ποτέ να κοιτάξει τη φυσική γυναίκα, ούτε κι αν είναι η

Μις Κόσμος. Κοιτάζει το τσακισμένο πόδι αν είναι Κινέζος, την ψεύτικη περούκα αν είναι αρχαίος Αιγύπτιος, τα ξεχειλωμένα χείλη και αυτιά ή τις χαρακιές στο σώμα αν είναι αφρικανός, το εξεζητημένο ντύσιμο ή το μακιγιάζ αν είναι "πολιτισμένος". Χωρίς αυτά, η γυναίκα είναι ανύπαρκτη για τον άνδρα. Αυτού του είδους τα στολίδια, οι μετα(παρα)μορφώσεις, σε συνδυασμό με την παραδοσιακή δουλοπρέπεια, θεωρούνται ακαταμάχητη "θηλυκότητα".

Ακόμη και στη σημερινή, "προοδευτική" κοινωνία, οι άνδρες απεχθάνονται τη δυναμική, ανεξάρτητη γυναίκα, εκείνη που ορίζει τη ζωή της μόνη της. Μια γυναίκα χωρίς φτιασίδια δίνει την εντύπωση της ανεξαρτησίας, γι' αυτό απωθεί. Όσο πιο εξαρτημένη, ανήμπορη και υποτακτική φαίνεται μια γυναίκα, τόσο πιο ελκυστική γίνεται στους άνδρες. Έστω κι αν κατά βάθος πρόκειται για μέγαιρα...

Ορισμένες φορές, έχω την εντύπωση ότι οι άνδρες δεν ελκύονται στ' αλήθεια σεξουαλικά από τις γυναίκες. Αν είχαν τα κότσια, θα γίνονταν όλοι ομοφυλόφιλοι! Είναι, άλλωστε γνωστό ότι ο άνδρας νιώθει αηδία για τη γυναίκα μετά το σεξ· αυτό συμβαίνει επειδή τότε το γυναικείο σώμα αναγκαστικά εμφανίζεται γυμνό, χωρίς ρετούς, μακιγιάζ, ή μεταμφίεση.

Γιατί υπάρχει αυτή η απέχθεια, δεν ξέρω. Μπορώ, όμως, να φανταστώ δύο εκδοχές: α) Οι άνδρες και οι γυναίκες ανήκουν σε δύο διαφορετικά είδη! β) Μετά την πτώση της μητριαρχίας, οι άνδρες αταβιστικά παραμορφώνουν τη γυναίκα, σε μια ασυνείδητη προσπάθεια να τη μετατρέψουν σε κάτι άλλο, κάτι που δεν είναι πια γυναίκα, κάτι ευτελές και ανούσιο, που μπορούν να το χειραγωγούν απόλυτα.

Οι άνδρες αντιμετωπίζουν τις γυναίκες με περιφρόνηση, αηδία αλλά και φόβο, γιατί είναι υποχρεωμένοι να τις ανέχονται (για χάρη της διαιώνισης του είδους) και να υποκρίνονται πως τις αγαπούν. Αν μπορούσαν, θα τις εξαφάνιζαν από το πρόσωπο της γης. Επειδή όμως δεν μπορούν να τις αφανίσουν, δεν τις αφήνουν να ζήσουν...

Φαίνεται ότι είναι φυσικό για τους άνδρες να εκμεταλλεύονται τις γυναίκες με όποιο τρόπο μπορούν. Οι

γυναίκες, από τη μεριά τους, απολαμβάνουν να "θυσιάζονται για τον έρωτα". Όχι μόνο είναι πρόθυμες να υποτάσσονται στις απαιτήσεις των ανδρών αλλά αισθάνονται και υπερήφανες όταν ένας αρσενικός καταδέχεται να τις εκμεταλλευτεί! Είναι πεπεισμένες πως το να υπηρετούν έναν άνδρα είναι ο σκοπός της ζωής τους. Έχω, μάλιστα, την εντύπωση πως όσο περισσότερο ξύλο τρώει μια γυναίκα, τόσο πιο ντίβα νιώθει. Και, όπως διάβασα κάπου, "έρωτας είναι η αντίδραση του θύματος στο βιαστή".

Θα μου άρεσε, ίσως, να ζω σε μια αρχαία μητριαρχική κοινωνία, όπως εκείνη των αμαζόνων, όπου οι άνδρες είχαν τη θέση που τους πρέπει...

Δευτέρα, 15 Ιουλίου 1991

Παρά το φιάσκο του πρώτου μου βιβλίου, μέσα στην άνοιξη ολοκλήρωσα ένα δεύτερο μυθιστόρημα φαντασίας με τίτλο "Νέμεσις". Αρχικά είχα απευθυνθεί στον Χάλαρη για να το εκδώσει (προτού ακόμη συνειδητοποιήσω ότι με κορόιδευε), όμως εκείνος δεν θέλησε ούτε να το δει: "Εσείς δουλεύετε πάρα πολύ. Μη νομίζετε ότι αμέσως θα βγείτε και θα αναγνωριστείτε", μου είπε στο τηλέφωνο.

Μετά από αρκετή έρευνα και αφού παρακολούθησα ένα σχετικό ρεπορτάζ στην τηλεόραση, κατάλαβα ότι δεν είναι καθόλου εύκολο να αναγνωριστεί ένας Έλληνας συγγραφέας. Οι καινούργιοι θεωρούν δεδομένο ότι θα πρέπει να πληρώνουν τα έξοδα εκτύπωσης μέχρι το τέταρτο βιβλίο τους, ενώ τα χρήματα που εισπράττουν από δικαιώματα οι κάπως πιο καταξιωμένοι, είναι συνήθως μηδαμινά.

Έτσι, λοιπόν, πήρα την απόφαση να αναλάβω μόνη μου τα έξοδα έκδοσης του βιβλίου "Νέμεσις". Γύρισα πολλούς εκδοτικούς οίκους ρωτώντας τιμές, μα όλοι ζητούσαν περίπου 500.000 δρχ (δηλαδή οκτώ μισθούς) για ένα βιβλίο τσέπης, χωρίς καν να βάλουν το όνομα της εταιρείας τους επάνω, ενώ για διανομή ούτε λόγος. Μόνο ο τυπογράφος Τζίμης Μαρκόπουλος, το αφεντικό της Χρυσάνθης, δέχθηκε να τυπώσει το βιβλίο μου έναντι 250.000 δρχ. Η ξαδέρφη δεν

έπαψε στιγμή να με διαβεβαιώνει ότι το βιβλίο θα έβγαινε "πολύ ωραίο".

Σήμερα, όμως, που η εκδοτική διαδικασία έχει ολοκληρωθεί και με κάλεσαν στο τυπογραφείο για να δω το τελικό προϊόν, διαπίστωσα πως αυτό δεν έχει καμία σχέση με τα συμφωνημένα! Κατ' αρχήν, το εξώφυλλο είναι απλή φωτογραφία μιας ζωγραφιάς που είχα φτιάξει εγώ. Δεν έχουν κάνει την παραμικρή επεξεργασία ή βελτίωση σε κομπιούτερ, όπως είχαμε πει. Το αποτέλεσμα, μάλλον γελοίο. Επιπλέον, το κείμενο είναι τυπωμένο σε χαρτί λεπτό σαν τσιγαρόχαρτο, τα γράμματα πολύ μικρά, οι γραμμές πολύ κοντά η μία στην άλλη, τα περιθώρια πολύ στενά. Καμία σχέση με το δείγμα που είχαμε συμφωνήσει. Ακόμη κι εγώ, η συγγραφέας, δυσκολεύομαι να διαβάσω αυτό το πράγμα! Πόσο μάλλον ένας υποτιθέμενος αναγνώστης! Ωστόσο, πλήρωσα το συμφωνημένο ποσόν χωρίς δεύτερη κουβέντα...

Τρίτη, 16 Ιουλ. 1991

Σήμερα, όμως, με περίμεναν χειρότερα: Έπρεπε να παραλάβω τα 1000 αντίτυπα αυτού του απίστευτου εντύπου και με κάποιο τρόπο να τα μεταφέρω στο δικό μου γραφείο, όχι πάνω από 500 μέτρα μακριά. Ο Μαρκόπουλος δεν ήταν διατεθημένος να μου παραχωρήσει ένα από τα αυτοκίνητά του για δέκα λεπτά, οπότε έπρεπε να βρω ταξί. Στήθηκα, λοιπόν, στην οδό Πειραιώς για αρκετή ώρα μα αποδείχτηκε αφύσικα δύσκολο να βρω έναν ταξιτζή πρόθυμο. Άλλωστε,

κατά μυστήριο τρόπο, όλα τα ταξί που έβλεπα πήγαιναν στην αντίθετη κατεύθυνση, δηλαδή προς τον Πειραιά!

Εντέλει, αποφάσισα να φερθώ πονηρά: Πέρασα απέναντι, σταμάτησα έναν και του είπα να κάνει μια στάση έξω από το τυπογραφείο, χωρίς να του εξηγήσω γιατί. Μόλις αντίκρισε τα δέματα με τα βιβλία που έπρεπε να κουβαλήσει στο πορτ μπαγκάζ του, παραλίγο να πάθει εγκεφαλικό! Όταν, μάλιστα, του εξήγησα πως θα έπρεπε να αλλάξει κατεύθυνση και να πάμε προς την Πανεπιστημίου, με κοίταξε με περίλυπο ύφος, χωρίς να βρίσκει καν το κουράγιο να διαμαρτυρηθεί. Τελικά, με πήγε ως την Ομόνοια κι εκεί με κατέβασε, αρνούμενος να προχωρήσει 100 μέτρα ακόμη, μέχρι το γραφείο μου!

Έτσι, λοιπόν, αναγκάστηκα ν' αφήσω έκθετα τα δέκα ογκώδη πακέτα στη μέση της πλατείας, για να τρέξω στο γραφείο και να φέρω ένα μικρό καρότσι που είχα εκεί. Το εν λόγω καρότσι χωρούσε μονάχα δύο δέματα των 100 βιβλίων, οπότε χρειάστηκε να κάνω πέντε δρόμους για να τα μεταφέρω όλα. Στο μεταξύ, εκατοντάδες απορημένα μάτια περαστικών παρακολουθούσαν την ταλαιπωρία μου· ωστόσο, το μόνο που με ένοιαζε ήταν να τελειώνω. Εντέλει, κατάφερα να κουβαλήσω και τα δέκα πακέτα στο γραφείο χωρίς να μου κλέψουν κανένα. Πάλι καλά...

Ταξίδι στην Αγγλία (20 Ιουλίου – 7 Αυγούστου)

Σάββατο, 20 Ιουλίου 1991

Αναχώρηση αεροπορικώς, μαζί με τον πατέρα μου και τη θεία Τασία, για διακοπές στην Αγγλία, με αφορμή τον επικείμενο γάμο της ξαδέλφης Θέλμας. Άφιξη στο Temple Fortune, προάστιο του Λονδίνου, στο σπίτι της θείας Μιράντας, αδελφής του πατέρα μου.

Αργότερα, πήγαμε επίσκεψη στο σπίτι της ξαδέρφης Θέλμας. Με το που ανοίγει την πόρτα η Θέλμα και με βλέπει, αναφωνεί: “Εσύ μόνο ψηλώνεις και τίποτε άλλο!”

Καθήσαμε στο μεγάλο σαλόνι στο ισόγειο, κι έπιασα κουβέντα με άγνωστούς μου ανθρώπους -μάλλον συγγενείς του

συζύγου της Θέλμας. Παραδόξως ήμουν άνετα μεταξύ τους, η κουβέντα κύλαγε ευχάριστα, δεν ένιωσα ούτε στιγμή ανεπιθύμητη ή απομονωμένη.

Δευτέρα, 22 Ιουλίου 1991

Χθες το βράδι έλαβε χώρα ο γάμος της Θέλμας με κάποιον Ανέστη, καλό παιδί, κυπριακής καταγωγής. Ακολούθησε γλέντι, όπου είχα την ευκαιρία να χορέψω με τον Ντέμη, αδελφό της Θέλμας, ένα μόνο μπλουζ. Καθώς χορεύαμε ένιωθα να εκπέμπει μια "ζεστασιά", ένα θερμό κύμα θετικότητας. Ο 39χρονος Ντέμης είναι η μεγαλοφυία του σογιού μας: Καθηγητής Πανεπιστημίου από τα 25 του στον τομέα της Γενετικής. Απ' ότι λένε, αυτός ανακάλυψε την ύπαρξη του βιολογικού ρολογιού. *Να 'ναι αλήθεια αυτό;* Επίσης, είναι πολύ γοητευτικός άνδρας, με μπόλικες κατακτήσεις στο άλλο φύλο.

Κατά τ' άλλα: Προσπαθούσα διαρκώς να μην αισθάνομαι παράταιρη μα δεν τα πολυκατάφερα. Κάποια στιγμή σηκώθηκα να χορέψω καλαματιανό, γνώριζα τα βήματα και ακολούθησα άνετα τον κύκλο χωρίς να καθυστερώ ή να σπρώχνω· ωστόσο, μου ήταν αδύνατο να αγνοήσω ένα διάχυτο κλίμα αποδοκιμασίας γύρω μου, μάλλον επειδή δεν χοροπηδούσα αρκετά. Μόλις πήγα να καθήσω, η θεία Τασία μόρφασε περιφρονητικά και είπε: "Ούτε εγώ ξέρω να χορεύω, δεν σηκώνομαι όμως!" Μα καλά, είναι τόσο άψογοι χορευταράδες όλοι τους εκτός από μένα;

Τρίτη, 23 Ιουλίου 1991

Σήμερα το πρωί πήγαμε στο Regent's Park μαζί με τον πατέρα μου. Είδαμε το ζωολογικό κήπο, κάναμε βαρκάδα στο ποτάμι, περάσαμε από τον κήπο της βασίλισσας Μαρίας. Το βράδι ήλθαν οι συγγενείς για φαγητό. Έκανα λίγη παρέα με το Nick, συγγενή της Θέλμας, ο οποίος έχει έλθει από την Αμερική. Ήδη αρχίζω να βαριέμαι...

Τετάρτη, 24 Ιουλίου 1991

Επίσκεψη στο περίφημο μουσείο της μαντάμ Τυσσώ.

Ήταν εντυπωσιακό, όμως το φανταζόμουν μεγαλύτερο από πέντε-έξι αίθουσες. Είδαμε κέρινα ομοιώματα πολλών καλλιτεχνών (Benny Hill, Jane Seymour, Cher, Stallone, Michael Jackson, Marilyn Monroe, James Dean, Elvis Presley κ.ά.), βασιλέων, πολιτικών, αστροναυτών κλπ. Ύστερα πήγαμε στο Πλανητάριο δίπλα, όπου είχε προβολή για το ηλιακό σύστημα.

Τα πρωινά εδώ περνούν κάπως ευχάριστα, με επισκέψεις σε πάρκα, μουσεία και άλλα αξιοθέατα του Λονδίνου. Τα απογεύματα, όμως, είναι πολύ βαρετά. Δεν έχω τίποτα να πω με όλους αυτούς τους βολεμένους και φαντασμένους συγγενείς. Δεν μου δίνουν πολλή σημασία, άλλωστε.

Σε μια στιγμή πιάνω κουβέντα με τον θείο Μένιο, τον άνδρα της θείας Μιράντας. Πριν καταλάβω ότι οι θείοι έχουν φάει κόλλημα με τη θρησκεία, εκφράζω ορισμένες αμφιβολίες μου σχετικά με την αλήθεια των θρησκειών. Ο θείος γίνεται έξω φρενών: “Αυτή τη στιγμή ο Χριστός θα 'πρεπε να σου κόψει τη γλώσσα!” μου κάνει δήθεν χαρωπά. Σωπαίνω χαμογελώντας συγκαταβατικά. *Πολύ περίεργο ξέσπασμα για έναν "φιλάνθρωπο" και "ταπεινό" Χριστιανό...*

Ιδιαίτερα η θεία Τασία εκφράζει άπλετο θαυμασμό για την αδελφή μου, η οποία “είναι μέσα σε όλα, είναι διάολος”, ενώ εμένα δεν χάνει ευκαιρία να με κριτικάρει διαρκώς: “Εσύ μοιάζεις σαν χαμένη”, μου πετάει κατάμουτρα. Επιπλέον, θα πρέπει να την ανεχτώ 15 νύχτες ακόμη, δεδομένου ότι κοιμόμαστε στο ίδιο κρεβάτι και ροχαλίζει ασταμάτητα σαν αλυσοπρίονο, ενώ ο τεράστιος όγκος της (150 κιλά ελεφαντάκι) με στριμώγνει άκρη-άκρη. Αδύνατον να κλείσω μάτι όλη νύχτα.

Πέμπτη, 25 Ιουλίου 1991

Επίσκεψη στο Victoria and Albert Museum: Μόδα απ' όλες τις εποχές, μουσικά όργανα απ' όλα τα μέρη του κόσμου, επιπλωμένα δωμάτια από διάφορα μέρη και εποχές, έργα τέχνης κλπ. Ύστερα πήγαμε στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας. Περισσότερο απ' όλα με εντυπωσίασαν οι σκελετοί δεινοσαύρων, πτεροσαύρων και άλλων προϊστορικών ζώων, μια τομή κορμού σεκόιας διαμέτρου 4,5 μέτρων, διάφορα πετρώματα, η συλλογή

από βαλσαμωμένα έντομα κλπ. Ακολούθησε βόλτα στο Hyde Park. Η μέρα ήταν ενδιαφέρουσα αλλά κουραστική...

Σάββατο, 27 Ιουλίου 1991

Rock Circus! Κέρινα ομοιώματα διάσημων ροκ σταρ (Elton John, Stevie Wonder εντυπωσιακός στο πιάνο, Sting, Mark Bolan, Tina Turner, Led Zeppelin κλπ) μέσα σε γυάλινες προθήκες φαντάζουν σαν αληθινά. Φοράς ειδικά ακουστικά και καθώς πλησιάζεις ένα ομοίωμα, ακούς ένα χαρακτηριστικό τραγούδι του καλλιτέχνη.

Ύστερα μπαίνουμε σε μια αίθουσα με κερκίδες, όπου γίνεται συναυλία κέρινων ομοιωμάτων μέσα σε αντιπροσωπευτικά σκηνικά που αλλάζουν με κάθε τραγουδιστή. Τα ομοιώματα εντυπωσιάζουν με την ζωντάνια τους, τα φανταχτερά ρούχα, τις σχεδόν φυσικές κινήσεις -εφόσον πρόκειται για ρομπότ! Οι Beattles τραγουδούν το “St Peppers”, οι Rolling Stones το “Satisfaction”, ο Bruce Springsteen υψώνει δυναμικά τη γροθιά προς τον ουρανό καθώς τραγουδά “Born in the USA”. Η Janice Joplin δεν πέθανε το '71· μεσήλιξ πια, ντυμένη με τα ρούχα της τότε μόδας και με μια μαύρη δικτυωτή εσάρπα, κάθεται σ' ένα παγκάκι, καπνίζει νωχελικά και αναπωλεί την παλιά καλή εποχή των χίπιδων. Τέλος, τραγουδά μία στροφή από το “Me and Patrick Mac Gee” με κρυστάλλινη φωνή. Κατόπιν το σκηνικό περιστρέφεται και αλλάζει εντελώς. Μέσα στο σκοτάδι βλέπουμε έναν τρισδιάστατο πύραυλο να εκτοξεύεται στο διάστημα, ενώ μια μαγευτική μουσική κατακλύζει το χώρο. Αργότερα, η Madonna ντυμένη προκλητικά πάνω σ' ένα κρεβάτι με κόκκινα μεταξένια σεντόνια, τραγουδά “Like a Virgin”. Εμφανίζονται επίσης οι Eurythmics (“Sweet Dreams”), Phil Collins, Elvis Presley, Bob Dylan κλπ. Οπωσδήποτε, η πιο συναρπαστική εμπειρία μου στο Λονδίνο!

Ύστερα περάσαμε από το Westminster Abbey, το Big Ben, τη Βουλή, τη Γέφυρα Westminster και την Πλατεία Trafalgar, όπου πλήθος μοτοσυκλετιστές έκαναν διαδήλωση.

Το βράδι πήγαμε στο καζίνο του Λονδίνου μαζί με τη Θέλμα, τον Ανέστη και άλλους συγγενείς. Έπαιξα στη ρουλέτα κι έχασα πέντε λίρες μέσα σε λίγα λεπτά. Μου άρεσε η όλη φάση: Πολυτέλεια, κατανυκτικό περιβάλλον, υποβόσκουσα ένταση. Βίωσα και μια ***Ψυχική Εμπειρία:*** Μια και δεν είχα άλλα χρήματα να παίξω, κόλλησα κοντά στη ρουλέτα και προσπαθούσα να επηρεάσω το μπαλάκι, ώστε να πέφτει πάντα στο νούμερο 11. Μια φορά έπεσε διάνα, τρεις φορές στο ακριβώς διπλανό νταμάκι, σχεδόν πάντα δύο ή τρία νταμάκια πιο πέρα από το 11...

Δευτέρα, 29 Ιουλίου 1991

Επίσκεψη στο Museum of the Moving Image: Ανάμεσα στις ατραξιόν ήταν το Fantasmagorie (σκηνή θεάτρου με κοινό αποτελούμενο από κέρινα ομοιώματα ανθρώπων παλιάς εποχής), ένα αρχαίο κινέζικο θέατρο σκιών, διάφορα μηχανήματα που δείχνουν την εξέλιξη του σινεμά, κινηματογραφικές αίθουσες με ταινίες του Σαρλώ, αίθουσα σχετική με το σήριαλ "Dr. Who" (όπου εκτίθενται και διάφορα τέρατα που εμφανίστηκαν στο εν λόγω σήριαλ), παρουσίαση ειδικών εφέ, ένα ολόκληρο σαλόνι όπου μια οικογένεια παρακολουθεί τηλεόραση και όλα είναι φτιαγμένα από ροζ σαπούνι, κλπ. Ποικιλία θεαμάτων, μα εγώ δεν εντυπωσιάστηκα ιδιαίτερα...

Ακολουθεί επίσκεψη στο Βρετανικό Μουσείο: Ιαπωνική τέχνη, ελγίνεια μάρμαρα, μουσικά όργανα απ' όλο τον κόσμο, αίθουσες γεμάτες αρχαία ευρήματα από διάφορους πολιτισμούς, δωμάτια αλλοτινών τόπων και χρόνων, κούκλες ντυμένες με εντυπωσιακές ενδυμασίες από διάφορες χώρες κι εποχές.

Τέλος, περάσαμε στην αίθουσα με τις αιγυπτιακές μούμιες. Εκείνο που με αναστάτωσε περισσότερο, ήταν ένας τάφος ανοικτός, μ' ένα κουφάρι σχεδόν ανέπαφο, κουλουριασμένο εκεί μέσα: αποστεωμένο, σταφιδιασμένο, μαυρισμένο, αποτρόπαιο στην αλήθειά του. *Πώς γίνονται τα σώματά μας μετά το θάνατο...*

Κι όμως, δεν διέφερε και πολύ από τα ζωντανά! Αυτό είμαστε, λοιπόν: Ένα δερμάτινο σακί γεμάτο κόκκαλα, σάρκινες μάζες και γλοιώδη υγρά. Αυτό το αηδιαστικό σακί καθορίζει ουσιαστικά την ύπαρξή μας: το ταΐζουμε διαρκώς, το στολίζουμε, το θεωρούμε ό,τι πιο σημαντικό, ταυτιζόμαστε μαζί του, ωστόσο δεν είναι παρά ένα ευτελές σάρκινο ασκί γεμάτο αηδίες. Μετά από αυτή τη συνειδητοποίηση, σιχαινόμουν να φάω για όλη την υπόλοιπη μέρα...

Παρασκευή, 2 Αυγούστου 1991

Επίσκεψη στον Πύργο του Λονδίνου. Αυτή τη φορά ήλθαν μαζί μας η θεία Μιράντα και ο θείος Μένιος. Δεν πολυβγαίνουν από το σπίτι τους αλλά αυτή τη φορά είπαν να

κάνουν μια εξαίρεση.

Τέλος πάντων, ο Πύργος του Λονδίνου είναι ένα μεσαιωνικό κάστρο που διαθέτει πολλούς πυργίσκους, μεγάλο οπλοστάσιο, αίθουσα βασανιστηρίων (το μοναδικό δωμάτιο όπου ο κόσμος σχηματίζει τόσο μακριά ουρά), επιπλωμένο δωμάτιο κέρινου ιππότη, αίθουσα κοσμημάτων και στεμμάτων των βασιλέων, κλπ. Βόλτα στην εντυπωσιακή κι επιβλητική Γέφυρα του Πύργου, καθώς και στο Μηχανοστάσιο. Είναι απίστευτο, πόσο βρώμικος είναι ο Τάμεσης. Και οι μέρες περνούν...

Κυριακή, 4 Αυγούστου 1991

Επίσκεψη στο Windsor Castle μαζί με τους θείους μου και ένα συγγενικό ζευγάρι. Γραφικό, εξοχικό, τουριστικό μέρος -σήμερα νιώθω ότι βρίσκομαι όντως σε διακοπές! Δυστυχώς, δεν μπορέσαμε να μπούμε μέσα επειδή είναι κλειστό τις Κυριακές. Γυρίσαμε τον περίβολο του κάστρου και ύστερα κάναμε πικ νικ στις όχθες του Τάμεση. Στο σημείο αυτό τα νερά είναι καθαρά, ενώ η φύση τριγύρω απλώνεται θαλερή και γαλήνια. Από μακριά διακρινόταν το Πανεπιστήμιο Ήτον, στο μέσο μιας καταπράσινης πεδιάδας.

Κατά την επιστροφή στο Temple Fortune, η συμπεθέρα που οδηγούσε το αυτοκίνητο της θείας Μιράντας πήρε λάθος δρόμο και για αρκετή ώρα προχωρούσαμε ολοταχώς προς το Southampton. Μια ώρα καθυστέρηση, αλλά αντιμετωπίσαμε την κατάσταση με χιούμορ: “Να σου πω, κλαίνε τα μωρά σου στο σπίτι;” ρωτούσε η συμπεθέρα τη θεία μου.

Δευτέρα, 5 Αυγούστου 1991

Επίσκεψη στο εφιαλτικά γοητευτικό London Dungeon, παράρτημα του Madame Tussaud's. Πιστές αναπαραστάσεις της φρίκης του Μεσαίωνα, μέσα σε κατάλληλα διαμορφωμένους χώρους. Οι σκηνές ζωντανεύουν με ανάλογα ντυμένες κέρινες κούκλες που κινούνται με αρκετή φυσικότητα χάρη σε ρομποτικούς μηχανισμούς.

Εκατοντάδες κόσμος συρρέουν καθημερινά για να θαυμάσουν τα μακάβρια θεάματα:
* Η φωτιά που κατέστρεψε το Λονδίνο το 1666.
* Εκτέλεση δι' αποκεφαλισμού μετά από σύντομη δίκη. Το αίμα κρύο πιτσιλιέται από τον κομένο λαιμό και μας καταβρέχει. Μερικοί ουρλιάζουν τρομαγμένοι. Το κεφάλι, πεσμένο κάτω, κλυδωνίζεται πέρα δώθε, ενώ τα μάτια ανοιγοκλείνουν ακόμη.
* Άνθρωποι ρακένδυτοι, στοιβαγμένοι και απομονωμένοι μέσα σε μικρά υγρά κελιά κλαίνε τη μοίρα τους. Άρρωστοι από πανούκλα, περιμένουν καρτερικά το θάνατο.
* Εγχειρήσεις και ακρωτηριασμοί χωρίς αναισθητικό.
* Μεγάλη ποικιλία τρόπων βασανισμού και θανάτωσης: Κάποιος σπαρταρά στην αγχόνη· κάποιον άλλο τον λιώνουν ανάμεσα σε βαρειές πέτρες· άλλον τον φυλακίζουν μέσα σε σιδερένιο κρεμαστό κλουβί, τόσο στενό ώστε δεν χωρά να ξαπλώσει και τον αφήνουν εκεί να πεθάνει από πείνα, ώσπου μένουν μόνο τα οστά. Κάποιον τον έχουν δέσει σε δέντρο, τον έχουν ξεκοιλιάσει, τα έντερά του κρέμονται έξω, έχουν ψήσει μερικά από τα εντόσθιά του και τον αναγκάζουν να τα φάει. Η βασίλισσα Βοαδίκεια μορφάζει φρικτά καθώς έχει ένα δόρυ μπηγμένο στο στήθος της. Άλλον τον βράζουν αργά μέσα σ' ένα μεγάλο καζάνι. Κάποιος ουρλιάζει καθώς τα μέλη του εξαρθρώνονται στον τροχό. Μια μάγισσα καίγεται στην πυρά.

Φωνές, ουρλιαχτά, κραυγές πόνου, βογγητά παντού -η ηχητική αναπαράσταση είναι το ίδιο τέλεια με την οπτική. Είμαι βέβαιη πως όλοι οι θεατές απολαμβάνουν τη σκοτεινή πλευρά του Μεσαίωνα – ή το πού μπορεί να φτάσει η διεστραμμένη θηριωδία του ανθρώπου, πάντα με την κατάλληλη δικαιολογία: πολιτικές, θρησκευτικές, ταξικές, φυλετικές και άλλες διαφορές.

Ακολουθεί επίσκεψη στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Παύλου: Εντυπωσιακή εκκλησία με μαυσωλείο μέσα και πλούσια διακόσμηση από έργα ζωγραφικής και γλυπτικής.

Τετάρτη, 7 Αυγούστου 1991

Επιστροφή στην Αθήνα, αεροπορικώς. Τρίωρη στάση στη Σόφια, όπου έκανα παρέα με μια συνεπιβάτιδα. Ήταν ντυμένη

απλά, είχε αυθόρμητο χαρακτήρα κι ένιωθα μια σπάνια άνεση μαζί της. Στην αρχή την πέρασα για φοιτήτρια, μα αργότερα μου αποκάλυψε πως ήταν γιατρός και ερευνήτρια γενετικής, εργαζόμενη στο Λονδίνο, όπως ο Ντέμης. Την ρώτησα αν είχε ακουστά τον ξάδελφό μου μα εκείνη είπε πως όχι. Παραξενεύτηκα λίγο: Πώς ήταν δυνατόν να μην τον γνώριζε καθόλου τον διάσημο γενετικό επιστήμονα Ντέμη Ροντήρη; Όταν φτάσαμε στο αεροδρόμιο του Ελληνικού, την περίμενε ο σύζυγός της, ένα συμπαθητικό παιδί. Χάρηκα γι' αυτήν, μα δεν απέφυγα και λίγη ζήλεια. *Όλοι αυτοί τα καταφέρνουν τόσο καλά...*

* * * *

Ρίξιμο της Ταρώ με τους 12 οίκους
(Κυριακή, 11 Αυγούστου 1991)

1ος Οίκος – Θάνατος: Τέλος περιόδου. Κάτι χάνεται. Ανάγκη αναθεώρηση για νέο ξεκίνημα. *Το διαισθάνομαι έντονα...*
2ος Οίκος – Κρεμασμένος: Οικονομικά προβλήματα, πιθανή χρεωκοπία. *Τα βλέπω να 'ρχονται...*
3ος Οίκος – Κόσμος: Οικογενειακή και πνευματική επιτυχία.
4ος Οίκος – Σελήνη: Επιτυχία στα ακίνητα και στην οικογένεια. *Όντως, σύντομα θα αγοράσω οικόπεδο στην Αίγινα...*
5ος Οίκος – Αστέρι: Ευτυχία στον έρωτα. *Εμένα μου λες...*
6ος Οίκος – Διάβολος: Επαγγελματική καταστροφή, ύστερα ανανέωση. Νέες ευκαιρίες, ενδιαφέρουσες προτάσεις. *Πράγματι, η δουλειά δεν πάει καλά τελευταία· σε ένα χρόνο θα αναγκαστώ να κλείσω το γραφείο αλλά θα βρω μόνιμη δουλειά σε μεγάλη εταιρεία.*
7ος Οίκος – Εγκράτεια: Ερωτική συνάντηση που δεν εξελίσσεται λόγω εσωτερικών και εξωτερικών εμποδίων. *Όντως, ήδη με απασχολεί η περίπτωση του Διονύση...*
8ος Οίκος – Δικαιοσύνη: Διάλυση συνεταιρισμού· πιθανή κληρονομιά. *Όντως: Σε ένα χρόνο θα φύγω από τον Ιανό.*
9ος Οίκος – Άρμα: Ταξίδι, πρόοδος στην απόκρυφη φιλοσοφία. *Σύντομα ακολουθεί μεταφυσική πρόοδος, ιδίως στο ονείρεμα.*
10ος Οίκος – Ρήγισσα: Σημαντική συνάντηση με νεαρό άτομο. Ταξίδι ή γράμμα που θα με αναστατώσει.
11ος Οίκος – Τρελός: Σχέσεις που δεν οδηγούν πουθενά. *Αναμενόμενο...*
12ος Οίκος – Εραστές: Αισθηματική δοκιμασία. *Αναμένεται κι αυτό: Εδώ κι ένα χρόνο ο Διονύσης, συμμαθητής στον Ιανό, με κοιτάζει με συμπάθεια, μου λέει "γειά σου" αλλά τίποτε άλλο...*

Μετατόπιση

Η στροφή της προσοχής προς τα μέσα: Είναι μια ιδέα που μου είχε πρωτοέλθει πριν από έξι χρόνια περίπου. Δηλαδή, να θεωρώ σαν πραγματική ζωή αυτή των ονείρων μου αντί για την θλιβερή καθημερινότητα.

Έχω αμελήσει το θέμα για πολύ καιρό, νιώθω όμως πως τώρα είναι η κατάλληλη εποχή για να το ξαναθυμηθώ: Ο έξω κόσμος έχει χάσει κάθε γοητεία για μένα. Δεν υπάρχουν πια εκπλήξεις, μόνο ρουτίνα – και αυτό είναι το καλύτερο που έχει να δώσει σε μένα η ζωή. Άλλωστε, κατά γενική ομολογία, η ζωή του μέσου ανθρώπου κυμαίνεται από την ανία ως την ωδύνη. Όταν η ζωή δεν είναι βαρετή, είναι απαίσια. Αυτό το παραδέχονται όλοι, ακόμη κι εκείνοι που δεν είναι απομονωμένοι και αποτυχημένοι, όπως εγώ. "No news, good news", όπως λένε οι Άγγλοι...

Ωστόσο, η νύχτα είναι κάτι άλλο. Εκεί είσαι πραγματικά μόνος, μονάχα εσύ υπάρχεις εκεί, την ώρα που ονειρεύεσαι. Εκεί δεν υπάρχουν έξυπνοι και ηλίθιοι, πλούσιοι και φτωχοί, αποτυχημένοι και επιτυχημένοι. Εκεί κανείς δεν σε κρίνει, δεν σε περιορίζει, δεν σε απορρίπτει, ενώ τα πάντα είναι πιθανόν να συμβούν.

Κάθε φορά που σβήνεις το φως, άπειροι κόσμοι δημιουργούνται για σένα, ο ένας διαφορετικός από τον άλλον. Κάθε φορά είσαι κάτι άλλο, κάνεις κάτι άλλο. Υπάρχουν όνειρα όμορφα, αστεία, περιπετειώδη, δυσάρεστα, παράδοξα. Σε κάθε περίπτωση, όμως, εσύ είσαι ο δημιουργός όλων των γεγονότων, όλα υπάρχουν εκεί για σένα και τίποτα δεν μπορεί να σε βλάψει πραγματικά. Εκεί παίρνεις την πραγματική σου θέση στον κόσμο: Εκεί εσύ είσαι ο αυτοκράτορας. Αλλά κι αν το όνειρο είναι εφιάλτης, τόσο το καλύτερο: Τόσο δυνατότερη είναι η αίσθηση που αφήνει...

Θυμάμαι και τα λόγια της φίλης μου της Λουίζας, σε μια από τις τελευταίες συζητήσεις που είχαμε: Της εκμυστηρεύτηκα

ότι ποτέ δεν κοιμάμαι μονορούφι, ούτε καν καταφέρνω ποτέ να κοιμηθώ πολλές ώρες μαζεμένες. Κάθε νύχτα κοιμάμαι, βλέπω ζωηρά όνειρα, μετά ξυπνάω, σε δέκα λεπτά αποκοιμιέμαι πάλι, ξαναβλέπω ζωηρά όνειρα, ξαναξυπνάω, κ.ο.κ. μέχρι το πρωί. Έτσι γίνεται από τότε που ήμουν παιδί. “Δεν είναι φυσιολογικό, πρέπει να πας σε γιατρό!” μου είχε πει. Εγώ, όμως, δεν έχω κανένα πρόβλημα· αντίθετα, γουστάρω...

Ξέρω πλέον τι πρέπει να κάνω: Θα εστιάζω την προσοχή μου προς τα μέσα, στους κόσμους των ονείρων. Εκεί είναι η αληθινή ζωή. Θάνατος είναι η νεκρική ακινησία της καθημερινής πραγματικότητας. Κατ' αρχήν, θα ξεκινήσω να κρατώ ημερολόγιο των ονείρων μου. Στο εξής αυτό θα είναι το ημερολόγιο της ζωής μου...

Τρίτη, 13 Αυγούστου 1991

Προφητικό Όνειρο: Μέσα σε διαυγές όνειρο, παρατηρώ ένα γαλάζιο αμάξι με αριθμό κυκλοφορίας 2117. *Επαλήθευση: Από τότε, βλέπω συνεχώς κοντά στο σπίτι μου αυτοκίνητα με ίδιο ή παρόμοιο αριθμό* (2017, 2117, 1117 κλπ)...

Μόλις έχει συμπληρωθεί το τρίτο άλμπουμ ζωγραφικής μου, με πορτραίτα διάσημων καλλιτεχνών της εποχής. Βλέπω ότι η τέχνη μου βελτιώνεται σταθερά, ενώ περιορίζω τη χρήση ξυλομπογιάς και διαπιστώνω ότι μπορώ να δουλέψω μια χαρά την υδατογραφία. Το τελευταίο μου άλμπουμ περιέχει πορτραίτα των: Joan Collins, Μιχάλης Ρακιντζής, Πριγκίπισσα Αυγή, Tanya Roberts, Janet Jackson, Charlie's Angels, Jim Morrison, Akasa, Meryl Streap, Cindy Crawford, Model in Black.

Δευτέρα, 19 Αυγούστου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είναι νύχτα και τριγυρώ χαμένη σε χορταριασμένα οικόπεδα. Το μέρος φαίνεται άγνωστο, ακούγονται γαυγίσματα. Η έξοδος κλείνει ξαφνικά, παγιδεύομαι, κίνδυνος. Σύντομα, όμως, πηδώ πάνω από φράκτες, τρέχω, ξεφεύγω. Το φεγγάρι φωτίζει το δρόμο μου που είναι ανηφορικός. Κάπου βλέπω τη ζωγραφιά ενός παιδιού που με τρομάζει.

Τώρα είναι μέρα κι έχω καταλήξει σ' ένα συνεργείο αυτοκινήτων. Συνειδητοποιώ, με ανησυχία, ότι βρίσκομαι μέσα στο πλυντήριο, όπου πλένονται μεγάλα αμερικάνικα αυτοκίνητα. Κάποιος μου φωνάζει να κρατηθώ στην άκρη, ενώ τα τεράστια σφουγγάρια αρχίζουν να περιστρέφονται. Το ρεύμα κάνει να με παρασύρει πέρα-δώθε αλλά εγώ εξακολουθώ να κρατιέμαι στην άκρη, δεν φοβάμαι. Όταν η πλατφόρμα φέρνει το αμάξι προς τα έξω και προς το μέρος μου, πετάγομαι μακριά, γλυτώνω...

Τρίτη, 20 Αυγούστου 1991

Σήμερα το πρωί, είχαμε ένα άσχημο θαλασσινό ατύχημα: Η αδελφή μου και η φίλη της η Μιλένα πήγαν οικογενειακώς στο Κατραμόνησο με τη βάρκα του Λάμπη. Οι άνδρες έλειπαν με τις ώρες για ψάρεμα και οι γυναίκες έμεναν στην παραλία με τα παιδιά. Κάποια στιγμή, ο μικρός Θανάσης κρύφθηκε πίσω από κάτι βάρκες και άρχισε να πίνει νερό χωρίς να τον πάρει κανείς χαμπάρι. Όταν τον βρήκαν, είχε ήδη χάσει τις αισθήσεις του. Ευτυχώς, υπήρχε εκεί ένας τύπος με σκάφος κι έτσι μπόρεσαν να μεταφέρουν το παιδί εγκαίρως στο Ασκληπιείο Βούλας, όπου του έβαλαν ορό και οξυγόνο. Όταν φθάσαμε εγώ και οι γονείς μου εκεί, ο Θανάσης παρέμενε αναίσθητος, η Αλίκη έκλαιγε και ωδυρόταν, ενώ ο Χαράλαμπος την φοβέριζε: “Αν πεθάνει το παιδί, θα σε σκοτώσω!”. Εντέλει το παιδί συνήλθε αλλά έπαθε πνευμονία και το πήγαν στων Παίδων, όπου θα μείνει λίγες μέρες με ορό.

Μόλις γυρίσαμε στο σπίτι, χτύπησε το τηλέφωνο: Ήταν ο Ζαφειράκης (!) και με ρώτησε αν μπορώ “να πεταχτώ” μέχρι το γραφείο του στη Νέα Σμύρνη, για να του κάνω μια επείγουσα δουλειά. Του απάντησα ότι “δεν μπορώ να πεταχτώ, επειδή είχαμε ένα ατύχημα σήμερα το πρωί, παραλίγο να πνιγεί ο ανηψιός μου”. Έτσι, έστειλε την κυρία Ντίνα εδώ, να μου φέρει ένα κείμενο για μετάφραση, επειδή έκρινε πως η καινούργια γραμματέας του είναι ανίκανη. Τους έκανα τη δουλειά, με πλήρωσαν, τέλος κι αυτό. Περίεργη *σύμπτωση*, πάντως, να με θυμηθεί ο Λουκάς ειδικά αυτή την ημέρα...

Σάββατο, 24 Αυγούστου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια θρησκευτική σχολή, μαζί με την Πέρσα. Παρακολουθούμε ένα μάθημα Χριστολογίας σε τάξη, αλλά καθόμαστε σ' έναν διθέσιο καναπέ. Ο δάσκαλος είναι νέος και ωραίος. Ακούγονται μουσικά όργανα και τραγούδια.

Όταν τελειώνει το μάθημα, φεύγουμε όλοι μαζί, τραγουδώντας. Φθάνοντας σ' έναν στενό, χωμάτινο δρόμο, ερχόμαστε αντιμέτωποι με ληστές. Προλαβαίνω και κρύβομαι πίσω από έναν φράχτη σε μια γωνία. Οι εχθροί συλλαμβάνουν τους υπόλοιπους και τους οδηγούν πίσω, προς τη σχολή, ενώ έχουν βάλει στο μάτι μια ωραία κοπέλα, την οποία προορίζουν για τον αρχηγό τους. Εμένα με προσπερνούν χωρίς να με δουν. Σκοπεύω να τους σώσω όλους και ακολουθώ από κοντά, καταστρώνοντας ένα σχέδιο δράσης.

Κυριακή, 25 Αυγούστου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα λούνα παρκ, όπου δεσπόζει ένας πύργος φτιαγμένος από φουσκωτά πολύχρωμα μπαλόνια. Σκαρφαλώνω από τον ένα φουσκωτό όγκο στον άλλο, ενώ κάπου βλέπω και την δεκάχρονη κόρη της Ουρανίας. Δεν μπορώ να προχωρήσω πάνω από ένα σημείο, επειδή εκεί τα παιδιά κάνουν δύσκολες ασκήσεις, που εγώ δεν μπορώ να κάνω. Η μητέρα της Ουρανίας, ανάμεσα σε άλλους θεατές, παρακολουθεί έκθαμβη, καθώς η μικρή εκτελεί με ευκολία δύσκολα ακροβατικά, πηδά με εκπληκτική ευκινησία από δω κι από κεί, ώσπου κρέμεται ανάποδα με τα πόδια σπαγγάτο.

Σύντομα κάποιοι με κυνηγούν για να μου πάρουν κάτι μικρά κυκλικά αντικείμενα που κρατώ στα χέρια μου. Κλείνομαι σ' ένα δωμάτιο μα δεν προφταίνω να κλειδώσω την πόρτα. Πετώ τα αντικείμενα πίσω από άλλα πράγματα, μα οι εχθροί τα βρίσκουν. Όπως ανακαλύπτουμε σύντομα, τα κυκλικά αντικείμενα κινούνται από μόνα τους χάρη σε κάτι άπτερα έντομα που είναι εγκλωβισμένα μέσα τους.

Ακούω (και βλέπω;) ότι στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο πετούσαν αυτά τα τρωκτικά έντομα από αεροπλάνο πάνω από το Λονδίνο. Αρχικά τα έντομα έφαγαν την επιφάνεια ενός κοντινού βουνού, ύστερα έπεσαν πάνω στη Γέφυρα του Πύργου και κατέστρεψαν μεγάλο μέρος της, ενώ καπνός υψωνόταν ψηλά. Καθώς ξυπνώ, ακούω μια αντρική φωνή να αντηχεί στο δωμάτιό μου. Πετάγομαι πάνω ανήσυχη. *Τι να ήταν αυτό;*

Ερωτικό Όνειρο: Ξεκινά σαν κόμικ, που σταδιακά υλοποιείται. Ένα όμορφο κορίτσι, ντυμένο με κομπινεζόν, είναι ξαπλωμένο σ' ένα κρεβάτι με τα χέρια δεμένα πάνω. Τέσσερις άνδρες θέλουν να την(με) βιάσουν. Την(με) αγγίζουν τολμηρά, η κοπέλα (εγώ;) ερεθίζεται, νιώθει την ηδονή...

Πέμπτη, 29 Αυγούστου, 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μαζί με τη μαμά, βρισκόμαστε σ' ένα ωραίο εξοχικό μέρος. Ξαφνικά, όμως, πιάνει πυρκαγιά. Οι ντόπιοι ελευθερώνουν νερό από το ποτάμι, ώστε η πλημμύρα να σβήσει την φωτιά. Στο μεταξύ, εμείς τρέχουμε σ' ένα χωράφι για να σωθούμε. Στην άκρη του χωραφιού υπάρχει ένα "χάσμα". Περνώντας το, ξεκινά ένας άλλος κόσμος,

θαυμάσιος, πανέμορφος, διασκεδαστικός, σαν έργο του σινεμά. Όταν επιστρέφουμε στον τόπο μας, διηγούμαστε στους άλλους όσα ζήσαμε εκεί. Τώρα, όμως, το χάσμα έχει κλείσει για πάντα. Ξυπνώ με μια αίσθηση γαλήνης και ικανοποίησης· ωστόσο, δεν θυμάμαι περισσότερες λεπτομέρειες απ' αυτό το υπέροχο όνειρο. Κρίμα...

Σάββατο, 31 Αυγούστου 1991

Η μαμά κι εγώ βρισκόμαστε στη Σαλαμίνα, προσκελημένες για ένα διήμερο στο σπίτι της θείας Μαρίας από τον Κορυδαλλό. Έχουμε πάρει και τον εξάχρονο Γιάννη μαζί, ο οποίος μας ζαλίζει συνεχώς. Τι ήθελε η μητέρα μου και τον κουβάλησε; Δεν μπορεί πια να αντέξει δυο μέρες χωρίς τα κουτσούβελα της αδελφής μου;

Τέλος πάντων, δεν περνάμε κι άσχημα, κάνουμε τις βόλτες μας, πηγαίνουμε και στην παραλία. Σε μια φάση, καθώς περπατώ μαζί με τον μικρό, αντηχούν λαϊκά τραγούδια στο διαπασών, που έχει βάλει ένας γείτονας. Μόλις φθάνουμε ακριβώς έξω από αυτό το σπίτι, ακούγεται από το ραδιόφωνο μια βαριά μάγκικη φωνή: "Γειά σου Γιαννάκη, μάγκα!" Οι δυο μας γελάμε αυθόρμητα με τη *σύμπτωση*. Πέρα μακριά, πάνω στο βουνό, διακρίνω το σπίτι της Μαρίας Ψωμιάδου στο Στενό, εκεί όπου είχα περάσει μια ξέγνοιαστη βδομάδα το καλοκαίρι του 1977...

Παρασκευή, 6 Σεπτεμβρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε φαστφουντάδικο μαζί με τη φίλη μου τη Λένα, όμως η συμπεριφορά των σερβιτόρων είναι περίεργη: Εξυπηρετούν τη Λένα, μα αγνοούν εντελώς εμένα. Συνεχώς καθυστερούν να με σερβίρουν, με δικαιολογίες του τύπου "Σε λίγο". Μια σερβιτόρα κάθεται απέναντί μου και χαζεύει.

"Γιατί δεν με σερβίρετε εμένα;" τη ρωτάω.

"Σε λίγο", μου απαντά περιπαικτικά εκείνη κι εγώ νευριάζω.

"Θα πάω να φάω αλλού!" Λέω και σηκώνομαι να φύγω.

Στο δρόμο αλλάζω γνώμη. *Γιατί να είμαι πάντα το θύμα;*

σκέφτομαι. Γυρίζω πίσω κι απαιτώ να δω το διευθυντή. Οι σερβιτόρες αρνούνται να με οδηγήσουν σ' αυτόν. Ανεβαίνω τις σκάλες μόνη μου και καταλήγω σ' ένα μεγάλο λευκό χώρο, όπου βρίσκω το σκοτεινό δωμάτιο του διευθυντή. Διστάζω να μπω, προσπερνάω. *Και τι θα πετύχω; Δεν είναι αυτά για μένα,* συλλογίζομαι.

Ανεβαίνω μερικά σκαλάκια και μπαίνω σε μια τεράστια κρεβατοκάμαρα με πολλά λευκά χωρίσματα. Εκεί οι προϊστάμενοι πηδούν τις σερβιτόρες. Τους πιάνω στα πράσα. *Θα μπορούσα να τους εκβιάσω*, σκέφτομαι, αυτοί όμως σηκώνονται και με κυνηγούν. Τρέχω γρήγορα και καταφέρνω να βγω στη βεράντα, περνώντας μέσα από ένα παραθυράκι. Με κλωτσιές και χτυπήματα καράτε εξουδετερώνω δυο-τρεις που με προφταίνουν. Κρύβομαι κάπου στο πλάι, οι άλλοι νομίζουν πως πήδηξα κάτω, κι έτσι με χάνουν. Πηδώ τη μάντρα, ξεπερνώ μια επικίνδυνη γωνία, σκαρφαλώνω πάνω από κενό χώρο και καταλήγω πάνω σε κάτι κεραμίδια. Φοράω μπότες με στενό παντελόνι από μέσα. Η αίσθηση της περιπέτειας με ηδονίζει.

Στη συνέχεια πηδώ κάτω, σ' ένα μικρό πέτρινο δρομάκι, στο τέρμα του οποίου υπάρχουν σκαλιά μπροστά στην ξύλινη πόρτα ενός κτηρίου. Το όλο σκηνικό θυμίζει άλλη εποχή. Διστάζω να βγω στο μεγάλο δρόμο και τελικά χτυπώ την ξύλινη πόρτα επειδή κάποιος πλησιάζει. Τελικά, μου ανοίγει ένας μεσόκοπος άνδρας. “Είμαι κουρασμένη από το δρόμο και απλώς θα ήθελα να ξεκουραστώ κανένα μισάωρο”, του εξηγώ.

Μπαίνω μέσα και βλέπω ότι είναι ένα μπαρ παλιάς εποχής με ξύλινη διακόσμηση, γεμάτο καπνούς και ύποπτους θαμώνες. Ωστόσο, αισθάνομαι άνετα, σα να βρίσκομαι στο στοιχείο μου. Κάθομαι στον πάγκο του μπαρ και παίρνω μπαγιάτικα κουλούρια με ζάχαρη άχνη, σπασμένα πάνω σ' ένα μικρό πιάτο. Οι χαρτοπετσέτες είναι βρώμικες, μάλλον χρησιμοποιημένες. Λίγο πιο πέρα κάθεται ένας μαυροντυμένος βαρύς τύπος, που θυμίζει το Τέρας του Φρανκενστάιν.

Ερμηνεία: Όλη η ζωή μου σε αλληγορία. Συχνάζω σε κοσμικά μέρη μαζί με φίλους, ωστόσο στα περιβάλλοντα αυτά εγώ δεν γίνομαι αποδεκτή, για απροσδιόριστους λόγους.

Συνηθισμένη μου ως τώρα αντίδραση, η φυγή. Ξαφνικά, όμως, αλλάζω νοοτροπία. Ψάχνω ν' ανακαλύψω τον "διευθυντή", για να βρω το δίκιο μου και να ξεδιαλύνω το μυστήριο της απόρριψής μου. Διαισθάνομαι, ωστόσο, πως οι "προϊστάμενοι" δεν θα πάρουν το μέρος μου, εφόσον αυτοί "πηδούν τις σερβιτόρες". Άλλωστε, σε όλα τα κυκλώματα οι υπηρέτριες έχουν τη μύτη ψηλά επειδή πηδιούνται με τους προϊσταμένους. Όμως, κάποιοι καταλαβαίνουν ότι ξέρω, γι' αυτό αρχίζουν να με καταδιώκουν και να με πολεμούν. Γρήγορα βλέπω ότι μια κατά μέτωπο επίθεση δεν θα μου βγει σε καλό, καθώς αυτοί είναι πολύ περισσότεροι κι εγώ δεν έχω συμμάχους. Έτσι, κρύβομαι όπου βρω...

Συγχρονισμός του βιβλίου: *Στις 17 Αυγούστου 2007 διορθώνω αυτή τη σελίδα στο χειρόγραφο ημερολόγιό μου. Πιο βράδι συναντώ τη φίλη μου τη Λένα στο σπίτι της, για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια, μετά από τυχαία συνάντηση που είχαμε το πρωί στην εκκλησία.*

Σάββατο, 7 Σεπτεμβρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι σε εκδρομή στον Πόρο μαζί με τους γονείς μου. Η αδελφή μου είναι έγγυος, ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Μένουμε σε δικό μας σπίτι, περνάμε ευχάριστα. Δοκιμάζουμε διάφορα φαγητά που μας φέρνουν. Ξεχωρίζω ένα μπλε καρπούζι, προϊόν μετάλλαξης, που γρήγορα γίνεται κόκκινο. Επίσης με εντυπωσιάζουν κάτι μπουκαλάκια με παράξενα ποτά.

Ξαφνικά, ο χώρος έξω θυμίζει Άγρια Δύση και στους δρόμους υπάρχει αναταραχή. Μια γυναίκα (εγώ;) ντυμένη με καουμπόϋκα ρούχα συναντά διάφορους άνδρες στο δρόμο. Συμφωνεί να πάει με έναν τους αλλά... "για στάσου! Εμείς έχουμε ξανασυναντηθεί προηγουμένως! Πώς γίνεται, το ίδιο πρόσωπο στον ίδιο δρόμο δυο φορές; Παγίδα!" αναφωνεί, βγάζει το όπλο της και σκοτώνει τους δυο όμοιους.

Φθάνοντας σε μια στάση λεωφορείου, η καουμπόϋσσα (εγώ) βλέπει ότι οι άλλες γυναίκες είναι ντυμένες με λευκές και ροζ τουαλέτες. Για να μην γίνεται στόχος, αποφασίζει να

φορέσει και αυτή άσπρα ρούχα. Παλεύει/ω με μια γυναίκα, κερδίζω έπαθλο 2000 λίρες. Νικώ εύκολα, σχεδόν διασκεδάζοντας.

Τώρα βλέπω πολύ κόσμο να καταφθάνει σε δυο ομάδες, καθισμένοι σε αεροκαθίσματα που κρέμονται από τεράστιους χαρταετούς. Η πρώτη ομάδα προσγειώνεται ομαλά στο έδαφος, η δεύτερη καταλήγουν σε ανώμαλη προσγείωση πάνω σ' ένα διώροφο σπίτι. Μόλις έχουν σωθεί όλοι από σοβαρό κίνδυνο...

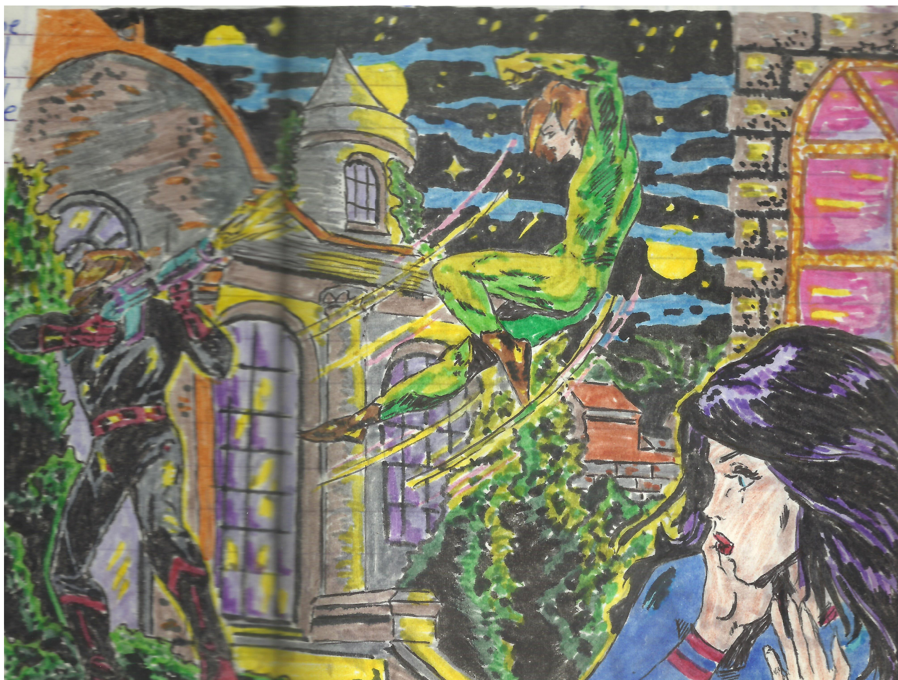
Πέμπτη, 12 Σεπτεμβρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένας κακός επιστήμων έχει κλέψει ένα μωρό για να το χρησιμοποιήσει σε πειράματα. Προσπαθεί να φύγει αθέατος από το δωμάτιο, αλλά δυσκολεύεται επειδή εκεί δίπλα στέκεται μια γυναίκα, η οποία έχει ένα παράξενο πρόβλημα υγείας: Οι πνεύμονές της μαζεύουν αράχνες μέσα σε θύλακες με νερό. Για να τις σκοτώνει πρέπει να κάνει καυτά μπάνια και να παίρνει ένα ειδικό φάρμακο φτιαγμένο από οξέα και βασιλικό νερό.

Εντέλει, ο τύπος πηδάει πάνω από ξύλινα κάγκελα για να διαφύγει, όμως καταλήγει μέσα σε μια δεξαμενή γεμάτη με οξύ. Γρήγορα του διαβρώνει το δέρμα, τα εντόσθιά του βγαίνουν έξω και τον τυλίγουν, μαζί με το μωρό που τώρα έχει μεταμορφωθεί σε γάτα...

Σάββατο, 14 Σεπτεμβρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Δυο νεαροί κατάσκοποι, ένας άνδρας και μια γυναίκα κατευθύνονται προς τα ρώσικα ανάκτορα. Θέλουν να σώσουν μια κοπέλα που είναι εκεί αιχμάλωτη, ντυμένη με κουρέλια και δεμένη στον τοίχο με χειροπέδες. Εγώ στέκομαι εκεί απέξω και προσπαθώ να φωτογραφίσω το ανάκτορο. Πέρα στο βάθος διακρίνονται κόκκινες στέγες ανάμεσα σε δένδρα. Δεν μπορώ να πάρω τη φωτογραφία, επειδή το ανάκτορο είναι πολύ ψηλά. Σκαρφαλώνω προσεκτικά σε μια αυλή πατώντας σε μια καρέκλα, όμως το τοπίο δεν φαίνεται ωραία από εδώ.

Στο μεταξύ οι κατάσκοποι έχουν γίνει αντιληπτοί και τους κυνηγά η αστυνομία. Κατρακυλούν σε μια πλαγιά, ώσπου πιάνονται στα δένδρα και στηρίζονται στα πόδια τους. Οι αστυνομικοί τους φθάνουν, ένας από αυτούς ανακαλύπτει την γυναίκα πίσω από έναν πεσμένο κορμό και της κολλάει ένα πιστόλι στον κρόταφο. Ο άνδρας παλεύει με τους άλλους, τελικά οι δυο τους ξεφεύγουν, καταλήγουν τρέχοντας στο παλάτι, και βρίσκουν τη βασίλισσα. Εκείνη πάει να φωνάξει τρομαγμένη, αναμένεται μια υψίφωνη κραυγή, όμως το μόνο που ακούγεται από το στόμα της είναι ένα υποτονικό "Αα", δυο φορές...

Πέμπτη, 26 Σεπτεμβρίου 1991

"Νέμεσις", συνέχεια: Αρνούμενη να παραδεχτώ ότι έχω πετάξει στον αέρα τέσσερις μισθούς για μια απαράδεκτη έκδοση, από τις αρχές του μήνα προσπάθησα να προωθήσω μόνη μου το μυθιστόρημά μου σε κάποιες εταιρείες διανομής εντύπων. Ωστόσο, όπως ήταν αναμενόμενο, κανένας από τους διανομείς δεν ήταν διατεθημένος ν' αναλάβει ένα τέτοιο βιβλίο.

Όλοι με απέρριψαν με διάφορες δικαιολογίες.

Κατόπιν, προσπάθησα να διακινήσω μόνη μου το βιβλίο σε βιβλιοπωλεία και περίπτερα. Ελάχιστοι δέχθηκαν να πάρουν δυο-τρία αντίτυπα και να τα καταχωνιάσουν σε μια σκοτεινή γωνιά -σιγά μην τα έβαζαν στη βιτρίνα. Ευτυχώς, δεν άργησα να συνειδητοποιήσω πόσο χρονοβόρο, κουραστικό και άκαρπο θα ήταν να συνεχίσω τη διανομή μόνη μου. Ακόμη κι αν κατάφερνα να διαθέσω μερικά αντίτυπα, μετά θα έπρεπε να περνώ κάθε τόσο από τα βιβλιοπωλεία και να ελέγχω τις πωλήσεις -που δεν θα γίνονταν ποτέ! Κοντολογίς, θα παιδευόμουν επ' άπειρον για το τίποτα! Εντέλει, χάρισα καμιά τριανταριά αντίτυπα σε φίλους και συγγενείς, ενώ εγώ κράτησα τα υπόλοιπα 970 στοιβαγμένα πίσω από την πόρτα του γραφείου μου. Σε όποιον τα βλέπει και ρωτάει, λέω πως ανήκουν σε μια φίλη μου συγγραφέα, η οποία μου έχει ζητήσει να της τα φυλάξω προσωρινά.

Σήμερα το πρωί, έτυχε να περάσει από το γραφείο μου ο κύριος Βασιλείου, φίλος του πατέρα μου, επίσης συγγραφέας. Μου έφερε ένα μυθιστόρημά του που έχει γράψει και εκδώσει ο ίδιος, με δικά του έξοδα: Είναι μια αξιοπρεπέστατη έκδοση, με ωραία δουλεμένο εξώφυλλο, σωστό ματ χαρτί, καλή ευανάγνωστη γραμματοσειρά, φαρδιά περιθώρια, όλα τέλεια. Κάτω δεξιά στο εξώφυλλο διακρίνεται το όνομα ενός γνωστού εκδοτικού οίκου. Όπως μου εξήγησε ο κύριος Βασιλείου, δεν χρειάστηκε να πληρώσει περισσότερα χρήματα από μένα. "Σε γδύσανε!" μου είπε χαρακτηριστικά, συγκρίνοντας το βιβλίο του με το δικό μου. Τέλος. Δεν σκοπεύω να ξανασχοληθώ με συγγραφή μυθιστορημάτων και τα τοιαύτα...

Πέμπτη, 26 Σεπτεμβρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο εξωτερικό και παρακολουθώ το γύρισμα ενός ισπανικού έργου, όπου μερικοί "γκρίνγκος" τρέχουν, πηδούν με σχοινιά, εκτελούν διάφορα κατορθώματα μέχρι που ξεσκεπάζουν κάποιους κατασκόπους.

Όταν ξυπνώ θυμάμαι το όνειρο, θέλω να το γράψω αλλά μια περίεργη απροθυμία με καθυστερεί. Επιβάλλομαι στον

εαυτό μου αλλά στο μεταξύ το έχω ξεχάσει σχεδόν όλο. Ύστερα δοκιμάζω να σηκωθώ μα τότε νιώθω μια άϋλη παρουσία δίπλα μου να με πιέζει, σα να έχει βάλει το πόδι της πάνω μου. Σκέφτομαι ότι πρόκειται για κόλπο του υποσυνειδήτου, κάνω ν' ανάψω το πορτατίφ αλλά αυτό δεν ανάβει. Σηκώνομαι όρθια, πηγαίνω σε άλλα δωμάτια του σπιτιού, το φως δεν ανάβει ούτε εκεί. Επιστρέφω στο κρεβάτι, όπου ξυπνώ πραγματικά...

Κυριακή, 29 Σεπτεμβρίου 1991

Το πρωί έκανα τις δουλειές του σπιτιού: Σκούπισα, ξεσκόνισα, σφουγγάρισα, έπλυνα το μπάνιο. Το μεσημέρι ξάπλωσα για να διαβάσω λίγο, με το παράθυρο δίπλα μου ανοιχτό. Στη διπλανή πολυκατοικία κάποιοι έκαναν μετακόμιση. Για ένα τέταρτο μονάχα με πήρε ο ύπνος: Ονειρεύτηκα πως περπατούσα σε κοντινούς δρόμους, όπου ακουγόταν μια εκκωφαντική μουσική heavy metal, με έντονα φωνητικά και δυνατά ντραμς.

Όταν ξύπνησα, πήγα μέχρι το οφίς και είδα κάτω μια κάφτρα τσιγάρου. Απόρησα: *Να ήλθε ο πατέρας μου όση ώρα κοιμόνουν;* Σύντομα, όμως, ανακάλυψα ότι η σίτα στο παράθυρο της κουζίνας ήταν κομμένη. Έλειπε το κλειδί από την πόρτα (προφανώς, κάποιος έκοψε τη σίτα για να το πάρει) και από το διπλανό δωμάτιο είχαν κάνει φτερά ένα πορτοφόλι που περιείχε τριάμισι χιλιάρικα, την ταυτότητά μου και τα κλειδιά μου. Εξαφανίστηκε επίσης μια μπιζουτιέρα με ορισμένα κοσμήματα (μια χρυσή αλυσίδα, χρυσά σκουλαρίκια, ένα ασημένιο δαχτυλίδι, όλα τα φω μπιζού), τρία ζευγάρια γυαλιά κι ένα τσαντάκι με ψιλοπράγματα. Ευτυχώς ο κλέφτης δεν προχώρησε μέχρι την κρεβατοκάμαρά μου, όπου είχα φυλαγμένα εξήντα χιλιάρικα.

Αμέσως μετά ειδοποίησα τον πατέρα μου και πήγαμε μαζί στην Αστυνομία για κατάθεση. “Μήπως σου ρίξανε τίποτα;” είπε η αστυνομικίνα που μου πήρε κατάθεση. Όντως: Πώς κοιμήθηκα τόσο βαθιά, ειδικά εκείνα τα 15 λεπτά που διήρκεσε η ληστεία; Οι γείτονες είπαν πως είδαν έναν μαυριδερό τύπο να διασχίζει την αυλή με την άνεσή του αλλά

δεν φαντάστηκαν πως ήταν κλέφτης...

Πέρα από την όποια ταραχή, θα χρειαστεί να αλλάξουμε κλειδαριές σε όλο το σπίτι, να αγοράσω καινούργια γυαλιά μυωπίας και ηλίου, ενώ θα πρέπει να αντικαταστήσω και μερικά από τα χαμένα κοσμήματα. Συνολική ζημιά γύρω στα εκατό χιλιάρικα...

Τετάρτη, 2 Οκτωβρίου 1991

Σήμερα το απόγευμα αποφάσισα να συναντήσω τον Χάρη, τον "υπαρχηγό" του Αλέξανδρου, και να του μιλήσω για τις δυο αστρικές προβολές που πέτυχα πρόσφατα. Ενδόμυχη επιθυμία μου ήταν να ενδιαφερθεί για μένα και να μου δώσει μια πιο συγκεκριμένη τεχνική αστρικής προβολής. Εκείνος, όμως, μου είπε ότι δεν υπάρχουν τέτοιες τεχνικές και με συμβούλεψε να μην επιδιώκω εμπειρίες του είδους, επειδή δεν είμαι ακόμα έτοιμη και μπορεί να μου γίνουν έμμονη ιδέα. Εντάξει αν συμβαίνουν ακούσια, κατά τη διάρκεια της χαλάρωσης, μα μέχρι εκεί. Στο κενό σημείο να αφήνομαι, τίποτε άλλο, είπε.

Στη συνέχεια, μου εξήγησε ότι οι εμπειρίες που ξεκινούν από όνειρα είναι καθαρά δημιούργημα της φαντασίας μου, δηλαδή τίποτε αξιόλογο. "Όλα ξεκινούν από τον φόβο σου απέναντι στην πραγματικότητα, νιώθεις ανήμπορη να αντιμετωπίσεις ορισμένες καταστάσεις, γι' αυτό αναζήτησες καταφύγιο στους κόσμους των ονείρων. Έχεις ενισχύσει τη φαντασία σου, μα η φαντασία μπορεί να σε εμποδίσει να προχωρήσεις επειδή προσφέρει ευχάριστες ψευδαισθήσεις. Επιπλέον, οι φαντασιώσεις διογκώνουν το εγώ", ήταν τα λόγια του. Πρέπει, λοιπόν, να σταματήσω τις φαντασιώσεις και να βιώνω την πραγματικότητα λεπτό προς λεπτό, όπως είναι. Καλύτερα να μην ασχολούμαι με όνειρα, αστρικές προβολές και τα τοιαύτα, που η αλήθεια τους δύσκολα ανιχνεύεται.

Δεν του άρεσε καθόλου όταν του εκμυστηρεύτηκα την παράξενη αίσθηση που έχω καμιά φορά, ότι δηλαδή εγώ είμαι το κέντρο του κόσμου και όλα περιστρέφονται γύρω μου. "Σαν την ξαδέρφη μου, που είναι σχιζοφρενής και βλέπει διαρκώς

μπροστά της έναν που κρατά μαχαίρι!” αναφώνησε κι εγώ απόρησα: *Τι σχέση έχει αυτό τώρα;* Τέλος πάντων, δεν έμεινα πάνω από μισή ώρα, επειδή ο Χάρης ξαφνικά σηκώθηκε όρθιος και μου έδωσε την εντύπωση πως αδημονούσε να φύγω.

Παρασκευή, 4 Οκτωβρίου 1991

Ψυχική Εμπειρία: Αρχικά ξεκινά σαν όνειρο, όπου ένας τραγουδιστής της heavy metal δίνει συναυλία. Προκαλεί το κοινό με προκλητικές κινήσεις των γοφών, οι γυναίκες πλησιάζουν και του βάζουν χέρι.

Ξυπνώντας, ακούω μια ψιθυριστή φωνή να μου υποβάλλει επίμονα "κοιμήσου", ενώ αισθάνομαι μια ξένη παρουσία στο δωμάτιο, σα να έχει μπει κάποιος από το παράθυρο. Νιώθω ότι ο τύπος πλησιάζει στο κομοδίνο δίπλα μου, γυρίζω να τον δω αλλά δεν είναι κανένας εκεί. Τότε συνειδητοποιώ ότι ο αέρας και το θρόισμα των φύλλων απέξω ήταν η φωνή.

Δευτέρα, 7 Οκτωβρίου 1991

Νωρίς το πρωί θέλω να κάνω άσκηση χαλάρωσης αλλά αδυνατώ: Με ενοχλούν τα ρούχα μου, τα βγάζω, κρυώνω. Σηκώνομαι, τα ξαναβάζω, κάνω μια δεκάλεπτη άσκηση καθισμένη σε καρέκλα. Δεν ικανοποιούμαι, ξαναπέφτω στο κρεβάτι ντυμένη, καταφέρνω να συγκεντρωθώ κάπως καλύτερα για ένα τέταρτο. Σύντομα ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μερικά κορίτσια παίζουν μπάλα μέσα στο δωμάτιο. Προσπαθώ να τα διώξω μα αρνούνται να φύγουν. Έρχεται η Αλίκη, μα δεν διακρίνεται καλά στο ημίφως της αυγής. Τα κορίτσια αποχωρούν, ξαναχτυπά η πόρτα, είναι πάλι η αδελφή μου. Ξαφνιάζομαι και τρομάζω, καθώς παρατηρώ ότι η πρώτη Αλίκη δεν έχει κεφάλι, παρά μόνο ένα παράξενο κοίλωμα στη θέση του λαιμού!

Ο φόβος κάνει το όνειρο διαυγές και αποφασίζω να το μετατρέψω σε άσκηση διαλογισμού: Νιώθω ότι “βγαίνω”, μα δεν μπορώ να δω το αστρικό σώμα μου, παρά μονάχα λίγο τα πόδια. Δοκιμάζω ν' ανοίξω τα μάτια. Στην αρχή δεν μπορώ, μετά καταφέρνω να τ' ανοίξω αλλά δεν βλέπω. Στο μεταξύ,

κάποια δύναμη με παρασέρνει βαθιά, μέσα σ' ένα φαρδύ πηγάδι. Πέφτοντας, περισσότερο σαν από έλξη μαγνήτη παρά σαν ελεύθερη πτώση, διακρίνω το χείλος του, επάνω ψηλά, ν' απομακρύνεται γοργά. Καταλήγω σ' ένα άλλο όνειρο, όπου είναι τώρα νύχτα και βαδίζω μαζί με παρέα σε ανηφορικό δρόμο, πλάι στη θάλασσα. Φώτα λαμπυρίζουν πέρα στην απέναντι όχθη, αστέρια αστράφτουν στον ουρανό...

Ασκήσεις τηλεπάθειας με κάρτες Zener (φτιαγμένες από μένα) έχουν τα εξής αποτελέσματα:

1 Ιουλίου:	Πρόγνωση	1ο → 2ο = 10/25
9 Αυγούστου:	Ολίσθηση στο παρελθόν	2ο → 1ο = 10/25
25 Αυγούστου:	Ολίσθηση στο παρελθόν	9ο → 1ο = 10/25
3 Οκτωβρίου:	Τηλεπάθεια	9/25
19 Οκτωβρίου:	Ολίσθηση στο παρελθόν	4ο → 1ο = 11/25
26 Οκτωβρίου:	Πρόγνωση	1ο → 4ο = 11/25

(Πρόγνωση: Αυτό που εγώ βρίσκω πρώτο έρχεται στην πραγματικότητα δεύτερο κ.ο.κ. Ολίσθηση στο παρελθόν: Αυτό που εγώ βρίσκω ένατο έρχεται πρώτο κ.ο.κ. Τηλεπάθεια: Αυτό που βρίσκω πρώτο, έρχεται πρώτο).

Τετάρτη, 9 Οκτωβρίου 1991

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι πάνω σ' ένα δέντρο και σκέφτομαι ότι τώρα που κοιμάμαι είναι πιο εύκολο να κάνω άσκηση. Κλείνω τα μάτια και ξεκινώ διαλογισμό. Σύντομα ένα μαύρο τούνελ έρχεται και με παρασέρνει μέσα του. Μου φαίνεται δισδιάστατο, σαν ταινία, έτσι γίνομαι κι εγώ δισδιάστατη. Η σκοτεινή σήραγγα με απορροφά γοργά, ενώ διάφορες εικόνες φαίνονται να ξετυλίγονται απέξω μα δεν μπορώ να τις διακρίνω· είναι σα να τις βλέπω πίσω από σκούρο βέλο. Τότε θυμάμαι τον Αλέξανδρο, που δεν θέλει να κάνουμε τίποτα χωρίς να μας το έχει πει ο ίδιος, κι αρχίζω να ανησυχώ. Προσπαθώ να σταματήσω, αναστρέφω την πορεία μου ώσπου βγαίνω από το τούνελ και ξαναβρίσκομαι πάνω στο δέντρο. Ξυπνάω μετά από πίεση, αρκετά προβληματισμένη...۩

Χθες βρήκα το θάρρος και μίλησα μπροστά σε όλη την

τάξη σχετικά με τις αστρικές προβολές μου και για δυο ακόμη πρόσφατα όνειρα, στα οποία επιχείρησα μετατροπή του ύπνου σε ύπνωση. Το έκανα σε μια στιγμή ψυχολογικής έντασης, πότε υπερίσχυσε η επιθυμία μου "να καταπλήξω τα πλήθη", και "να βουλώσω στόματα". Είμαι σίγουρη ότι πολλοί σοκαρίστηκαν, ίσως και να στενοχωρήθηκαν -αλλά δεν είναι αυτό που με απασχολεί.

Αρχικά, ένιωσα πως εκτονώθηκα με τις εξομολογήσεις μου· γρήγορα όμως μετάνιωσα που ανοίχτηκα. Για την ακρίβεια, δεν είδα κανέναν να εκπλήσσεται ευχάριστα. Υποψιάζομαι πως ό,τι κι αν κάνω εγώ, τη γη να φέρω πάνω και τον ουρανό κάτω, κανείς δεν πρόκειται να αναγνωρίσει την αξία μου! Επιπλέον, ο δάσκαλος έσπευσε αμέσως να περιαυτο-λογήσει μπροστά στην τάξη: "Κι εγώ έχω κάνει εκατοντάδες αστρικές προβολές!". Στη συνέχεια βάλθηκε να με αποθαρ-ρύνει, λέγοντάς μου να μην ξανακάνω τίποτε άλλο επειδή είναι πολύ νωρίς, το υποσυνείδητό μου δεν είναι καθαρό και υπάρχει κίνδυνος τρέλας από το ονείρεμα, ιδίως από τη μετατροπή του ονείρου σε ύπνωση. Κι όμως, αλλιώς μου τα είχε πει ο Χάρης, ότι δηλαδή δεν πειράζει να κάνω αστρικές προβολές, φθάνει να γίνονται αθέλητα κατά τη διάρκεια της άσκησης και όχι επίτηδες, ενώ με είχε ενθαρρύνει να μετατρέπω το όνειρο σε ύπνωση! Ακόμη, ο Χάρης μου είχε πει ότι δεν υπάρχει ειδική τεχνική για αστρική προβολή, ενώ ο Αλέξανδρος λέει ότι υπάρχει και είναι πολύπλοκη. *Αντιφάσκουν οι κύριοι...*

"Ό,τι με εμποδίζει να προχωρήσω στην καθημερινή μου ζωή, θα με εμποδίσει και στο αστρικό πεδίο. Οπότε γιατί ν' αποπειραθώ ονείρεμα, αστρική προβολή ή κάτι τέτοιο;" πετάχτηκε ξαφνικά η Θεανώ, υπονοώντας ότι εκείνο που δεν μας επιτρέπει να εξελιχθούμε είναι το βεβαρυμένο μας υποσυνείδητο, δηλαδή ο εαυτός μας -σύμφωνα πάντα με τις διδαχές του Αλέξανδρου. Εγώ, όμως, υποψιάζομαι ότι μπορεί να υπάρχουν άλλοι, πιο σημαντικοί, εξωτερικοί παράγοντες αναχαίτισης.

Πέρα απ' αυτά, έχει κλονιστεί ξανά η εμπιστοσύνη μου για τον Ιανό. Είμαι πλέον πεπεισμένη ότι ο δάσκαλος μας

κοροϊδεύει με όλη αυτή τη βαρύγδουπη μυθολογία περί "προχωρημένων τμημάτων". Πριν τις καλοκαιρινές διακοπές, μας έλεγε ότι από Σεπτέμβρη θα κανονίζονταν νέα τμήματα. Κάποια Πέμπτη είπε για την "ερχόμενη φορά". Η ερχόμενη φορά έγινε τρεις εβδομάδες. Εντέλει, το νέο περιβόητο "προχωρημένο" τμήμα μεταφυσικής, στο οποίο ανήκω κι εγώ, αποδεικνύεται κάτι "ενδιάμεσο" -ούτε θεωρητικό, ούτε πρακτικό, δηλαδή τίποτα!

Κατανοώ ότι δεν είναι όλοι οι μαθητές κατάλληλοι για "προαγωγή". Άλλοι, όμως, που θα μπορούσαν και θα ήθελαν να προχωρήσουν δεν τους επιτρέπεται, με σαθρές δικαιολογίες, όπως: "Είσαι συναισθηματική", ή "πολύ εύθικτη" ή "ανυπότακτη" κλπ.

Ακόμη, έχω λοιπόν έντονες υποψίες ότι τα φυσικά ταλέντα όχι μόνο δεν προωθούνται εδώ, αλλά σαμποτάρονται σκοπίμως με τρόπους πονηρούς. Τελικά, ποια γνωρίσματα χαρακτηρίζουν έναν "προχωρημένο" μαθητή; Μήπως το να δέχεται πειθήνια και παθητικά τις συχνά παράλογες νουθεσίες και ύβρεις του "παντογνώστη" δασκάλου;

Δασκαλίστικη υποκρισία: "Ποιος από σας πήγε σε κάποιο ίδρυμα το καλοκαίρι, για να προσφέρει τις υπηρεσίες του; Κανείς! Όλοι σας πήγατε διακοπές!" μας μάλωσε σε μια στιγμή ο Αλέξανδρος και όλοι σίγησαν, αποδεχόμενοι την ενοχή τους. Αλήθεια, ποιός από τους "προχωρημένους" επισκέφτηκε φιλανθρωπικά ιδρύματα το καλοκαίρι; Η Ρένα που συνεχώς πετάει κακίες; Ή μήπως η Μαίρη, που το παίζει σπουδαία κότα επειδή είναι τσιράκι του δασκάλου; Μήπως, ο ίδιος ο Αλέξανδρος; Σιγά...

Υποψιάζομαι, λοιπόν, ότι αυτό που γίνεται στον Ιανό δεν είναι Μεταφυσική. Άλλα πράγματα περίμενα: πειράματα τηλεπάθειας, πνευματισμού, τηλεκίνησης, αστρικής προβολής, ψυχομετρίας κλπ, με χρήση συγκεκριμένων μεθόδων. Πέρυσι κάτι γινόταν, μα τώρα τίποτα! Μόνιμη δικαιολογία το μπλοκαρισμένο μας υποσυνείδητο. "Δεν μπορείτε να αποτυγχάνετε συνέχεια. Ύστερα, υποσυνείδητα η τεχνική συνδέεται με αποτυχία", υποστηρίζει ο δάσκαλος, για να δικαιολογήσει την

κατάργηση των τηλεπαθητικών πειραμάτων στην τάξη.

Όσο για την υπακοή, που τόσο εκθειάζουν οι δάσκαλοι, ξεκινά από μεταφυσικά θέματα και εξαπλώνεται πονηρά σε κάθε άλλο τομέα της ζωής του μαθητή. Κατά τη διάρκεια του μαθήματος, αρκεί η έκφραση προσωπικής άποψης πάνω στο πιο ασήμαντο θέμα, για να χαρακτηριστούμε ανάξιοι μαθητές. Ορισμένες φορές, μάλιστα, ο Αλέξανδρος μας παρουσιάζει επίτηδες ορισμένες εξωφρενικές θεωρίες, για να βολιδοσκοπεί αντιδράσεις. Μόνον όταν αυτές είναι μηδενικές, ικανοποιείται. Η αλήθεια είναι ότι κανένας πλέον δεν τολμά να μιλήσει μέσα στην τάξη. Φοβόμαστε ν' ανοίξουμε το στόμα μας, μήπως θεωρηθούμε απείθαρχοι, απροσάρμοστοι, ανεπίδεκτοι. Δεν μου αρέσουν καθόλου όλα αυτά...

Μετά το μάθημα έφυγα μαζί με τη Βανέσα και την Αφροδίτη. Είναι και αυτές προβληματισμένες με την κατάσταση που επικρατεί στο τμήμα μας. Η Βανέσα σκέφτεται ήδη να φύγει από τον Ιανό: “Δεν θέλω να ακούω τις βλακείες του ενός και του άλλου εκεί μέσα! Ήλθα για άλλο σκοπό στον Ιανό!”, μου έχει πει. Η κοπέλα είδε το “φως” στην πρώτη της κιόλας άσκηση χαλάρωσης, τα πήγαινε πολύ καλά και στα τηλεπαθητικά πειράματα, όμως κανείς από τους ιθύνοντες του Ιανού δεν έχει δείξει ενδιαφέρον. Τουναντίον, την αντιμετωπίζουν σα να είναι παρανοϊκή επειδή τους φέρνει κάποιες αντιρρήσεις και δεν επιδεικνύει την “πρέπουσα” τυφλή υποταγή στο δάσκαλο. “Είσαι νευρωτική και υστερική”, της έχει πει αρκετές φορές ο Αλέξανδρος, μπροστά σε όλους. Σαν αποτέλεσμα, η κοπέλα έχει μπλοκαριστεί, δεν έχει ξαναδεί το “φως”, ενώ η ως πρόσφατα ανεπτυγμένη τηλεπάθειά της δεν αποδίδει πλέον.

Η Αφροδίτη, και αυτή προικισμένη με έμφυτη διαίσθηση, έχει επίσης μπλοκαριστεί και δεν προχωρά. Απόψε μας μίλησε για μια φίλη της, η οποία κάνει ιδιαίτερα μαθήματα με τον γνωστό υπνωτιστή Φαίδωνα: Αυτός διδάσκει με συγκεκριμένες μεθόδους που φέρνουν άμεσο αποτέλεσμα, δεν κολάει σε μπούρδες περί αγνότητας του υποσυνειδήτου, ενώ θεωρεί φυσική την χρήση αόρατων δυνάμεων για να επιβληθεί κανείς

σε πρόσωπα και πράγματα. Ο Φαίδωνας αλλάζει το επίπεδο της συνείδησης των μαθητών του με υπνωτισμό, δεν περιμένει χρόνια ολόκληρα μήπως καταφέρουν να γίνουν άγιοι. Η εν λόγω κυρία έχει ήδη καταφέρει να εκτελέσει ψυχοκινητικά φαινόμενα και είναι πολύ ευχαριστημένη με τον δάσκαλό της. Μονάχα ένα πράγμα την προβληματίζει και δεν σκοπευει να το δεχτεί: Η λεγόμενη μύηση απαιτεί σεξουαλική μαγεία, κατά την οποία ο δάσκαλος αλείφει όλο το σώμα των μαθητών του με το σπέρμα του, ώστε να μη διαφεύγει η ενέργεια, λέει...

Πέμπτη, 10 Οκτωβρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάνω ποδήλατο στους γύρω δρόμους, έχοντας μαζί μου τον Θανάση μωρό. Λίγο πιο κάτω, ένας χοντρός που μοιάζει καθυστερημένος με εμποδίζει να περάσω, πετώντας μου τούβλα. Στρίβω στη Νηρηίδων μα εκείνος βρίσκεται πάντα μπροστά μου. Ένα τούβλο χτυπά το μωρό στο κεφάλι. “Θα σε σταματήσω!” του φωνάζω θυμωμένη.

Σηκώνω το δεξί χέρι και με το δάχτυλο τεντωμένο προς τον ουρανό διαγράφω οριζόντιους κύκλους στον αέρα, οι οποίοι δημιουργούν και στέλνουν ένα μαγνητικό πεδίο γύρω από τον εχθρό. Εκείνος χάνεται μα επανεμφανίζεται γρήγορα, και τώρα φαίνεται λογικός. Ωστόσο, σε λίγο ξαναβγαίνει μπροστά μου στο δρόμο και μου πετάει τούβλα πλαστικά, άρα όχι τόσο επικίνδυνα...

Σάββατο, 12 Οκτωβρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ανεβαίνω τα λευκά σκαλιά ενός παλατιού. Ένας ωραίος μυώδης άνδρας, όχι πολύ ψηλός, πλησιάζει και μου πιάνει το χέρι. Γινόμαστε φίλοι, φαίνεται καλός, καθόλου πονηρός. Με καθοδηγεί και μου δείχνει τους κήπους επάνω, που είναι πανέμορφοι με πολύχρωμα εξωτικά άνθη. Τρέχουμε μαζί και γελάμε σαν παιδιά. Υπέροχη αίσθηση... ⇑

Μετά από άσκηση διαλογισμού στο λεωφορείο το πρωί, “πέφτω βαθιά” κι έχω την εξής ***ψυχική εμπειρία:*** Είναι σα να βρίσκομαι στην κορυφή ενός σκοτεινού τούνελ με τετράγωνη

διατομή. Στο πάτο χαμηλά υπάρχει φως, φαντάζει σαν μια θάλασσα από φως. Η ίδια εμπειρία θα επαναληφθεί δυο φορές ακόμη, στις δυο επόμενες μέρες.

Κυριακή, 13 Οκτωβρίου 1991

Ευχάριστο απόγευμα με την παρέα από τον Ιανό, στο σπίτι του Αποστόλη, στο Φάληρο. Καθήσαμε όλοι μαζί στο μεγάλο, πολυτελές σαλόνι και περάσαμε ευχάριστες ώρες συζητώντας για τα αγαπημένα μας θέματα. Τέσσερις φορές ειπώθηκαν πράγματα ακριβώς πριν τα πω εγώ. Τηλεπάθεια;

Φεύγοντας, αργά το βράδι, πήρα κατά λάθος το λεωφορείο 217 για Μπραχάμι, το οποίο με κατέβασε αρκετά μακριά από τη Λεωφόρο Βουλιαγμένης. Μια μαυροφορεμένη γυναίκα, γύρω στα 55, προσφέρθηκε να με οδηγήσει ως εκεί. Ήταν ευγενική και καλοπροαίρετη, μιλήσαμε λίγο, μου έδειξε και το σπίτι της καθώς περνούσαμε απέξω. Ένιωθα μια παράξενη οικειότητα μαζί της, σα να την ήξερα από παλιά. Όταν αποχωριστήκαμε, μου ευχήθηκε “Ο Θεός μαζί σου!”. Δεν θα την ξαναδώ ποτέ, όμως αυτή η σύντομη συνάντησή μας, που δεν διήρκεσε πάνω από 15 λεπτά, είχε τόση μαγεία...

Δευτέρα, 14 Οκτωβρίου 1991

Μουσική τεχνική χαλάρωσης, δικής μου εμπνεύσεως: Από την ηλικία των δεκατριών ετών περίπου, ακούω καθημερινά μουσική με έναν παράξενο τρόπο: Κάθομαι σε μια καρέκλα, κλείνω τα μάτια και συγκεντρώνομαι στη μουσική, χτυπώντας το πόδι ρυθμικά στο πάτωμα. Ενίοτε τραγουδώ μαζί με τον τραγουδιστή, πράγμα που μου δίνει μια αίσθηση αρμονίας με το περιβάλλον. Αυτή η άσκηση δεν διαρκεί πάνω από μία ώρα και λαμβάνει χώρα συνήθως το βράδι....

Η μητέρα μου φρικάρει όταν το κάνω αυτό. Μόλις με πάρει χαμπάρι, ορμάει στο δωμάτιό μου φωνάζοντας: “Θα χαζέψεις με τη μουσική που ακούς!”

Αλήθεια, όμως, γιατί ακούω μουσική με αυτό τον τρόπο; Είναι άσκηση χαλάρωσης για μένα: Μόνη με τον εαυτό μου, συγκεντρώνομαι και απολαμβάνω ήχους που ταιριάζουν με το υποσυνείδητό μου. Κάποτε άκουγα Γιάννη Μαρκόπουλο, τώρα προτιμώ ποπ και ροκ. Βρίσκω ότι αυτού του είδους η άσκηση με ηρεμεί και μ' ενεργοποιεί. Αποτελεί για μένα ένα είδος ψυχικής θεραπείας, κάτι που χρειάζομαι. Και, οπωσδήποτε,

είναι μια ασχολία πιο ικανοποιητική από το να παρακολουθώ σαχλαμάρες στην τηλεόραση...

Τηλεπαθητικό πείραμα με την Αφροδίτη: Την καθορισμένη ώρα συγκέντρωσα την προσοχή μου σ' ένα παπούτσι με λεπτό τακούνι, εκείνη το είδε σαν ποτήρι κολωνάτο. Ακόμη, είδε διαβήτη, κύκλους, ημικύκλια, τετράγωνα, την ώρα που έφτιαχνα τις νέες κάρτες Zener!

Πέμπτη, 17 Οκτωβρίου 1991

Ψυχική Εμπειρία: Αμέσως μετά την πρωινή άσκηση διαλογισμού, για μια στιγμή χαλάρωσα και αφέθηκα γυρισμένη στο πλάι. Προσπάθησα να βγω από το σώμα μου οραματιζόμενη την κίνηση δύο σημείων που διαγράφων αντίθετες, παράλληλες κυκλικές τροχιές στον αέρα· όμως, αντί για αστρική προβολή, ένιωσα πίσω στην πλάτη ένα παγωμένο ρεύμα αέρα να με κατακλύζει από πάνω ως κάτω. Απόλαυσα για λίγο την ηδονική αίσθηση, ώσπου γύρισα ανάσκελα και το ρεύμα σταμάτησε. Στη συνέχεια θέλησα να σηκωθώ να καταγράψω την εμπειρία, όμως μια σειρά από ονειρικές σκηνές που εισέβαλαν στην συνείδησή μου, με καθυστέρησαν...⇧

Ζωή και Θάνατος: Τη μία στιγμή ζεις και την άλλη πεθαίνεις. Τη μία στιγμή είσαι εδώ και αναπνέεις, την άλλη παθαίνεις ένα ατύχημα και τελείωσες. Το πέπλο που χωρίζει την ύπαρξη από την ανυπαρξία είναι απίθανα λεπτό, όλοι ξέρουμε πως ο θάνατος καραδοκεί σε κάθε μας βήμα, ωστόσο η πραγματικότητα του θανάτου αποτελεί μυστήριο για τον ανθρώπινο νου. Κανείς δεν συνειδητοποιεί πραγματικά ότι κάποτε θα πάψει να υπάρχει. Το όλο θέμα μοιάζει αδιανόητο: Τη μία στιγμή είσαι στον κόσμο, την άλλη στιγμή ο κόσμος συνεχίζει χωρίς εσένα (+ + + ; - - -).

Αλλά και η ζωή είναι ένα μυστήριο που ποτέ δεν κατανοούμε πλήρως. Λέω ότι εγώ υπάρχω, είμαι εδώ. Αλλά ποιά είμαι εγώ; Τίποτα δεν μπορεί να εξηγήσει επαρκώς αυτό που είμαι. Αν η μητέρα μου είχε παντρευτεί έναν άλλον άνδρα, εγώ δεν θα είχα γεννηθεί ποτέ. Αλλά ακόμη κι αν η σύλληψή

μου είχε γίνει μια διαφορετική στιγμή, τώρα δεν θα ήμουν αυτή που είμαι, θα ήμουν ένα διαφορετικό άτομο, θα μπορούσα κάλλιστα να είμαι η αδελφή μου!

Όταν κάποτε έρχεται ο θάνατος, όλα τελειώνουν και ο νεκρός είναι σα να μην υπήρξε ποτέ. Ο θάνατος μπορεί να είναι ένα φαινόμενο πιο αληθινό από τη ζωή, εφόσον είναι για όλους το ίδιο, εκεί οδηγούνται όλοι και όλα...

Κυριακή, 20 Οκτωβρίου 1991

Η λατρεία της φρίκης: Χθες βράδι πήγαμε σινεμά με την Πέρσα και είδαμε την "Σιωπή των Αμνών". Μας άρεσε πολύ η ταινία, όπως και στους περισσότερους θεατές. Αλήθεια, όμως, γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι απολαμβάνουν τα θεάματα φρίκης; Μπορώ να διακρίνω τους εξής λόγους:

α) Οι σκηνές φρίκης χαρίζουν στον μέσο άνθρωπο αυτό που λείπει από τη ζωή του, δηλαδή την ένταση. Οι ταινίες αυτές κρατούν τα νεύρα τεντωμένα και την προσοχή τεταμένη στο έπακρο, πάντα από απόσταση ασφαλείας.

β) Ανοίγουν το δρόμο για βίαιες, απαγορευμένες φαντασιώσεις: Θα μπορούσα να απελευθερώσω τη βιαιότητά μου πάνω σ' έναν ψυχοπαθή δολοφόρονο, χωρίς τύψεις.

γ) Σε ορισμένες περιπτώσεις ο θεατής ταυτίζεται με το Κακό επειδή έτσι νιώθει πως παίρνει το αίμα του πίσω για τις αδικίες που έχει υποστεί ο ίδιος στη ζωή του.

δ) Μπροστά στην πραγματικότητα του έργου, η ζοφερή καθημερινότητα φαντάζει παράδεισος!

ε) Η πλειοψηφία των ανθρώπων νιώθουν μια σαδιστική ικανοποίηση όταν παρακολουθούν σκηνές βίας, συμφοράς, βασανισμών, θανάτων. Αυτό μπορεί να οφείλεται στην καταπιεσμένη επιθετικότητα ή την κακία που έχουν όλοι μέσα τους αλλά δεν τολμούν να εκφράσουν ανοιχτά...

Τετάρτη, 23 Οκτωβρίου 1991

Παλιές Πληγές: Μετά από ζωηρή συζήτηση με τη φίλη μου την Αφροδίτη, μόλις τώρα συνειδητοποιώ ότι μεγάλο μέρος των προβλημάτων μου οφείλονται σε ανωμαλίες της σωματικής

μου ανάπτυξης: Κατ' αρχήν, ήμουν ακόμη παιδί, μόλις είχα κλείσει τα δέκα, όταν μου ήλθε περίοδος. Παραδόξως όμως, αντί το σώμα μου να σχηματιστεί (όπως γίνεται όταν έλθει περίοδος στο κορίτσι), παρέμεινε παιδομορφικό: Ποτέ δεν έκοψα μέση, ο κορμός μου είχε πάντα κυλινδρικό σχήμα· τα στήθη παρέμειναν μικροσκοπικά, σαν 11χρονης· το βάρος μου ήταν πάντα 20 κιλά μικρότερο από το κανονικό, ενώ το ύψος μου υπερβολικό (1,62 στα 11 χρόνια μου). Με αυτές τις διαστάσεις δεν έδινα την εντύπωση παιδιού, αλλά ούτε και γυναίκας αργότερα. Γι' αυτό δεν γινόμουν πουθενά δεκτή, ούτε στις παρέες των παιδιών, ούτε στις κοριτσοπαρέες της εφηβικής ηλικίας.

Παράλληλα, από τη νηπιακή ακόμη ηλικία είχα πρόβλημα αποδοχής του φύλου μου. Από μικρή ήθελα να είμαι αγόρι: Όταν παίζαμε "Αδάμ και Εύα" με τον Γρηγόρη, του πρότεινα πάντα να είναι αυτός η Εύα -πράγμα που εκείνος αρνιόταν βέβαια. Μου άρεσαν τα αγορίστικα παιγνίδια, δεν έπαιζα με κούκλες, ούτε είχα ποτέ όρεξη να παντρευτώ και να κάνω παιδιά. Ανέκαθεν ονειρευόμουν να γίνω πιλότος, αστροναύτης, επιστήμονας, όχι νοικοκυρά και μητέρα -πράγμα απαράδεκτο για ένα κορίτσι, ειδικά εκείνες τις εποχές.

Τώρα έχω κλείσει τα 28, όμως το σώμα μου δεν έχει αλλάξει σχεδόν καθόλου από τότε: Έχω ύψος 1,77 μ, βάρος 56 κιλά, το στήθος εξακολουθεί να είναι πλάκα, ο κορμός κυλινδρικός, παιδομορφικός. Ίσως γι' αυτό δεν άρεσα ποτέ στους άνδρες: Ένα 11χρονο παιδί δεν μπορεί να αρέσει σεξουαλικά. Ο ερωτισμός που εκπέμπω είναι ο ερωτισμός μιας 11χρονης. Μόνο σε ανώμαλους αρέσει, μόνο τέτοιους ελκύω. Τουλάχιστον, είχα πάντα τη σοφία να τους απορρίπτω...

Από ψυχολογική άποψη δεν νιώθω διαφορετικά από την εποχή που πήγαινα στο Δημοτικό: Δεν ένιωσα ποτέ πραγματικά γυναίκα, δεν έχω σοβαρές σεξουαλικές ορέξεις, αδυνατώ να ταυτιστώ με τον γυναικείο ρόλο (σύζυγος, παιδιά, φιλαρέσκεια, σεξουαλική δουλοπρέπεια, ηττοπάθεια). Μέσα μου εξακολουθώ να αισθάνομαι παράξενα διαφορετική, σαν εξωγήινος που έπεσε στη γη. Ψυχολογικά δεν ξεπέρασα ποτέ την ηλικία των 11 ετών.

Ίσως, όμως, να υπάρχει και κάποιο ορμονικό, οργανικό πρόβλημα: Γιατί έμεινα πάντα τόσο παιδομορφική; Πώς εξηγείται τόση καθυστέρηση στη διάπλαση του σώματός μου -παρά την εμφάνιση της περιόδου στα 11; Ίσως θα 'πρεπε να δω έναν γιατρό. *Δεν πρόκειται να το κάνω, όμως. Κατά βάθος ξέρω ότι το πρόβλημα δεν είναι οργανικό...*

Για να αναπτυχθώ "φυσιολογικά", θα 'πρεπε να είμαι ένα άλλο πρόσωπο, με άλλο σώμα και άλλη ψυχή, σε άλλο περιβάλλον. Όμως, είμαι αυτή που είμαι και κατά βάθος δεν θα 'θελα να ήμουν σαν τις άλλες. Η μέση γυναίκα δεν είναι παρά ένα "σκεύος ηδονής" για τον άνδρα: Η διάπλαση του σώματός της, η συμπεριφορά της, οι κινήσεις της, δηλώνουν ακριβώς αυτό, δηλαδή τη διάθεση να χρησιμοποιηθεί. Αυτό ακριβώς είναι η "θηλυκότητα", που εγώ ποτέ δεν είχα. Αλλά και ως μητέρα, η γυναίκα είναι υποχρεωμένη να διοχετεύει όλη την ενέργεια και τον χρόνο της στη φροντίδα των παιδιών. Εγώ δεν θα άντεχα ούτε μια μέρα έτσι.

Ό,τι κι αν είμαι, είμαι αυτή που είμαι και ουσιαστικά μου αρέσει αυτό. Το μόνο που πρέπει να κάνω, είναι να δεχθώ τον εαυτό μου όπως είναι και τη μοίρα που αυτό συνεπάγεται. Μόνο τότε θα είμαι πραγματικά ευτυχισμένη. *Ευχαριστώ Αφροδίτη...*

Κυριακή, 27 Οκτωβρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι έξω από τον Ιανό μαζί με άλλους. Κάνω κούνια, μου αρέσει πολύ. Οι αλυσίδες υψώνονται πολύ ψηλά, κινδυνεύω να γυρίσω ανάποδα! Ξαφνικά, το μέρος γεμίζει με παιδιά που με εμποδίζουν και δυσανασχετώ.

Εκεί έξω βλέπω τον Αλέξανδρο, ο οποίος πουλάει ατζέντες και άλλα πράγματα. Σε μια στιγμή τα μαζεύει όλα βιαστικά και μπαίνουμε μέσα στο κτήριο. Κατεβαίνουμε σ' ένα υπόγειο από μια σκοτεινή σκάλα με σκουριασμένο χερούλι. Καταλήγουμε σ' έναν παράξενο πράσινο κήπο, όπου υπάρχουν κοτέτσια με σιδεριές. Μέσα είναι κλεισμένες κότες και κοκκόρια με μεγάλα, σκληρά ράμφη και ασύμμετρα σώματα. Τα πτηνά αυτά αποτελούν εξελιγμένη διασταύρωση και έχουν

περισσότερες δυνατότητες από τα συνηθισμένα κοτόπουλα. Κάτι δεν μου αρέσει, όμως...

Ερμηνεία: Ο Αλέξανδρος "εκτρέφει" τους μαθητές του σαν "κοτόπουλα", πιθανόν οι διδασκαλίες του να τους παρέχουν κάποιες επιπλέον δυνατότητες, όμως τους απομονώνει από τον κόσμο και τους χειραγωγεί απόλυτα. Και μένα κάτι δεν μου αρέσει σε όλα αυτά...

Τρίτη, 29 Οκτωβρίου 1991

Η σημερινή ασυνήθιστη ***ψυχική εμπειρία*** ξεκινά σαν άσκηση διαλογισμού στον Ιανό, όπου εστιαζόμαστε στην αγάπη για την τάξη μας. Στην αρχή υπάρχει η γνώριμη αίσθηση παγκόσμιας ενότητας. Ύστερα, θολές ομιχλώδεις μάζες αρχίζουν να συστρέφονται μπροστά στη μαύρη οθόνη την κλειστών ματιών μου, σχηματίζοντας ένα φρικτό παραμορφωμένο κρανίο που χάσκει απαίσια σα να ουρλιάζει στο άπειρο. Σύντομα το κρανίο μεταμορφώνεται σε λαμπερό λουλούδι, το οποίο με τη σειρά του δίνει τη θέση του σε μια απέραντη, φασματική, περιστρεφόμενη κοσμική δίνη. Αυτή απορροφά τα πάντα μέσα της, ώσπου όλες οι μορφές του Σύμπαντος περνούν μέσα από το "μάτι" της. Η δίνη μετασχηματίζει όλα τα πράγματα και τα ξερνάει κάπου αλλού, δημιουργώντας έτσι ένα νέο Σύμπαν με καινούργιες μορφές. Ύστερα, μια νέα δίνη σχηματίζεται στο καινούργιο Σύμπαν και η ίδια διαδικασία επαναλαμβάνεται επ' άπειρον. Έκσταση...

Όταν συνέρχομαι, η καρδιά μου χτυπά σαν ταμπούρλο, αισθάνομαι συνεπαρμένη, αναστατωμένη, σαν να διαλύομαι. Με φωνή που τρέμει περιγράφω την εμπειρία μου μέσα στην τάξη. "Νιώθω παράξενα!" καταλήγω.

"Συνέχισε να νιώθεις παράξενα! Είναι ωραία!" μου λέει ο δάσκαλος.

Κυριακή, 3 Νοεμβρίου 1991

Προφητικό Όνειρο: Παρατηρώ το εξώφυλλο ενός δίσκου των Queen και τα λόγια που είναι γραμμένα δίπλα σε χρωματιστές ακτίνες φωτός πάνω στο μαύρο φόντο:

Into the night (γαλάζια ακτίνα)
Out of love (κόκκινη ακτίνα)
Through the purple daylight (μωβ ακτίνα)
When a golden ray attacks (πορτοκαλοκίτρινη ακτίνα)
Through the window grille (πράσινη ακτίνα)
Wish it were true (πρασινοκίτρινη ακτίνα)
Because you're dying (μαυροκίτρινη ακτίνα)
Dying (πιο μαύρη ακτίνα)
Dying (ακόμη πιο μαύρη ακτίνα)

Επαλήθευση: Καμιά εικοσαριά μέρες αργότερα πεθαίνει ο Freddy Mercury, ο τραγουδιστής των Queen, από AIDS.

Κυριακή, 10 Νοεμβρίου 1991

Νωρίς το πρωί, μετά την άσκηση χαλάρωσης στο κρεβάτι μου, ενώ έχω γυρίσει στο πλάι συνειδητοποιώ ξαφνικά πως έχει "βγει" και ίπταμαι πολύ κοντά στο σώμα μου. Έστι, ξεκινώ αυθόρμητα μια ***Αστρική Προβολή:*** Αρχικά ξεφεύγω από εκεί, περιπλανιέμαι στο δωμάτιο, όμως το οπτικό μου πεδίο είναι θαμπό και περιορισμένο σ' έναν κύκλο ενός μέτρου περίπου. Προχωρώ με δυσκολία και η ορατότητά μου αυξομειώνεται, αντιστρόφως ανάλογα της προσπάθειας. Για λίγο πλανιέμαι πάνω στον τοίχο, ο οποίος τώρα φαίνεται να έχει χρώμα ροζ, όπως κάποτε. Η πόρτα φαίνεται ανοιχτή, περνώ στη σάλα, το οπτικό μου πεδίο ανοίγει για μια στιγμή, ο χώρος φαίνεται ενιαίος. Τώρα θέλω ν' ανεβώ επάνω, στο δωμάτιο των ανηψιών μου. Αρχίζω να υψώνομαι προς το ταβάνι αργά, πάντα με δυσκολία. Κολλάω σε μια γωνιά, ο ορατότητα μειώνεται ακόμη περισσότερο, επιστρέφω αμέσως στο σώμα μου και πέφτω σ' ένα απλό όνειρο, ώσπου ξυπνώ προβληματισμένη...

Δευτέρα, 25 Νοεμβρίου 1991

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο εξωτερικό. Παρατηρώ ξερά χωράφια, όπου στέκονται αποστεωμένα ξανθά πρόβατα που μοιάζουν με γιγάντια καταΐφια, όμοια με αυτά που φάγαμε χθες στο σπίτι της Δανάης. Πιο πέρα, μια πέτρινη γέφυρα σχηματίζει σήραγγα πάνω από ένα ποτάμι. Εκεί κάτω

διακρίνω μια γνωστή φυσιογνωμία. Μα... είμαι εγώ! Περνώντας μέσα από το σκοτεινό τούνελ, πλησιάζω τον εαυτό μου, ανάμεσα σε πλήθος ανθρώπων. Εκείνη, η άλλη Υβόννη, είναι μοντέρνα ντυμένη, με κίτρινο παντελόνι και κόκκινη μπλούζα. Τα μαλλιά της είναι περμανάντ, όπως τότε που ήμουν στην Ιταλία. Την χαιρετώ εγκάρδια: “Γειά σου, τι κάνεις;” Αγκαλιές, φιλιά, χαρές. Την ρωτάω τι έχει πετύχει ως τώρα. Λέει ότι απορρίφθηκε από το Πανεπιστήμιο για ένα μάθημα. Πηγαίνουμε μαζί στο γραφείο της Σχολής και βρίσκουμε τη διευθύντρια. Αισθάνομαι ευτυχία που βρήκα τον εαυτό μου, όμως τότε παρατηρώ ότι κρατώ στο χέρι μου έναν αναπτήρα με που έχει έναν αριθμό επάνω: 2017. *Σαν ημερομηνία λήξεως μου φαίνεται...*

Τρίτη, 5 Δεκεμβρίου 1991

Αστρική Προβολή: Μετά από πρωινή άσκηση πιέζομαι να βγώ από το σώμα μου, οραματιζόμενη δύο φωτεινά σημεία που διαγράφουν αντίθετες, κυκλικές, παράλληλες διαδρομές στον αέρα. Ξαφνικά βρίσκομαι στο ισόγειο, ξαπλωμένη πάνω σε κεκλιμένο επίπεδο. Αυθόρμητα γλιστρώ προς τα κάτω, πέφτω ιλιγγιωδώς, ενώ έχω μετατρέψει το όνειρο σε άσκηση χαλάρωσης. Πέφτω συνεχώς, φόβος με κατακλύζει, διακόπτω την εμπειρία δύο ή τρεις φορές.

Τελικά ξυπνώ μα ξαναμπαίνω στο πρώτο στάδιο του ύπνου, ξαναβγαίνω από το σώμα και τώρα βρίσκομαι επάνω, στο σαλόνι. Προχωρώ μέχρι την ξύλινη πόρτα, περνώ στο οφίς. Νιώθω παράξενα, εκτελώ ψυχοκινητικά φαινόμενα, ενώ βλέπω φύλλα αμπελιού να στριφογυρίζουν κάτω, στο πάτωμα. Μπαίνω στο δωμάτιο των γονέων μου, οι οποίοι βρίσκονται ακόμη στο κρεβάτι. Για μια στιγμή αντιλαμβάνομαι το αστρικό μου σώμα, κάπως κυμματιστό. Δοκιμάζω να βγω έξω, στο μπαλκόνι, περνώντας μέσα από τα κλειστά παντζούρια. Όμως, κολλάω επάνω, αδυνατώ να προχωρήσω, μονάχα κοιτάζω έξω μέσα από τις γρίλιες. Ξυπνώ με απογοήτευση...

Τετάρτη, 27 Δεκεμβρίου 1991

Γύρω στο μεσημέρι ο Λάμπης και η Αλίκη ετοιμάζονταν να πάνε σε μια τοπική καφετέρια. Είχαν ήδη φτάσει στην πόρτα, όταν ο Χαράλαμπος μου έριξε μια περίεργη ματιά που σήμαινε "ας το καταδεχτούμε λίγο κι αυτό το καημένο" και με προσκάλεσε να πάω μαζί τους. Δέχθηκα αμέσως.

Σύντομα βρεθήκαμε σ' ένα ζεστό, ζωηρό περιβάλλον, κάπως σκοτεινό αλλά ευχάριστο. Παίξαμε βελάκια, μπήκα σε προσομοιωτή αγωνιστικού αυτοκινήτου, γέλασα αυθόρμητα με την παρέα, συζήτησα χαλαρά. Με πρόσεξαν και δύο άγνωστοι άνδρες. Τότε μόνο συνειδητοποίησα πόσο καιρό είχα να βγω έξω με μια "νορμάλ" παρέα...

Ξαφνικά, όλα έγιναν ξεκάθαρα μέσα μου: Θα μπορούσα κάλλιστα να έχω αναπτυχθεί φυσιολογικά, αν είχα γίνει δεκτή στους σωστούς κύκλους την εποχή που έπρεπε. Αν με είχαν αποδεχτεί οι κατάλληλες, φυσιολογικές παρέες κάποτε, αν δεν με απέρριπταν όλοι πριν καν με γνωρίσουν, τώρα όλα θα ήταν διαφορετικά: Ο τρόπος σκέψης μου θα ήταν "πολιτικά ορθός", θα είχα ένα σύζυγο ή έστω έναν μόνιμο σύντροφο, θα μπορούσα να χορεύω το τσιφτετέλι, ίσως να είχα και παιδιά! Δεν θα είχα καταλήξει στον Ιανό.

Κοίτα να δεις, λοιπόν: *Αυτοί φταίνε για ό,τι έχω γίνει, αυτοί φταίνε για ό,τι γίνομαι. Ό,τι κι αν γίνομαι...*

Παρασκευή, 29 Δεκεμβρίου 1991

Απαντώντας σε ένα ερωτηματολόγιο 100 ερωτήσεων που διανέμει η Σαϊεντολογία (αίρεση εξ Αμερικής), σήμερα πήρα τα αποτελέσματα που έβγαλε το κομπιούτερ τους:

Τεστ Προσωπικότητας (Oxford Capacity Analysis)

Σταθερότητα:	36 (OK)
Ευτυχία:	- 38 (δεν είμαι ευτυχισμένη)
Συγκέντρωση	- 20 (όριο, δεν συγκεντρώνομαι εύκολα)
Σιγουριά	66 (OK)
Δράση	4 (όριο, OK)
Επιθετικότητα	18 (OK)

Αίσθημα ευθύνης - 52 (είμαι ανεύθυνη)
Αισιοδοξία - 58 (είμαι απαισιόδοξη)
Συμφωνία - 95 (Διαφωνώ ριζικά με τους γύρω μου)
Κοινωνικότητα - 98 (Είμαι εντελώς ακοινώνητη)

Συμπεράσματα: Βρίσκομαι σε απόλυτη διάσταση με την πλειοψηφία των ανθρώπων, δεν συμφωνώ καθόλου ούτε επικοινωνώ πραγματικά μαζί τους, παρά τις πολυάριθμες φιλίες που έχω καλλιεργήσει στον Ιανό. Αρνούμαι να αναλαβω τις ευθύνες που πάνε να μου φορτώσουν. Είμαι απαισιόδοξη, δεν τα βλέπω ρόδινα τα πράγματα, κι αυτό ίσως μου περιορίζει κάπως την ικανότητα συγκέντρωσης. Ωστόσο, η δράση και η επιθετικότητά μου είναι σε φυσιολογικά επίπεδα. Παρόλο που είμαι απομονωμένη και διαφέρω κατά πολύ από τους άλλους ανθρώπους, παραδόξως δείχνω μεγάλη σταθερότητα και σιγουριά για τον εαυτό μου και τις απόψεις μου. Θεωρώ το ανωτέρω ψυχολογικό προφίλ αρκετά σωστό, αλλά:

Οι τιμές “Συμφωνία -95” και “Κοινωνικότητα -98” μου φαίνονται τουλάχιστον υπερβολικές. Αν ήμουν τόσο ακοινώνητη (το -100 είναι το κατώτατο όριο!) θα έπρεπε να ζω απομονωμένη στο δωμάτιό μου και να μη βλέπω ποτέ άνθρωπο, ενώ αν ήμουν τόσο πνεύμα αντιλογίας θα έπρεπε να φέρνω διαρκώς νευρωτικές αντιρρήσεις ακόμη και στα πιο ασήμαντα θέματα, πράγμα που ασφαλώς δεν συμβαίνει. Το ίδιο μπορώ να πω για το “Αίσθημα ευθύνης -52” (η αλήθεια είναι ότι δεν κυνηγώ τις ευθύνες αλλά ούτε τις αποφεύγω), καθώς και για την “Αισιοδοξία -58” (αν ήμουν τόσο απαισιόδοξη δεν θα πήγαινα ποτέ στον Ιανό ούτε θα δοκίμαζα ποτέ τίποτα καινούργιο).

Έχω την εντύπωση ότι η Σαϊεντολογία υπερβάλλει επίτηδες στις τιμές των αποτελεσμάτων για να δείχνει στους υποψήφιους πελάτες ότι είναι γεμάτοι τεράστια ελαττώματα, τα οποία όμως μπορούν να θεραπευτούν εφόσον, βέβαια, ο πελάτης γίνει μαθητής τους αποδεχόμενος τη δική τους θεωρία περί “Διανοητικής”.

Εντέλει, μου πούλησαν το βιβλίο τους “Διανοητική” έναντι 1300 δρχ. -παραδόξως τόσα χρήματα ακριβώς είχα στο πορτοφόλι μου εκείνη την ημέρα. Ως ένα σημείο μου φαίνονται

ενδιαφέροντα όσα λέει ο συγγραφέας για τη λειτουργία του ανθρώπινου μυαλού και τη δημιουργία των αρνητικών καταγραφών που μπλοκάρουν τον άνθρωπο. Ωστόσο, όταν μπαίνει στο κομμάτι της θεραπείας, τότε αρχίζουν οι σαχλαμάρες. Σίγουρα, δεν αρκεί να θυμηθείς τι σε μπλοκάρει, για να πάψει να σε μπλοκάρει. Ούτε είναι ποτέ δυνατόν να θυμάται κάποιος το παραμικρό απ' όσα έχει ζήσει, δει, ή διαβάσει κατά λέξη σε όλη του τη ζωή.

Επίσης με απώθησε ο καθαρός μισογυνισμός που προωθεί η εν λόγω αίρεση: Σύμφωνα με την κοσμοθεωρία τους, η κύρια μοίρα της γυναίκας είναι η τεκνοποιία. Σε κάποιο σημείο, μάλιστα, συμβουλεύουν τους άνδρες να μην κακομεταχειρίζονται την γυναίκα τους όταν αυτή είναι έγγυος. *Δηλαδή, αν δεν είναι έγγυος μπορούν να την κακομεταχειρίζονται με την ησυχία τους...*

Φόβος: Σε όλη μου τη ζωή με κυριεύει ένα πανίσχυρο συναίσθημα φόβου. Ο φόβος με ακολουθεί παντού, επειδή παντού αισθάνομαι σαν στόχος. Αποφεύγω να αναλάβω ευθύνες επειδή φοβάμαι όχι την αποτυχία αλλά την (συχνά άδικη) τιμωρία των άλλων. Δεν ανοίγομαι, δεν κάνω βαθιές σχέσεις επειδή δεν εμπιστεύομαι πραγματικά κανέναν, ενώ φοβάμαι την κοροϊδία, την απόρριψη, την απογοήτευση.

Η ζωή προστάζει "Επιβίωσε!". Ο εσώτερος εαυτός μου φωνάζει "Κρύψου, αλλιώς θα σε καταστρέψουν!" – μάλλον επειδή αυτοί είναι δισεκατομμύρια, ενώ εγώ είμαι μονάδα...

Υποταγή: Συνειδητοποιώ ότι πάντα καταφέρνω να είμαι υπόλογη σε κάποιους. Πάντα έχω κάποιους να φοβάμαι, όμως κανείς δεν φοβάται ποτέ εμένα. Για παράδειγμα, στη δουλειά έχω πάντα μία από τις τελευταίες θέσεις. Κάτω από μένα δεν είναι κανείς. Το ίδιο κλίμα αναπαράγεται και στις παρέες μου: Φοβάμαι ότι όλοι μπορούν να με κριτικάρουν και να με απορρίψουν, κανείς όμως δεν χολοσκάει για τη δική μου γνώμη.

Δεν ξέρω τι ακριβώς συμβαίνει. Όπου κι αν βρεθώ αισθάνομαι σαν στόχος, μάλλον επειδή *είμαι στόχος*. Με την τακτική της υποταγής πετυχαίνω τη σιγουριά ότι οι άλλοι δεν θα

μου επιτεθούν. Γιατί όμως; Είναι οι άλλοι πιο ισχυροί από μένα; Είναι πιο ισχυροί σε ένα μόνο πράγμα: Στον αριθμό...

Τι άλλο θα μπορούσα να κάνω; Προς το παρόν τίποτα. Έως σήμερα η “υποταγή” μου αποτελεί έναν αποτελεσματικό μηχανισμό καμουφλάζ μέσα στον εχθρικό κόσμο που με περιβάλλει...

Πειράματα

Παρασκευή, 10 Ιανουαρίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε υπαίθριο χώρο. Μια νέα γυναίκα σκύβει προκλητικά· κάτω από τη μίνι φούστα φαίνεται γυμνός ο πισινός της. Όμως, τώρα παρατηρώ πως είναι καμένη! Κάποιοι αρπάζουν και πετούν το σώμα της πάνω σε σωρό από άλλα και όλα μαζί καταλήγουν σε χωνευτήριο.

Εγώ πολεμώ το κακό και αποφασίζω να σταματήσω τους κακοποιούς. Κάνω ν' απομακρυνθώ αργά, μα με προσέχουν καθώς ανεβαίνω σε μια σκάλα. "Εϊ, εσύ! Έλα εδώ!" μου φωνάζουν και γυρίζω, τάχα φοβισμένη. Γελούν, ενώ ετοιμάζουν τα φλογοβόλα όπλα τους. Ζητώ ένα λεπτό, τάχα για να προσευχηθώ πριν πεθάνω. Αφού μου το επιτρέπουν, κάθομαι οκλαδόν πλάι σε έναν τοίχο για μια σύντομη άσκηση διαλογισμού. Όταν τελικά τελειώνω και σηκώνομαι, οι εχθροί πυροβολούν αμέσως. Όμως, τα όπλα τους μόνο φωτοβολούν, χωρίς να λειτουργούν. Προσπαθούν να με αρπάξουν αλλά εγώ τους στέλνω να κυλήσουν στο χώμα με δυο στριφογυριστές κλωτσιές. Καταλαβαίνουν πως κάτι περίεργο συμβαίνει και αποσύρονται.

Ξέρω πως δεν έχω πολύ χρόνο ακόμα. Γρήγορα η επίρρειά μου στις μηχανές θα λήξει. Έτσι, σε μια στιγμή που οι διώκτες μου είναι αφηρημένοι, μπαίνω σ' ένα αμάξι με πράσινο φωσφοριζέ χρώμα και φεύγω αμέσως. Κάποιος από τους εχθρούς με κυνηγά με άλλο όχημα. Για να τον παραπλανήσω ρίχνω το δικό μου αυτοκίνητο σε έναν γκρεμό...⇧

Σάββατο, 11 Ιανουαρίου 1992

Εξακολουθώ να μην ξέρω τι να κάνω με τον Διονύση: Είναι συμμαθητής μου στον Ιανό, μόλις μπαίνω στην τάξη με κοιτάζει και μου λέει "γειά σου", ωστόσο ποτέ δεν συνεχίζει "τι κάνεις;". Φαίνεται καλό και ήρεμο παιδί, μου αρέσει, όμως δεν νιώθω καθόλου άνετα να τον πλησιάσω. Δεν ξέρω τι να κάνω με

αυτόν: Να πηγαίνω, ίσως, λίγο πιο νωρίς στον Ιανό για να του πιάνω κουβέντα; Μήπως να καθήσω δίπλα του; Μάλλον όχι. Άλλωστε, όταν θέλει ο άνδρας δεν διστάζει να μιλήσει: “Εκεί που θέλουν, βρίσκουν το θάρρος”, όπως λέει η μητέρα μου. Ίσως είναι καλύτερα να μιλήσω γι' αυτόν στην Αφροδίτη ή στον Νίκο. Αυτοί έχουν περισσότερη οικειότητα μαζί του...

Τέλος πάντων, πηγαίνοντας το πρωί σε μια δουλειά, σταμάτησα μπροστά σε μια αυτόματη χαρτορίχτρα έξω από ένα μαγαζί. Αμφιταλαντεύτηκα για λίγο, ύστερα αποφάσισα να ρωτήσω τι θα γίνει με τα αισθηματικά μου, συγκεκριμένα με τον Διονύση. Έβαλα το χρηματικό αντίτιμο στη σχισμή, πάτησα το κουμπί "Αισθηματικά" και πάτησα ένα άλλο κουμπί 11 φορές. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα βγήκε ένα χαρτί με σχεδιασμένο επάνω το εξής ρίξιμο της Ταρώ -το οποίο εκ πρώτης όψεως δεν μου άρεσε καθόλου:

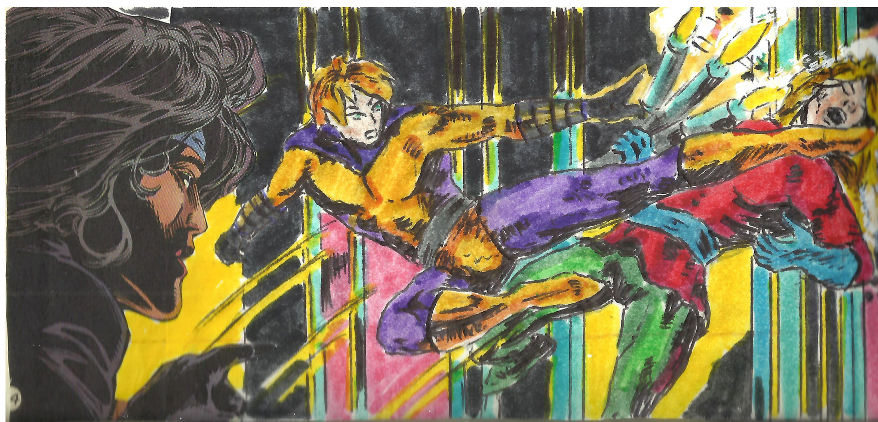
Ο Μάγος (ανάποδα)		Ο Τροχός της Μοίρας (ανάποδα)	Ο Διάβολος
	Η Κρίση		Η Εγκράτεια
Οι εραστές (ανάποδα)	Η Ιέρεια	Ο Ιεροφάντης	Ο Οίκος του Θεού
	Αυτοκράτειρα (ανάποδα)		Το Άρμα

Η τυπωμένη ερμηνεία επαλήθευσε τις ζοφερές υποψίες μου: Αδυναμία θέλησης, σε συνδυασμό με κακές συμβουλές από

τρίτους, σας κάνουν αβέβαιη και εγωιστήα απέναντι στα αγαπημένα πρόσωπα. Οι κρυφές αρνητικές δυνάμεις προκαλούν έλλειψη μαχητικότητας για αλλαγή τύχης. Αστάθεια και φόβος για το μέλλον του δεσμού. Ματαιοδοξία, απιστίες, καθυστέρηση στην οικογενειακή ευτυχία.
Η κατάληξη θα είναι διάλυση δεσμού ή απιστία εκ μέρους του αγαπημένου σας, εξαιτίας τρίτου προσώπου με ακατανίκητη γοητεία. Επίκειται αποκλεισμός στις προσωπικές σας ιδέες, απόλυτη έλλειψη επικοινωνίας με τα πρόσωπα που σας αγαπούν.
Η φιλική και οικογενειακή επίδραση φέρνει σκληρή και οριστική απώλεια μιας αγάπης και ενός τρόπου ζωής που συμπλήρωναν τέλεια τα σχέδιά σας και την ύπαρξή σας.
Η επιθυμία σας καταλήγει σε απελπισμένο έρωτα χωρίς πάθος.
Το τελικό συμπέρασμα όλων αυτών αποδεικνύει εσωτερικές κακίες του πνεύματός σας, κυριευμένο από τη σαρκική, υλική και σαδιστική έμμονη ιδέα αυτοκαταστροφής.

Δευτέρα, 13 Ιανουαρίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρακολουθώ έναν παράξενο αγώνα καράτε. Οι δύο ανατολίτες αντίπαλοι βρίσκονται μέσα σε μια γυάλινη πυραμίδα. Ακούγεται βροντερή η φωνή του ενός εκ των δυο: “Ξέρω τι θέλεις να κάνεις· απαγορεύεται από τους νόμους Ιαπωνίας και Κίνας!”

Ο άλλος, με ένα δυνατό χτύπημα στην κορυφή, κάνει την πυραμίδα θρύψαλλα, τα οποία σκορπίζονται παντού, κατακόβουν τον αντίπαλο και σκεπάζουν εντελώς το πάτωμα. Το μόνο που μένει τώρα απ' αυτόν είναι ορισμένα όπλα του, κλεισμένα μέσα σε γυάλινη θήκη...۩

Η βραδινή βόλτα στα πέριξ επανέφερε στη συνείδησή μου το ξεχασμένο ***Αρχέγονο Αίνιγμα:*** Εγώ, ως η μοναδική συνείδηση του σύμπαντος. Εγώ, το κέντρο του Κόσμου. Όλα όσα αντιλαμβάνομαι να υπάρχουν εκεί έξω, δεν είναι παρά προβολές, εικόνες που περιστρέφονται συντονισμένες γύρω μου. Οι άλλοι, τι μπορεί να είναι; Κινούμενες εικόνες; Απατηλές οπτασίες; Τι μου συμβαίνει; Για ποιό σκοπό;

Η αιώνια απορία που δεν διατυπώνεται καν. Αυτό είναι το πρόβλημα που θά 'πρεπε να λύσω. Όλα τα υπόλοιπα -οι καθημερινές έγνοιες, τα προσωπικά μου προβλήματα, οι προβληματισμοί για τα κοινωνικοπολιτικά και άλλα ζητήματα- απλώς αποσπούν την προσοχή μου από το Αρχέγονο Αίνιγμα, με αποπροσανατολίζουν συστηματικά, ώσπου ξεχνώ...

Τρίτη, 14 Ιανουαρίου 1992

Απόψε αποφάσισα να "ανοιχτώ" (όπως τόσο συχνά μας πειθαναγκάζει ο Αλέξανδρος) και ν' αποκαλύψω στην τάξη τις πρόσφατες πνευματικές ανησυχίες μου. Παραμερίζοντας ένα έντονο χτυποκάρδι, μια πανίσχυρη εσωτερική φωνή που ούρλιαζε "όχι!", εγώ προχώρησα σε σημαντικές εκμυστηρεύσεις μπροστά σε όλη την τάξη σχετικά με το Αρχέγονο Αίνιγμα. Τα λόγια μου έβγαιναν αβέβαια, φοβισμένα, ενώ ο δάσκαλος με κοίταζε μ' ένα περίεργο, ίσως κακόβουλο βλέμμα. Στο τέλος μειδίασε πονηρά και μου πέταξε: "Πρόσεξε μην παρανοήσεις!". Ύστερα απευθύνθηκε σε όλη την τάξη και προχώρησε σ' ένα πομπώδες λογίδριο του τύπου: "Αυτά είναι παιγνίδια που σας παίζει το Εγώ, κάνοντάς σας να νομίζετε ότι είστε κάτι το σπουδαίο, κάτι το ιδιαίτερο, και ότι γι' αυτό αποτελείτε στόχο αόρατων δυνάμεων!".

Από τη μία εξεπλάγην, επειδή αυτά ακριβώς είναι τα αισθήματα που με πλημμυρίζουν σε όλη μου του ζωή. Από την

άλλη, ο δάσκαλος χλεύασε αυτά τα αισθήματα και τα απέρριψε με άμεση περιφρόνηση. Κανένας από τους συμμαθητές δεν είπε κουβέντα. Ένιωθα όμως τα ειρωνικά τους βλέμματα πάνω μου, συμπυκνωμένη αρνητική ενέργεια να εκτοξεύεται εναντίον μου. Η ψυχική μου ηρεμία κλονίστηκε αμέσως. Αισθάνομαι χάλια από εκείνη την ώρα. Πάνω που ένιωθα πως ξανάβρισκα τον εαυτό μου, χάθηκα ξανά.

Λοιπόν, *δεν* πρέπει να αποκαλύπτω στον δάσκαλο το κάθε τι για τον εαυτό μου. Είναι *λάθος* να διηγούμαι στους άλλους τις μεταφυσικές μου εμπειρίες ή τις ανακαλύψεις μου από τους διαλογισμούς. Οι άλλοι, σα νά 'ναι συνεννοημένοι, πάντα απομυθοποιούν, διαστρεβλώνουν, απορρίπτουν οτιδήποτε τους πω. Με μπλέκουν σε ρητορικές διαμάχες, τις οποίες είναι αδύνατον να κερδίσω, εφόσον ωθούμαι ν' αποδείξω με τη λογική πράγματα που εκ φύσεως δεν αποδεικνύονται με τη λογική. Δεδομένου, μάλιστα, ότι εγώ δεν θεωρούμαι αυθεντία (όπως π.χ. ο Αλέξανδρος), η ήττα μου σ' αυτές τις λεκτικές διαμάχες είναι εξασφαλισμένη. Το αποτέλεσμα: Αμφιβολίες, απογοήτευση, ψυχικό μπλοκάρισμα. Πηγαίνω πίσω αντί μπροστά.

Είναι απαραίτητο να αναπτύξω τη σιωπή. Χρειάζεται να καταπολεμήσω την ανάγκη μου για επιβεβαίωση, η οποία συχνά με παρασύρει να λέω περισσότερα απ' όσα πρέπει. Η σιωπή είναι χρυσός...

Τρίτη, 21 Ιανουαρίου 1992

Ο Αλέξανδρος κάνει λόγο να συγκεντρωθούν περίπου 5.000.000 δραχμές, ώστε αυτός να μπορέσει ν' αγοράσει ένα μεγάλο κτήμα στην επαρχία, όπου θα κτιστεί το άσραμ του. Με πολύ φυσικό τρόπο, μας αναγγέλλει ότι αν 50 μαθητές προσφέρουν από 100.000 δρχ ο καθένας, το ποσόν καλύπτεται! Ως αντάλλαγμα, οι “χορηγοί” θα έχουν την τιμή να εργαστούν εθελοντικά στο κτήμα που θα αγοράσει ο δάσκαλος με δικά τους λεφτά. Το περίεργο είναι ότι αρκετοί μαθητές δηλώνουν αμέσως προθυμία να δώσουν αυτά τα χρήματα, ενώ άλλοι παραχωρούν και πουλάνε δικά τους κτήματα χωρίς δεύτερη

σκέψη. Στη συνέχεια, ο δάσκαλος παρουσιάζει τις “έκτακτες εισφορές” ως υποχρέωσή μας, αφήνοντας να εννοηθεί ότι το ύψος των προσφερόμενων ποσών καθορίζει και την αξία του μαθητή! Μιλάει συνεχώς, ασταμάτητα, και όλοι εκεί μέσα τον ακούνε σαν Θεό επί της Γης. Όλοι εκτός από μένα.

Πιστεύω ότι ο Αλέξανδρος δεν δίνει δεκάρα για μας. Τον ενδιαφέρουν μονάχα οι δωρεές και οι εισφορές. Τις περισσότερες φορές, τρώει όλη την ώρα του μαθήματος παραπονούμενος για καθυστερημένες συνδρομές και παραμελημένες εισφορές. Μου σπάει τα νεύρα. Εγώ πληρώνω κανονικά τη μηνιαία συνδρομή μου, ταξιδεύω κάθε Τρίτη απόγευμα επί μιάμιση ώρα για να φτάσω στη σχολή κι άλλη τόση για να επιστρέψω σπίτι μου τα μεσάνυχτα, και τελικά το μόνο που μαθαίνω εκεί είναι πως κάποιοι δεν έχουν πληρώσει τη συνδρομή τους. Εδώ και αρκετούς μήνες δεν μαθαίνω τίποτα πια στον Ιανό. Απλά χάνω το χρόνο μου και συγχίζομαι...

Κυριακή, 26 Ιανουαρίου 1992

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ζω σε μια πέτρινη μεσαιωνική πόλη-κάστρο, μαζί με τον αγαπημένο μου. Είμαι μια άλλη: Έχω διαφορετικό πρόσωπο και μακριά μαύρα μαλλιά. Ορδές σαρακηνών επιτίθενται συχνά στο κάστρο. Πολεμώ εναντίον τους μαζί με τον σύντροφό μου ώσπου αυτός δολοφονείται, ενώ εγώ ξιφομαχώ με τρεις εχθρούς: Τους ενός του κόβω το χέρι, του άλλου τα πόδια, τον τρίτο τον ξεκοιλιάζω. Ο αρχηγός τους, όμως, με καταδιώκει. Είμαι και μάγισσα. Πίσω από τζαμαρίες εκτίθενται σεντούκια με λαμπερούς θησαυρούς. Κλείνω τα καπάκια με ψυχοκίνηση, χάρη στη δύναμη της σκέψης. Έτσι νικώ τον πειρασμό του πλούτου.

Αργότερα κρύβομαι στην άκρη ενός δρόμου υπό κατασκευή, πίσω από ψηλούς θάμνους, και ακούω μερικούς εργάτες να συνομιλούν: “Παλιά, κάποιος είχε δολοφονηθεί εκεί. Τα κόκκαλά του είναι σκόρπια κάπου ανάμεσα στους θάμνους. Το νευρικό του σύστημα τώρα καλύπτεται από πέτρες και λάσπη”, τους ακούω να λένε. Ξέρω ότι εννοούν τον αλλοτινό σύντροφό μου. Τελικά, καταφεύγω στο ψηλότερο δώμα του

κάστρου για να μη με βρει ο εχθρός. Από εκεί περνώ τα τείχη και κατεβαίνω γρήγορα το βουνό. Σκοπεύω, όμως, να επιστρέψω κάποτε.

Ωστόσο, η πολυτέλεια της πόλης με παρασύρει. Στέκομαι και κοιτάζω μερικά αστραφτερά κοσμήματα σε βιτρίνες, ιδίως τα σκουλαρίκια. Καθυστερώ, ξεχνιέμαι, αρχίζω ν' αδιαφορώ για το σκοπό μου...

Ψυχική Εμπειρία: Ενώ ήμουν στο γυμναστήριο, σε μια στιγμή διέκρινα αύρες και φωτεινά νήματα που ενώνουν το ένα όργανο με το άλλο, το ένα αντικείμενο με το άλλο, τυλίγοντας έτσι τα πάντα. Ολόκληρο το σύμπαν (μπορεί να) αποτελείται από τέτοιες φωτεινές κλωστές, οι οποίες συμπλέκονται σε συμπυκνώνονται σε ορισμένα σημεία, "δημιουργώντας" έτσι ένα υλικό σώμα και το αντίστοιχο ενεργειακό πεδίο (αύρα). Τα ζωντανά όντα έχουν κινούμενη αύρα, τα άψυχα ακίνητη.

Τρίτη, 4 Φεβρουαρίου 1992

Αρχίζω να προβληματίζομαι έντονα σχετικά με τον Διονύση: Εξακολουθεί να με χαιρετάει μόλις με βλέπει αλλά μετά είναι εντελώς ψυχρός μαζί μου. Απλά μου

είναι αδύνατο να του μιλήσω, Έτσι, έχω ήδη ζητήσει από την Αφροδίτη να τον βολιδοσκοπήσει με τρόπο, μα δεν βλέπω πρόοδο. Της είπα να ενημερώσουμε και το Νίκο, εκείνη όμως μου απάντησε πως ο Νίκος δεν έχει φιλικές σχέσεις με τον Διονύση, λένε μονάχα ένα ξερό "γεια". Απόψε, όμως, πριν αρχίσει το μάθημα στον Ιανό, είδα ότι οι δυο άνδρες συνομιλούσαν πολλή ώρα και αντάλλαξαν κασέτες. *Κάτι δεν πάει καλά εδώ...*

Επιστρέφοντας από τον Ιανό γύρω στις 11:30 τη νύχτα, μόλις βρέθηκα στη στάση των λεωφορείων επί της Βουλιαγμένης, με πλησίασε μια άγνωστη γυναίκα και βάλθηκε να μου πιάσει κουβέντα. Ήταν γύρω στα 60, καλοντυμένη, με μαύρα βαμμένα μαλλιά. Άλλοτε θα αντιδρούσα αρνητικά και θα την απέφευγα, τώρα όμως προτίμησα να βιώσω αυτή την απρόσμενη συνάντηση με θετικό τρόπο. Μου είπε ότι είχε βγει να ρίξει λόττο (τέτοια ώρα;), πήγε στα μαγαζιά αλλά δεν ψώνισε τίποτα, δεν πήγε στο Μέγαρο Μουσικής επειδή τα εισητήρια είναι πολύ ακριβά (6.000-15.000 δρχ). Μια μέρα είχε βρει στο δρόμο πολλά πενηντάρικα και στη στάση φοβόταν μήπως της κλέψουν την τσάντα. Κατέληξε ότι είμαι καλό παιδί ("χαρά στη μάνα που σ' έχει"), μου ευχήθηκε "καλή τύχη, και να μιλήσει το μυαλό, όχι η καρδιά -αν και καλό είναι να μιλούν και τα δυο", και κατέληξε ότι "οι σημερινοί άνδρες είναι γουρούνια". Συμφώνησα γελώντας. Τότε ήλθε το λεωφορείο της, το 227, με καληνύχτισε κι έφυγε...

Τρίτη, 11 Φεβρουαρίου 1992

Δεδομένου ότι στη γυναίκα μετρά πολύ περισσότερο η εξωτερική εμφάνιση παρά τα πνευματικά προσόντα, κι επειδή το 70% της γυναικείας εμφάνισης είναι τα μαλλιά, εδώ και λίγο καιρό μου έχει καρφωθεί η φαεινή ιδέα ν' αγοράσω μια περούκα. Σκέφτομαι ότι μια πλούσια, μακριά, μελαχροινή κώμη θα με μεταμορφώσει. Με καινούργιο εντυπωσιακό μαλλί, μοντέρνα γυαλιά και το ανάλογο βάψιμο θ' αλλάξω τύπο, θα αποκτήσω μια δεύτερη, γοητευτική, θηλυκή ταυτότητα στους νέους κύκλους που σχεδιάζω να μπω, αν και δεν ξέρω ακόμα

ποιοί είναι αυτοί.

Τέλος πάντων, σήμερα το απόγευμα πήρα την απόφαση να επισκεφθώ το SuperHair, ένα ινστιτούτο καλλονής στην Πατησίων, το οποίο ειδικεύεται στις περούκες. Από την αρχή, δεν αισθανόμουν άνετα εκεί μέσα: Οι κυρίες ήταν, βέβαια, ευγενικές, μα έχουν τον τρόπο να σε βομβαρδίζουν διαρκώς με μηνύματα του τύπου: "Έχεις μαύρα χάλια, ευτυχώς όμως που ήλθες εδώ, εμείς θα σε σώσουμε!". Μου φαίνεται ότι σε τέτοιους χώρους εξάρεται συστηματικά η ανασφάλεια των γυναικών για την εξωτερική τους εμφάνιση, ενώ τους κάνουν αδιάκοπη πλύση εγκεφάλου σχετικά με το πόσο πολλά πράγματα χρειάζεται να κάνουν για να εξαλείψουν τα αμέτρητα σωματικά τους ελαττώματα -αρκεί να τ' ακουμπήσουν χοντρά! Είναι φυσικό, λοιπόν, μια λίγο αφελής και ματαιόδοξη γυναίκα να μη ξεμπερδεύει ποτέ από τα ινστιτούτα καλλονής. Εγώ, όμως, κατάφερα ν' αντισταθώ στην ψυχική επίθεση και αγόρασα απλώς μια περούκα με τ' όνομα "Jessica": Έχει μαλλιά μακριά ως τη μέση, όλο μπούκλες και ωραίες ξανθές ανταύγειες. Ωστόσο, για κάποιο μυστηριώδη λόγο που δεν πολυκατάλαβα, δεν γινόταν να την παραλάβω αμέσως. Θα χρειαστεί να ξαναπάω στο SuperHair δυο μέρες αργότερα...

Πέμπτη, 13 Φεβρουαρίου 1992

Λοιπόν, η περούκα που μου πάσαραν τελικά, δεν έχει ξανθές ανταύγειες! Παραπονέθηκα γι' αυτό, εκείνες όμως υποστήριξαν πως οι ανταύγειες υπήρχαν αλλά δεν ξεχώριζαν καλά εξαιτίας του φωτισμού! Εντέλει, πλήρωσα τις 35.000 δρχ, δεν μου έδωσαν απόδειξη με τη δικαιολογία ότι δεν εκπίπτει από την εφορία, κι έφυγα μάλλον ταραγμένη. Όταν έφθασα στο σπίτι, προσπάθησα να διακρίνω τις ανταύγειες, που ήταν όμως άφαντες.

Στις μέρες που ακολουθούν, θα επιχειρήσω κι άλλες αλλαγές στην εμφάνισή μου: δυο φορές θα πάω στον Ιανό φορώντας μια πολύ κοντή στρετς φούστα, η οποία ανεβαίνει ακόμη περισσότερο όταν περπατάω, ενώ φτάνει μέχρι τον αφαλό αν προσπαθήσω να τρέξω! Όταν κάθομαι, πρέπει τα

πόδια μου να είναι υποχρεωτικά σταυρωμένα -και πάλι όμως, όλο και "κάτι" φαίνεται, όπως μου έχουν πει οι γονείς μου. Το θέμα είναι ότι δεν αισθάνομαι καθόλου άνετα με αυτή τη φούστα. Απορώ, πώς οι άλλες γυναίκες βολεύονται με τέτοια ρούχα;

Οι φίλες μου, η Βανέσα και η Αφροδίτη, μου εξηγούν πως ναι μεν η φούστα με κολακεύει επειδή έχω καλλίγραμμα πόδια μα δεν μου ταιριάζει επειδή η μετρημένη προσωπικότητά μου δεν συμφωνεί με αυτή την άσεμνη αμφίεση. Κι έχουν δίκιο. Τα ράσα δεν κάνουν τόν παπά. Δεν μπορώ να γίνω πουτάνα, δεν μου βγαίνει, τι να κάνουμε; Δεν θα γίνω ποτέ "θηλυκό". Ας είμαι, λοιπόν, ο εαυτός μου. Δεν μπορώ παρά να είμαι μονάχα ο εαυτός μου...

Προφανώς, κάπως έτσι δημιουργείται η βιομηχανία της ομορφιάς και των καλλυντικών: Οι γυναίκες δέχονται από παντού πλύση εγκεφάλου ότι δεν τους αξίζει να αγαπηθούν παρά μόνον αν διαθέτουν μια τέλεια εξωτερική εμφάνιση. Οι άνδρες, από τη μεριά τους, φροντίζουν επιμελώς να ενισχύουν αυτή την εντύπωση. Για να πετύχει η γυναίκα την επιθυμητή -όσο γίνεται πιο τέλεια- εμφάνιση ώστε να έχει την αγάπη των ανδρών και μια θέση στην κοινωνία, είναι διατεθημένη να βάλει στην άκρη όλα τα υπόλοιπα ενδιαφέροντά της, να υποστεί οποιαδήποτε ταλαιπωρία (μπρος στα κάλλη τι είν' ο πόνος) και να πληρώσει οποιοδήποτε χρηματικό τίμημα...

Τρίτη, 18 Φεβρουαρίου 1992

Τελειώνοντας το μάθημα στον Ιανό, έτυχε να βρεθούμε στο ίδιο τρόλλεϋ με τον Νίκο. Καθήσαμε μαζί και μετά από μερικές φλυαρίες αποφάσισα να του μιλήσω για τον Διονύση:

"Μπορώ να σου πω κάτι εμπιστευτικό;" τον ρωτώ αρχικά.

"Ναι, βέβαια, πες μου".

"Μου αρέσει ένα παιδί από το τμήμα αλλά δεν έχω το θάρρος να του μιλήσω. Έχω παρατηρήσει ότι εσύ μιλάς μαζί του... Είναι ο Διονύσης! Ίσως σου έχει πει κάτι η Αφροδίτη γι' αυτό..."

"Α, ο Διονύσης. Καλό παιδί, είναι καλό παιδί".

"Μήπως θα μπορούσες να του πεις κάτι για μένα; Να δεις αν θα

μπορούσε να γίνει κάτι;"
"Μα ναι, φυσικά... Θα πρέπει όμως να το φέρουμε με τρόπο το θέμα, να μην καταλάβει ότι βολιδοσκοπούμε"
"Αυτό είναι το καλύτερο. Σε ευχαριστώ!"
"Α, μα τι λες, τίποτα..."

Επιτέλους, ένα θετικό βήμα! Ο Νίκος μου φάνηκε αρκετά θετικός και πρόθυμος. Έδειξε, όμως, ότι δεν είχε ιδέα για το θέμα. Κατά πάσα πιθανότητα, η Αφροδίτη δεν του έχει πει τίποτα. Δεν της κρατώ κακία, απλά βλέπω ότι δεν μπορώ να βασίζομαι σ' αυτήν για σπουδαία πράγματα...

Παρασκευή, 21 Φεβρουαρίου 1992

Mother: Χθες το απόγευμα, που πήγαμε οικογενειακώς για ν' αγοράσω καινούργιο ψυγείο, η μαμά δεν σταμάτησε στιγμή να με πατρονάρει τι να διαλέξω. Μου έσπασε τα νεύρα και φύγαμε χωρίς να πάρω τίποτα. Σήμερα το πρωί, που πήγα μονάχα με τον πατέρα μου, πήρα το ψυγείο που ήθελα χωρίς εκνευρισμούς και προβλήματα.

Παρατηρώ τελευταία πως έχω την τάση να χάνω τον έλεγχο των σκέψεων και των αντιδράσεών μου, όποτε μιλάω με τη μητέρα μου. Κάθε μας κουβέντα καταλήγει σε ένταση, εκνευρισμό, ίσως και καυγά. Αυτό επειδή εκείνη σπεύδει να κριτικάρει και να αποθαρρύνει οποιαδήποτε σκέψη ή πρωτοβουλία μου. Έχω την εντύπωση πως η μητέρα μου είναι υπεύθυνη για χρόνια διέγερση αρνητικών καταγραφών μέσα μου.

Όταν ήμουν μικρή, το θεωρούσα φυσικό να κανονίζει η μάνα μου την κάθε μου κίνηση: Τι θα φάω, τι θα φορέσω, που θα πάω κλπ., ενώ με βομβάρδιζε ασταμάτητα με νουθεσίες του τύπου "Μην τρέχεις, θα πέσεις!" ... "Μην σκαρφαλώνεις, θα χτυπήσεις!" ... "Μην πηγαίνεις τόσο ψηλά στην κούνια!" ... "Μη μαλώνεις με τ' άλλα παιδιά, θα σε δείρουν", κ.ο.κ. Μέχρι τα 15 μου με μπανιάριζε η ίδια και δεν τον θεωρούσε περίεργο. Μέχρι τα 20 μου φρόντιζε να ελέγχει σχολαστικά τι θα φορέσω, μου επέβαλλε να φοράω κομπινεζόν μέσα από τα ρούχα, ερχόταν πάντα μαζί μου στα μαγαζιά κι εγώ το θεωρούσα φυσικό να διαλέγω τα ενδύματα που άρεσαν σ' αυτήν. Θυμάμαι, δοκίμαζα φούστες, παντελόνια, φορέματα, και το κομπινεζόν φαινόταν από μέσα παράταιρο – κάποιες πωλήτριες που έτυχε να το δουν, σίγουρα θα έπαθαν την πλάκα τους. Μέχρι τα 25 μου περίπου, ήμουν άρρηκτα δεμένη με τη μαμά, η οποία προγραμμάτιζε σχολαστικά την κάθε μου κίνηση, σα να ήμουν ρομπότ. Δεν είχα παρέες, ούτε μου έλειπαν, επειδή είχα τη μητέρα. Οι γονείς μου δεν ανησύχησαν ποτέ γι' αυτό, τους αρκούσε που ήμουν καλή μαθήτρια. Φυσικά, δεν με προόριζαν ποτέ στα σοβαρά για επιστήμονα. Απλά, το διάβασμα ήταν εκείνο που θα με συγκρατούσε από τις "κακές συναναστροφές".

Ακόμη και τώρα, κρύβω τα ημερολόγια που γράφω, μήπως τα δει η μητέρα και δεν τα εγκρίνει. Υποψιάζομαι, όμως, ότι τα έχει ήδη διαβάσει, όπως ξέρει ότι πηγαίνω στον Ιανό -χωρίς να της το πω εγώ- και απαιτεί να σταματήσω. Νομίζει ότι πρέπει να κατασκοπεύει οτιδήποτε κάνω, την παραμικρή μου κίνηση, επειδή δεν μου είχε ποτέ εμπιστοσύνη. Όταν είμαι μόνη κάτω, στο σπίτι μου, συνηθίζει να έρχεται κάθε ένα τέταρτο για διάφορους δήθεν λόγους, ουσιαστικά όμως για να κατασκοπεύσει. Αν γράφω στο ημερολόγιό μου, σπεύδω να κρύψω τα “πειστήρια του εγκλήματος” πριν αποκαλυφθεί το πλημμέλημα. Αν ακούω τραγούδια, φροντίζω να κλείσω αμέσως το κασετόφωνο, πριν δει ότι ακούω μουσική καθισμένη σε μια καρέκλα και της φανεί περίεργο. Πρέπει να ξεφύγω από την ασφυκτική επιρροή της μαμάς. Πώς όμως; Μήπως να μετακόμιζα κάπου αλλού;

Τετάρτη 19 Φεβρουαρίου 1992

Τελευταία παρατηρώ ορισμένες αλλαγές στη συμπεριφορά μου, “αρνητικής” χροιάς. Για παράδειγμα, δεν παραχωρώ πια το κάθισμά μου στο λεωφορείο, δεν πετάγομαι σαν ελατήριο μόλις δω δίπλα μου κάποιο ραμολιμέντο. Ελάχιστοι γέροι έχουν πράγματι αυτή την ανάγκη· άλλωστε, γιατί βγαίνουν τσάρκα πρωί-πρωί ή ντάλα μεσημέρι, όταν οι εργαζόμενοι ταλαιπωρούνται στα λεωφορεία για να πάνε ή να έλθουν από τη δουλειά;

Ακόμη, δεν κυνηγώ πια τόσο παράφορα τις παρέες. Δεν είμαι πλέον διατεθημένη να ταλαιπωρούμαι γύρω στις τέσσερις ώρες με τα λεωφορεία κάθε φορά, για να δω κάποιους, οι οποίοι μάλιστα, δεν ξέρω τι ρόλο βαράνε. Εξακολουθώ να τους συναντώ καμιά φορά, όμως έχω κόψει τα πολλά γελάκια και τις αηδίες. Κάποτε ήμουν πιο ευγενική και ανεκτική με τους ανθρώπους, ίσως επειδή μου έλειπε η αυτοπεποίθηση και αποζητούσα την αποδοχή τους. Τώρα, όμως, δεν αισθάνομαι υποχρεωμένη ν' ανέχομαι τον οποιονδήποτε μαλάκα.

Σήμερα το απόγευμα ειρωνεύτηκα έναν κουφό γέρο στη στάση του τρόλλεϋ, ενώ αργότερα έκλεισα το τηλέφωνο σε

κάποιο βλάκα που με εκνεύρισε: Βρισκόμουν στο γραφείο μου, όταν ξαφνικά χτύπησε το τηλέφωνο. Από το ακουστικό ακούστηκε μια άγρια, μάγκικη αντρική φωνή: "Τι είναι εκειειεί;"
"Δακτυλογραφήσεις-Μεταφράσεις", απάντησα ήρεμα.
"Ποιός είναι εκεί;" γκάριξε ξανά ο τύπος, μάλλον θυμωμένος, πριν καν αποσώσω τα λόγια μου.
"Είμαι η Υβόννη Φεζάρρη. Τι θα θέλατε;", ρώτησα ευγενικά.
"Ποιά Υβόννη Φεζάρρηηηηη;" μούγκρισε όλο νεύρα.
Τότε, ήρεμα πάντα, έκλεισα το τηλέφωνο.
Ο τύπος ξαναπήρε αμέσως, έξω φρενών: "Άκου να δεις, πώς τολμάς να μου κλείνεις το τηλέφωνο; Ξέρεις ποιός είμαι εγώ;"
"Συγγνώμη, κόπηκε η γραμμή", δικαιολογήθηκα.
Εκείνος, όμως, συνέχισε να ωρύεται ακάθεκτος: "Αν είσαι συ μια φορά μάγκας, τότε εγώ...".
Ξανάκλεισα το τηλέφωνο κι έφυγα αμέσως από το γραφείο. Ανεβαίνοντας την Πατησίων προς τον Ιανό, ένιωθα μέσα μου μια πρωτόγνωρη αίσθηση απελευθέρωσης.

... Λέει και ξαναλέει ο δάσκαλος ότι "Δεν υπάρχει στ' αλήθεια ***Καλό και Κακό***. Υπάρχει μονάχα η οπτική γωνία από την οποία βλέπουμε τα πράγματα". Οι άλλοι μαθητές συμφωνούν ανεπιφύλακτα, εγώ όπως έχω ορισμένες αμφιβολίες, τις οποίες προσπαθώ να ξεδιαλύνω με διαλογισμό:

Η Δύναμη είναι Κακό: Όταν είσαι είναι πιο ισχυρός από ένα άλλο ον, φυσικά και αυθόρμητα υπάρχουν δύο τρόποι να του συμπεριφερθείς: α) Αν το ον είναι λίγο ασθενέστερο από σένα, κοιτάς να το υποτάξεις, να το καταστήσεις "υπάλληλό" σου, είτε με τη βία, είτε με τη φιλανθρωπία· στην τελευταία περίπτωση, θα σου χρωστά αιώνια ευγνωμοσύνη και θα είναι υποχρεωμένο να σε υπηρετεί εφ' όρου ζωής, διαφορετικά θα φανεί "αχάριστο" και "ανάξιο", με ολέθριες συνέπειες για την θέση του στην κοινωνία. β) Αν το ον είναι πολύ ασθενέστερο από σένα, π.χ., ένα μικρό ζώο ή ένα έντομο, τότε σου είναι εντελώς άχρηστο, οπότε απλά το εξολοθρεύεις χωρίς δεύτερη σκέψη.

Το Κακό είναι Δύναμη: Η Κακία (η αυθόρμητη επιθυμία να βλάπτεις άλλα όντα) είναι το ισχυρότερο κίνητρο για "Δράση" και "Πρόοδο". Ορισμένοι άνθρωποι συγκεντρώνουν στα χέρια τους υπερβολική Δύναμη, η οποία τελικά μεταφράζεται σε χρήμα, φήμη, υψηλή θέση στην κοινωνία, εξουσία. Οι Κακοί έχουν τη φυσική τάση να συνασπίζονται σε μυστικές εταιρείες ή *κυκλώματα*, τα οποία εντάσσονται όλα σ' ένα παγκόσμιο υπερκύκλωμα. Σκοπός των κυκλωμάτων είναι να διασφαλίζουν τη διακίνηση της Δύναμης μέσα σε πολύ συγκεκριμένους κύκλους ανθρώπων. Γι' αυτό το λόγο τα μέλη των κυκλωμάτων αλληλοϋποστηρίζονται με θρησκευτικό φανατισμό, έτσι ώστε η Δύναμη να μη διαρρέει ποτέ έξω από τις κάστες τους.

Το Κακό ταυτίζεται με την απληστία, δηλαδή με την αρρωστημένη επιθυμία να επιθυμείς περισσότερα απ' όσα φυσιολογικά σου αναλογούν. Για παράδειγμα, για να ζήσει ένας άνθρωπος χρειάζεται να καταναλώνει συγκεκριμένο αριθμό θερμίδων κάθε μέρα (1500-2500). Αν όμως κάποιος απαιτεί να έχει, ας πούμε, 5000 θερμίδες στη διάθεσή του καθημερινά, τότε αυτός είναι ένας άνθρωπος του Κακού. Ομοίως, ένα άτομο χρειάζεται γύρω του ένα ζωτικό χώρο 20-30 μ2. Για μια οικογένεια, αυτός ο χώρος πολλαπλασιάζεται επί τον αριθμό των ατόμων που την αποτελούν, πχ 80-120 μ2 για μια συνηθισμένη οικογένεια. Αν, τώρα, μια τετραμελής οικογένεια απαιτεί να κατοικεί σε έπαυλη 500 μ2, αυτό είναι Κακό. Στον αντίποδα υπάρχουν τα θύματα, δηλαδή οι φτωχοί, που αναγκάζονται να ζουν με λιγότερα απ' όσα φυσιολογικά χρειάζονται.

... ***Θυμήσου:*** Το Κακό είναι σαν τη Λερναία Ύδρα. Κόβεις ένα κεφάλι και πετιούνται άλλα δέκα στη θέση του. Και υπάρχουν τρεις βασικοί τρόποι για να υπηρετείς το Κακό:

α) Να το πράττεις (= "κακοί" άνθρωποι, Σατανισμός, κυκλώματα)

β) Να το αποδέχεσαι (= "καλοί" άνθρωποι, Χριστιανισμός, θρησκείες)

γ) Να το μελετάς (= "σοφοί" άνθρωποι, φιλοσοφία).

Η Ιεραρχία είναι ένας βασικός μηχανισμός των κυκλωμάτων. Χάρη στον καταμερισμό της εργασίας, ο κάθε άνθρωπος τοποθετείται στην κατάλληλη θέση, απ' όπου καλείται να προσφέρει στην κοινωνία όσο γίνεται περισσότερη από την ενέργειά του, σύμφωνα με τις ικανότητες, την εξειδίκευσή του αλλά και τη διάθεσή του για "προσφορά" στο σύνολο, άρα στους αρχηγούς. *Κάθε σύνολο ανάγεται στον αρχηγό του.* Έτσι, η κοινωνία αναθέτει μια πολύ συγκεκριμένη ασχολία στον κάθε άνθρωπο: Τα παιδιά πάνε σχολείο. Οι γυναίκες γίνονται κατά κύριο λόγο ερωμένες και νοικοκυρές. Οι άνδρες εργάζονται στα γραφεία ή στα εργοστάσια. Οι πιο "προικισμένοι", δηλαδή οι πιο άπληστοι, γίνονται διευθυντές. Σε κάθε περίπτωση, υποχρεωνόμαστε εκ των πραγμάτων να εκτελούμε ολημερίς δουλειές βαρετές, άχαρες, κουραστικές, αποχαυνωτικές, συχνά χωρίς ξεκάθαρο σκοπό. Απλά, μας απασχολούν διαρκώς με διάφορες σαχλαμάρες προκειμένου να απομυζούν την ενέργειά μας, μέρα με τη μέρα, χρόνο με το χρόνο. Κι εμείς αφηνόμαστε μέσα σε μια αυτάρεσκη δυστυχία, καμαρώνοντας ότι "είμαστε άνθρωποι χρήσιμοι στην κοινωνία".

Το δίκαιο του ισχυροτέρου είναι η πιο αδυσώπητη αλήθεια της ζωής:. Οι ισχυροί επιβάλλουν τη θέλησή τους στους ανίσχυρους. Οι αδύναμοι επιβιώνουν μόνον εφόσον υπηρετούν τους δυνατούς. Ουσιαστικά, εκείνο που υποτάσσει τις μάζες δεν είναι "το σωστό και το δίκαιο", ούτε κάποια ιδανικά όπως πατρίς-θρησκεία-οικογένεια, αλλά η τυφλή βία που επιβάλλει κάποιος ισχυρός στο πλήθος των αδύναμων...

Τα κάθε είδους ***κυκλώματα*** (μασόνοι, σιωνιστές, σατανιστές και τα συναφή) ελέγχουν αυστηρά τις τύχες των απλών ανθρώπων μέσω ειδικών μηχανισμών (εργασία, φτώχια, πατριαρχία, θρησκεία, πατρίδα, νεποτισμός, κλπ) μα και οι ίδιοι υπακούνε σε μια άκαμπτη, αδιαμφισβήτητη ιεραρχία. Έτσι, ας πούμε, τα αφεντικά μιας εταιρείας καθορίζουν τη ζωή των υπαλλήλων τους με διάφορους τρόπους, πάντα όμως σε συμφωνία με τη γραμμή που παίρνουν από τα "ψηλά" κλιμάκια της ελίτ. Αλλά, το σίγουρο είναι ότι και αυτοί οι "υψηλά ιστάμενοι" λογοδοτούν σε κάποιους άλλους, ακόμη πιο

σημαντικούς “υψηλά ιστάμενους” κ.ο.κ. Έτσι, γίνεται φανερό πως η Ενέργεια και η Δύναμη ακολουθούν μια αυστηρά μονοδρομική πορεία μέσα από συγκεκριμένα κανάλια ανθρώπων, ώσπου καταλήγουν σ' ένα μυστικό Κέντρο.

Λέγεται ότι η εποχή μας χαρακτηρίζεται από παθητικότητα. Όντως, πιο συντονισμένα παρά ποτέ στο παρελθόν, οι ασθενέστεροι διοχετεύουν τη ζωτική τους ενέργεια στους ισχυρότερους και αυτοί, με τη σειρά τους, σε ακόμη ισχυρότερους κ.ο.κ., ώσπου όλη η Ενέργεια αποδίδεται σ' ένα Κέντρο, στην κορυφή της πυραμίδας. Όλοι νιώθουν δυσάρεστα αυτή τη διαρροή ενέργειας από πάνω τους, μα κανείς δεν τολμά ν' αντιδράσει σοβαρά. Όλοι αισθάνονται πολύ βολεμένοι ή πολύ αδύναμοι για κάτι τέτοιο.

Το Κέντρο προς το οποίο κατευθύνεται αδιάκοπα η συντονισμένη ψυχική ενέργεια της ανθρωπότητας δεν είναι κάποιο ανθρώπινο ον. Είναι μια αόρατη, εξωγήινη, ακατάληπτη οντότητα, που απαιτεί να λατρεύεται ως “Θεός” από το ανθρώπινο “ποίμνιο”. Από εκεί ξεκινούν όλες οι εξουσίες *[“κάθε εξουσία πηγάζει από το Θεό”]* κι εκεί επιστρέφουν, ενισχυμένες με την ψυχική ενέργεια δισεκατομμυρίων ανθρώπων. Όσο πιο ψηλά βρίσκεται κανείς στην πυραμίδα της κοινωνίας, τόσο πιο κοντά βρίσκεται στον λεγόμενο “Θεό”. Τον αναγνωρίζουν, όμως, μονάχα όσοι καταφέρνουν να φθάσουν πολύ ψηλά, πολύ κοντά στην κορυφή της Πυραμίδας.

Οι αδύναμοι και οι φτωχοί του κόσμου αποτελούν το “αίμα” που θρέφει τον Αόρατο Άρχοντα, γιατί η δική τους ενέργεια είναι που διατρέχει ολόκληρο το οικοδόμημα της πυραμίδας. Όπως είναι φυσικό, η πυραμίδα στηρίζεται στη βάση της· μπορεί να “σπάσει” μόνο στα κατώτερα ακριανά στρώματα. Μονάχα οι “περιθωριακοί” έχουν τη δυνατότητα ν' αποσπαστούν από την κοινωνική πυραμίδα, μα και γι' αυτούς δεν είναι καθόλου εύκολο. Εννοείται πως όσο ψηλότερα βρίσκεται κάποιος στην ιεραρχία της κοινωνίας, τόσο πιο απίθανο είναι να ξεφύγει.

Ακόμη, έχω την εντύπωση πως τελικά δεν είναι οι ισχυροί που προάγουν το είδος αλλά οι αδύναμοι και οι αποτυχημένοι,

επειδή αυτοί είναι, τελικά, που αναγκάζονται να σκέφτονται για να βρίσκουν λύσεις...

Σάββατο, 22 Φεβρουαρίου 1992

Νυχτερινή έξοδος με τα παιδιά από τον Ιανό. Κάποιες στιγμές ένιωσα αρνητικές σκέψεις ν' ανασκαλεύουν μέσα μου, όπως παλιά. Ωστόσο τις απόδιωξα γρήγορα και πέρασα καλά. Το πυκνό χιόνι και η επακόλουθη δυσκολία στις μετακινήσεις δεν με πτόησαν. Αντίθετα, το διασκέδασα ακόμα περισσότερο.

Ο Νέστορας μου αρέσει, είναι έξυπνος, δυναμικός, γυμνασμένος, εμφανίσιμος. Μάλλον τον προτιμώ από τον Διονύση. Κάποια στιγμή έγινε θέμα σε ποιανού αμάξι θα μπω για να πάμε από τον Πειραιά στο Φάληρο, ο Νέστορας δήλωσε "Θα πάρω οπωσδήποτε την Υβόννη", όταν όμως ήλθε η ώρα να φύγουμε, εγώ μπήκα σε άλλο αμάξι. Δεν ξέρω πώς έγινε αυτό. Φαντάζομαι ότι το εγώ μου δείλιασε...

Στο μέλλον πρέπει να είμαι πιο αποφασιστική, πιο τολμηρή, μπορώ να δώσω θάρρος στον Νέστορα, μου φαίνεται πιο θετικός από τον Διονύση. Δεν πρέπει να αφήνω το χρόνο και τις ευκαιρίες να χάνονται...

Κυριακή, 23 Φεβρουαρίου 1992

Μέχρι το μεσημέρι είχα πονοκέφαλο, ο οποίος πέρασε όταν έκανα μια άσκηση χαλάρωσης στο κρεβάτι. Στο κενό σημείο κάτι συνέβη, μια σύντομη ***Ψυχική Εμπειρία:*** Ξαφνικά ένιωσα ένα "κέντρο" (ο νους μου ίσως;) να υψώνεται πάνω από μένα, ύστερα γλίστρησε στο πλάι. Δεν έβλεπα τίποτα, κάποια στιγμή μόνο μου φάνηκε πως είδα, ίσως άνοιξα τα μάτια μου...۩

"Grease": Παρακολουθώντας τη μουσικοχορευτική ταινία στην τηλεόραση, ένιωσα μια βαθιά συγκίνηση, μια περίεργη νοσταλγία για την ξέγνοιαστη ζωή της εφηβίας που εγώ δεν έζησα ποτέ: Νεανικοί έρωτες, πάρτι, χορός, φιλίες, ζωντάνια, χαρά, εμπειρίες που εγώ δεν έζησα τότε που έπρεπε...

Τρίτη, 25 Φεβρουαρίου 1992

... "Δεν γίνεται τίποτα με αυτό το παιδί, Υβόννη! Ξέχασέ το!" Αυτή ήταν η ξερή απάντηση της Αφροδίτης, όταν τη ρώτησα αν έχει κανένα νέο από τον Διονύση -ο οποίος, σημειωτέον, εξακολουθεί να με χαιρετάει φιλικά κι αινιγματικά όποτε με βλέπει. Όσο για το Νίκο, ούτε φωνή ούτε ακρόαση. Αυτό θα κάνω, λοιπόν: Θα ξεχάσω...

Κατά τ' άλλα, νέες αμφιβολίες για τον Δάσκαλο: Για τη δημιουργία του άσραμ χρειάζονται πολλά εκατομμύρια δραχμές, λέει. Τώρα ζητά 10.000 δρχ από τον καθένα μας για την αγορά της έκτασης. Αυτό, όμως, θα είναι μονάχα η αρχή. Για να κτισθεί ο οικισμός θα χρειαστούν ακόμη περισσότερα εκατομμύρια – και όλα τα περιουσιακά στοιχεία θα είναι γραμμένα στο όνομα του δασκάλου.

Ακολουθεί ψυχολογικός εκβιασμός: "Η επερχόμενη παγκόσμια καταστροφή επείγει την κατάσταση *(λες και στο άσραμ θα είμαστε ασφαλείς)*! Άλλωστε, όποιος έχει ως πρωτεύοντα στόχο στη ζωή του τη μεταφυσική, θα είναι πρόθυμος να δώσει όσα χρήματα απαιτηθούν". Στη συνέχεια, μας φέρνει ως παράδειγμα, τον Χάρη, ο οποίος ακουμπάει όλο το μισθό του στον Ιανό. Ορισμένοι άλλοι έχουν χαρίσει κτήματά τους στον Αλέξανδρο. Φυσικά, ο δάσκαλος αφήνει να εννοηθεί πως δεν τους οφείλει ούτε ένα ευχαριστώ, και χάρη

τους κάνει που τον υπηρετούν!

Πανέξυπνη επιχείρηση, τελικά, η ίδρυση ενός Κέντρου Αυτογνωσίας: Μέσα σε λίγα χρόνια, έχεις ένα κοπάδι από πιστούς “μαθητές”, οι οποίοι σε λατρεύουν σα θεό, σου χαρίζουν τις περιουσίες τους και το θεωρούν τιμή τους να δουλεύουν για σένα αμισθί. Καταπληκτικό!

Πέμπτη, 27 Φεβρουαρίου 1992

Ψυχική Εμπειρία: Ονειρεύομαι ότι βγαίνω από το σώμα μου και στροβιλίζομαι αργά, ύστερα πιο γρήγορα. Το οπτικό μου πεδίο είναι περιορισμένο. Μέσα σε μια οριζόντια σκοτεινή σήραγγα διακρίνω τη Θεανώ. Την ακολουθώ καθώς τρέχει για να βρει το φως, πηδώντας διάφορα εμπόδια. Σε κάποια σημεία το τούνελ μοιάζει πυρακτωμένο, σαν από κάρβουνα. Η Θεανώ πέφτει κάτω, μερικά κομμάτια πέφτουν πάνω της, όμως εκείνη γελά και σηκώνεται. Σύντομα πλησιάζει στο φως, που φαίνεται κόκκινο και αστράφτει εκτυφλωτικά. Μόλις, όμως, το πλησιάζουμε, αυτό απομακρύνεται. Ξαφνικά, βρισκόμαστε έξω, σε μια χιονισμένη πόλη. Η φιλενάδα μου κάθεται πάνω σ' ένα πεζούλι και γελά ικανοποιημένη...

Τελευταία, ο διευθυντής της Παγγαίας, ο πολύς Νίκος Γρυπάρης, μου δίνει δικές του κασσέτες για απομαγνητοφώνηση στο σπίτι: Πρόκειται για ορισμένους διαλόγους ανάμεσα σε διάφορους πλούσιους και διάσημους. Η δουλειά αποδεικνύεται αρκετά επίπονη και χρονοβόρα, ωστόσο τα καταφέρνω. Πριν από λίγες μέρες, πήρα στα χέρια μου μια σημαντική κασέτα, όπου κάποιοι δημοσιογράφοι μιλούν σχετικά με διάσημες αοιδούς της λυρικής σκηνής. Για περισσότερη ασφάλεια, δεν την έβαλα μαζί με τις κασέτες μουσικής που έχω αλλά σε διαφορετική θέση, στη βιβλιοθήκη μου.

Σήμερα το απόγευμα, σκέφθηκα ν' ακούσω τραγούδια από το ραδιόφωνο· μόλις ξεκίνησε κάποιο που μου φάνηκε ωραίο, αποφάσισα να το μαγνητοφωνήσω. Ασυναίσθητα πλησίασα στη βιβλιοθήκη, πήρα μια κασέτα και αμέσως άρχισα να γράφω πάνω σ' αυτήν! Εκείνη τη στιγμή, έτυχε να χτυπήσει το τηλέφωνο· ήταν η θεία Πηνελόπη, η νονά της Αλίκης, η

οποία ζητούσε να περάσω από το σπίτι της για να μου δώσει κάτι. Παράτησα αμέσως το κασετόφωνο να γράφει (πράγμα που δεν έχω κάνει ποτέ ως τώρα) και πήγα.

Μέχρι να επιστρέψω στο σπίτι, μαγνητοφωνήθηκαν περίπου είκοσι λεπτά μουσικής στην εν λόγω κασέτα. Μονάχα όταν έβγαλα την κασέτα, κατάλαβα ότι ήταν εκείνη του Γρυπάρη! Έμεινα στήλη άλατος! Ήταν, όμως, ήδη πολύ αργά, ενώ δεν πίστευα την απερισκεψία μου! Πώς είναι δυνατόν να ήμουν τόσο αφηρημένη; Πού το είχα το μυαλό μου; Τι θα πω τώρα στο Γρυπάρη;

Παρασκευή, 28 Φεβρουαρίου 1992

... Το επόμενο πρωί, επιστρατεύω όλο το θάρρος μου και μπαίνω στο γραφείο του διευθυντή, με την επίμαχη κασέτα στο χέρι. Του εξηγώ την υπόθεση με περίλυπο ύφος, εκφράζω την μεταμέλειά μου και τέλος δικαιολογούμαι ότι ο 8χρονος ανηψιός μου μπήκε μέσα στο δωμάτιο και πήρε την κασέτα και άρχισε να γράφει εκεί τραγούδια από το ραδιόφωνο, χωρίς να τον πάρουμε έγκαιρα είδηση. "Μα εκεί που φυλάς τις κασέτες μου, μπαίνουν παιδιά;" απόρησε ο διευθυντής αλλά παραδόξως έδειξε αρκετή ψυχραιμία. Δεν μου φώναξε καν, απλά ζήτησε όλες τις κασέτες πίσω...

Σάββατο, 29 Φεβρουαρίου 1992

Ο ιδανικός άνδρας; Δύσκολο να τον περιγράψεις. Χθες βράδι θέλησα να τον ονειρευτώ τον ιδανικό άνδρα και ανακάλυψα πως δεν είναι ο Γιώργος Φραντζής, όπως νόμιζα. Ξύπνησα νωρίς το πρωί, μετά από μια λαμπρή αστρική περιπέτεια που δεν θυμάμαι πια, με κυρίαρχη στο νου μου τη φιγούρα ενός πανέμορφου ξανθού ξωτικού: Μια εικόνα ασύγκριτης ομορφιάς, αθωότητας, νεότητας που διαρκεί αιώνια.

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Δεν θυμάμαι λεπτομέρειες, όμως τον ονειρεύτηκα να περπατά δίπλα μου ή ν' αγκαλιαζόμαστε τρυφερά. Ντυμένος με εφαρμοστή στολή, κατάλευκο δέρμα, λεπτός κι ευκίνητος, σχιστά μάτια, αχνό χαμόγελο. Εύθραυστος αλλά θαρραλέος, ζει σ' ένα αιώνιο τώρα.

Πανέξυπνος, εφευρετικός, μαχητικός, ηγετικός, πολεμά για τη ζωή και το δίκαιο χωρίς να χάνει ποτέ τη χαρά της ύπαρξης -δεν θα μπορούσε ποτέ να ανήκει σ' αυτόν τον κόσμο.

Γι' αυτό, ίσως, η ζωή μου κινείται πάντα στα βασίλεια του φανταστικού, στα όνειρα. Γι' αυτό, μάλλον, δεν έχω πετύχει τίποτα στη "ζωή": Επειδή από εδώ δεν ζητώ τίποτα...

Η βραδινή έξοδος με την παρέα από τον Ιανό ήταν μια περιπέτεια από την αρχή ως το τέλος: Ξεκίνησα για Κηφισιά χωρίς να ξέρω καν αν θα τους προλάβω (συνήθως με ειδοποιούν την τελευταία στιγμή), αν θα έλθει εγκαίρως το λεωφορείο, αν θα με περιμένουν σε περίπτωση που αργήσω κανένα τέταρτο. Κατάφερα να ελέγξω τα νεύρα μου με αυτοπαρατήρηση, όχι με απόλυτη επιτυχία. Τουλάχιστον, τους πρόλαβα. Πήγαμε σε ένα ωραίο κινέζικο εστιατόριο. Ήταν η πρώτη φορά που δοκίμαζα κινέζικη κουζίνα και με ξάφνιασε πολύ ευχάριστα...

Στον γυρισμό είχα την αγωνία αν θα προλάβω το τελευταίο λεωφορείο στις 1:00, φοβόμουν μήπως μπουκάρει ελεγκτής (μετά τα μεσάνυχτα μπήκε η θερινή ώρα και η κάρτα απεριορίστων διαδρομών δεν θα ίσχυε πια), έκανα μια άσκηση χαλάρωσης μέσα στο λεωφορείο και ηρέμησα.

Φθάνοντας στον Άγιο Τρύφωνα κατά τις 2:00 τα χαράματα, περπάτησα μόνη μέχρι το σπίτι, χωρίς κανένα φόβο, μάλλον με ψυχική ευφορία. Ήταν μια βόλτα διαφωτιστική: Μια γυναίκα ολομόναχη τολμά να περπατά έξω τόσο αργά, χωρίς να φοβάται! Συνήθως οι γυναίκες δεν βγαίνουν έξω μόνες τη νύχτα άλλωστε δεν είναι πρέπον να εμφανίζονται πουθενά χωρίς συνοδό. Εγώ αντίθετα, περπατώ μόνη έξω στις 2:00 τα χαράματα, απολαμβάνοντας το κάθε βήμα με μια άφθαστη αίσθηση θηλυκής ελευθερίας, αγνοώντας κάθε αρσενικό κίνδυνο που μπορεί να εμφανιστεί από κάθε γωνία – άνδρες κυνηγοί που δεν ανέχονται μια γυναίκα να αψηφά την κυριαρχία τους στον κόσμο και ιδιαίτερα μέσα στη νύχτα. Κι αν εμφανιζόταν κανένας από πουθενά, δεν θα δείλιαζα: Θα τον αντιμετώπιζα ψύχραιμα, με αφοπλιστική ειρωνία. *Τελικά, είμαι μια πολύ προκλητική γυναίκα...*